Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (wielka izba)

z dnia 10 września 2025 r.*

Środowisko naturalne – Rozporządzenie delegowane (UE) 2022/1214 – Taksonomia – Działalność gospodarcza związana z gazem ziemnym i energią jądrową – Włączenie do zrównoważonej działalności gospodarczej – Inwestycje – Wkład w przejście do gospodarki neutralnej pod względem emisji dwutlenku węgla zgodnie z określonym w porozumieniu paryskim celem ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C – Cel polegający na osiągnięciu zerowych emisji netto do 2050 r. – Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu i w adaptację do tych zmian – Artykuły 10 i 11 rozporządzenia (UE) 2020/852 – Pojęcie „działalności niskoemisyjnej” – Poważne szkody względem celów środowiskowych – Ryzyko związane z poważnymi awariami reaktorów – Ryzyko związane z wysokoaktywnymi odpadami promieniotwórczymi – Ryzyko związane z suszami i zagrożeniami klimatycznymi – Zasada ostrożności – Techniczne kryteria kwalifikacji – Zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych – Artykuł 290 TFUE – Pojęcie „istotnych elementów” aktu ustawodawczego – Dowody naukowe – Zakres uznania, jakim dysponuje Komisja – Oczywisty błąd w ocenie

W sprawie T-625/22

Republika Austrii, którą reprezentowali M. Klamert oraz F. Koppensteiner, w charakterze pełnomocników, których wspierali S. Lünenbürger, K. Reiter oraz M. Kottmann, adwokaci,

strona skarżąca,

popierana przez

Wielkie Księstwo Luksemburga, które reprezentowali A. Germeaux oraz T. Schell, w charakterze pełnomocników,

interwenient,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali C. Ladenburger, R. Tricot, G. von Rintelen, C. Auvret oraz B. De Meester, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

* Język postępowania: niemiecki.

Republikę Bułgarii, którą reprezentowali T. Mitova oraz S. Ognianova Ruseva, w charakterze pełnomocników,

przez

Republikę Czeską, którą reprezentowali J. Vláčil oraz L. Dvořáková, w charakterze pełnomocników,

przez

Republikę Francuską, którą reprezentowali T. Stéhelin, B. Fodda oraz M. de Lisi, w charakterze pełnomocników,

przez

Węgry, które reprezentowali M. Fehér oraz K. Szíjjártó, w charakterze pełnomocników,

przez

Rzeczpospolitą Polską, którą reprezentowali B. Majczyna, M. Rzotkiewicz oraz K. Rudzińska, w charakterze pełnomocników,

przez

Rumunię, którą reprezentowały E. Gane, M. Chicu oraz O.-C. Ichim, w charakterze pełnomocników,

przez

Republikę Słowenii, którą reprezentowały A. Grum oraz B. Jovin Hrastnik, w charakterze pełnomocników,

przez

Republikę Słowacką, którą reprezentowała E. Larišová, w charakterze pełnomocnika,

oraz przez

Republikę Finlandii, którą reprezentowała H. Leppo, w charakterze pełnomocnika,

interwenienci,

SĄD (wielka izba),

w składzie: M. van der Woude, prezes, S. Papasavvas, A. Marcoulli, J. Costeira, O. Porchia, M. Kancheva, U. Öberg, G. De Baere, T. Pynnä, J. Laitenberger, G. Steinfatt, D. Petrlík, P. Zilgalvis (sprawozdawca), E. Tichy-Fisslberger i L. Spangsberg Grønfeldt, sędziowie,

sekretarz: S. Jund, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

uwzględniając środek organizacji postępowania z dnia 10 września 2024 r. i odpowiedź Komisji złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 30 września 2024 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniach 21 i 22 października 2024 r., podczas której Republika Austrii przedstawiła uwagi w przedmiocie tej odpowiedzi Komisji,

wydaje następujący

Wyrok

1 W skardze opartej na art. 263 TFUE Republika Austrii wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2022/1214 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniającego rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2139 w odniesieniu do działalności gospodarczej w niektórych sektorach energetycznych oraz rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2178 w odniesieniu do publicznego ujawniania szczególnych informacji w odniesieniu do tych rodzajów działalności gospodarczej (Dz.U. 2022, L 188, s. 1, zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem").

Okoliczności powstania sporu

2 W dniu 18 czerwca 2020 r. Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej przyjęły rozporządzenie (UE) 2020/852 w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. 2020, L 198, s. 13, zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie taksonomii").

3 Zgodnie z art. 1 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii ustanowiono w nim kryteria służące ustaleniu, czy dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo na potrzeby określenia stopnia zrównoważenia środowiskowego danej inwestycji. Zgodnie z motywem 3 tego rozporządzenia stanowi ono kluczowy krok do skierowania przepływów finansowych w stronę zrównoważonej działalności w celu osiągnięcia neutralności klimatycznej Unii Europejskiej do 2050 r.

4 W tym celu w rozporządzeniu w sprawie taksonomii ustanowiono, jak wynika z jego motywów 6 i 12, system jednolitej klasyfikacji zrównoważonej działalności, który harmonizuje na szczeblu Unii kryteria stosowane podczas ustalania, czy dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo, co daje inwestorom i innym podmiotom gospodarczym możliwość całościowego zrozumienia, na czym mają polegać te rodzaje działalności gospodarczej, które są zrównoważone środowiskowo.

5 W dniu 4 czerwca 2021 r. Komisja Europejska przyjęła rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2139 z dnia 4 czerwca 2021 r. uzupełniające rozporządzenie w sprawie taksonomii poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków, na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu lub w adaptację do zmian klimatu, a także określeniu, czy ta działalność gospodarcza nie wyrządza poważnych szkód dla żadnego z pozostałych celów środowiskowych (Dz.U. 2021, L 442, s. 1).

6 W dniu 9 marca 2022 r. Komisja przyjęła zaskarżone rozporządzenie, którego celem jest w szczególności ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących włączenia niektórych rodzajów działalności należących do sektorów energii jądrowej i gazu ziemnego do kategorii działalności gospodarczej kwalifikującej się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu na podstawie art. 10 ust. 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii oraz do kategorii działalności kwalifikującej się jako wnosząca istotny wkład w adaptację do zmian klimatu na podstawie art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia (zwanych dalej „technicznymi kryteriami kwalifikacji").

Żądania stron

7 Republika Austrii, popierana przez Wielkie Księstwo Luksemburga, wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;

– obciążenie Komisji kosztami postępowania.

8 Komisja, popierana przez Republikę Bułgarii, Republikę Czeską, Republikę Francuską, Węgry, Rzeczpospolitą Polską, Rumunię, Republikę Słowenii, Republikę Słowacką i Republikę Finlandii, wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi; oraz

– obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Co do prawa

9 Na poparcie skargi Republika Austrii podnosi szesnaście zarzutów.

10 Z jednej strony – osiem pierwszych zarzutów dotyczy działalności gospodarczej związanej z sektorem energii jądrowej.

11 W szczególności zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przepisów proceduralnych rozporządzenia w sprawie taksonomii oraz art. 6 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. 2021, L 243, s. 1; zwanego dalej „europejskim prawem o klimacie").

12 Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 10 ust. 2 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności.

13 Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 17 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności.

14 Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 17 rozporządzenia w sprawie taksonomii w świetle poszczególnych technicznych kryteriów kwalifikacji, art. 19 ust. 1 lit. f) tego rozporządzenia oraz zasady ostrożności.

15 Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 11 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności.

16 Zarzut szósty dotyczy naruszenia art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

17 Zarzut siódmy dotyczy uchybienia celowi i skuteczności (effet utile) rozporządzenia w sprawie taksonomii ze względu na ryzyko rozdrobnienia rynku.

18 Zarzut ósmy dotyczy naruszenia art. 290 TFUE.

19 Z drugiej strony – osiem pozostałych zarzutów dotyczy działalności gospodarczej związanej z sektorem gazu ziemnego.

20 W szczególności zarzut dziewiąty dotyczy naruszenia przepisów proceduralnych rozporządzenia w sprawie taksonomii i art. 6 ust. 4 europejskiego prawa o klimacie.

21 Zarzut dziesiąty dotyczy naruszenia art. 10 ust. 2 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności.

22 Zarzut jedenasty dotyczy naruszenia ustanowionej w art. 19 ust. 1 lit. a) i j) rozporządzenia w sprawie taksonomii zasady neutralności technologicznej oraz zakazu dyskryminacji.

23 Zarzut dwunasty dotyczy naruszenia art. 17 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności.

24 Zarzut trzynasty dotyczy naruszenia art. 11 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności.

25 Zarzut czternasty dotyczy naruszenia art. 19 ust. 1 lit. i) rozporządzenia w sprawie taksonomii w zakresie, w jakim włączenie do tej taksonomii działalności związanej z gazem ziemnym wiąże się z ryzykiem osierocenia niektórych aktywów.

26 Zarzut piętnasty dotyczy naruszenia art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

27 Zarzut szesnasty dotyczy uchybienia celowi i skuteczności (effet utile) rozporządzenia w sprawie taksonomii ze względu na ryzyko rozdrobnienia rynku.

28 Sąd uważa za właściwe zbadanie w pierwszej kolejności zarzutów pierwszego i dziewiątego łącznie. Jeśli chodzi o działalność gospodarczą związaną z energią jądrową, Sąd zbada zarzuty ósmy i drugi, następnie zarzuty trzeci i czwarty łącznie, a wreszcie zarzuty piąty, szósty i siódmy.

29 Jeśli chodzi o działalność gospodarczą związaną z sektorem gazu ziemnego, Sąd uważa za właściwe zbadanie w pierwszej kolejności zarzutu dziesiątego, a następnie zarzutów od jedenastego do szesnastego.

Wstępne rozważania w przedmiocie zakresu kontroli sądowej

30 Republika Austrii podnosi w istocie, że jej zarzuty dotyczą naruszeń prawa przy stosowaniu i wykładni rozporządzenia w sprawie taksonomii, w związku z czym Sąd powinien przeprowadzić ich pełną kontrolę sądową.

31 Komisja nie zgadza się z tą argumentacją.

32 Należy przypomnieć, że w przypadku gdy instytucji Unii przysługuje szeroki zakres uznania, w szczególności w ramach dokonywania kompleksowych ocen, kontrola sądowa, jaką sąd Unii powinien sprawować nad prawidłowością uzasadnienia aktu wydanego w ramach wykonywania tych uprawnień, nie powinna prowadzić do zastąpienia oceny dokonanej przez daną instytucję własną oceną, lecz ma na celu sprawdzenie, czy decyzja ta nie została oparta na nieprawidłowych ustaleniach faktycznych i czy nie jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie lub nadużyciem władzy (zob. podobnie wyrok z dnia 4 maja 2023 r., EBC/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

33 Ponadto w kontekście uprawnień delegowanych w rozumieniu art. 290 TFUE Komisja dysponuje, w ramach przyznanych jej kompetencji, szerokim zakresem uznania w szczególności wówczas, gdy ma ona dokonać złożonych ocen (zob. podobnie wyrok z dnia 11 maja 2017 r., Dyson/Komisja, C-44/16 P, EU:C:2017:357, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo).

34 W tym względzie z utrwalonego orzecznictwa wynika, że sąd Unii powinien w szczególności nie tylko zweryfikować materialną prawdziwość przytoczonych dowodów, ich wiarygodność i spójność, ale także sprawdzić, czy te dowody stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, i czy mogą one stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na ich podstawie (zob. podobnie wyrok z dnia 4 maja 2023 r., EBC/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo).

35 Jeżeli bowiem instytucji przysługuje szeroki zakres uznania, zasadnicze znaczenie ma poszanowanie gwarancji proceduralnych, wśród których znajduje się ciążący na tej instytucji obowiązek zbadania w sposób staranny i bezstronny wszystkich istotnych okoliczności danej sytuacji (zob. podobnie wyrok z dnia 4 maja 2023 r., EBC/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).

36 Natomiast w odniesieniu do kwestii prawnych Sąd sprawuje pełną kontrolę, co obejmuje wykładnię, jaką należy nadać przepisom prawa w oparciu o elementy obiektywne, a także weryfikację tego, czy zostały spełnione przesłanki zastosowania takiego przepisu (zob. wyrok z dnia 11 września 2024 r., Sveza Verkhnyaya Sinyachikha i in./Komisja, T-2/22, niepublikowany, EU:T:2024:615, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).

37 Ponadto w odniesieniu do przeprowadzania przez sąd Unii badania tego, czy doszło do popełnienia oczywistego błędu w ocenie dotyczącego aktu instytucji, należy wyjaśnić, że do celów ustalenia, czy instytucja ta popełniła w ocenie złożonych faktów oczywisty błąd mogący uzasadniać stwierdzenie nieważności wspomnianego aktu, dowody przedstawione przez stronę skarżącą muszą być wystarczające, by pozbawić wiarygodności oceny faktów uwzględnione w tym akcie (zob. analogicznie wyroki: z dnia 14 czerwca 2018 r., Lubrizol France/Rada, C-223/17 P, niepublikowany, EU:C:2018:442, pkt 39; z dnia 7 maja 2020 r., BTB Holding Investments i Duferco Participations Holding/Komisja, C-148/19 P, EU:C:2020:354, pkt 72; z dnia 17 maja 2018 r., Bayer CropScience i in./Komisja, T-429/13 i T-451/13, EU:T:2018:280, pkt 145).

38 To właśnie w świetle tych rozważań należy rozpatrzyć zarzuty podniesione przez Republikę Austrii.

W przedmiocie zarzutów pierwszego i dziewiątego, dotyczących naruszenia przepisów proceduralnych zawartych w rozporządzeniu w sprawie taksonomii i art. 6 ust. 4 europejskiego prawa o klimacie

39 Republika Austrii, popierana przez Wielkie Księstwo Luksemburga, utrzymuje w istocie, że zaskarżone rozporządzenie zostało przyjęte z naruszeniem przepisów proceduralnych przewidzianych w rozporządzeniu w sprawie taksonomii w celu przyjęcia aktu delegowanego, w szczególności przepisów dotyczących ustanowienia technicznych kryteriów kwalifikacji, oraz w porozumieniu międzyinstytucjonalnym pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej a Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa (Dz.U. 2016, L 123, s. 1, zwanego dalej „porozumieniem międzyinstytucjonalnym"), a także z naruszeniem wymogów art. 6 ust. 4 europejskiego prawa o klimacie.

40 Komisja, popierana przez Republikę Bułgarii, Republikę Czeską, Republikę Francuską, Węgry, Rzeczpospolitą Polską i Rumunię, kwestionuje tę argumentację.

41 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 23 ust. 4 rozporządzenia w sprawie taksonomii Komisja gromadzi wszelką niezbędną wiedzę fachową przed przyjęciem i podczas przygotowywania aktów delegowanych, w tym w drodze konsultacji z grupą ekspertów z państw członkowskich ds. zrównoważonego finansowania (zwaną dalej „grupą ekspertów z państw członkowskich"), o której mowa w art. 24 rozporządzenia w sprawie taksonomii.

42 Ponadto zgodnie z tym przepisem przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja działa zgodnie z zasadami i procedurami określonymi w porozumieniu międzyinstytucjonalnym.

43 Należy również zauważyć, że zgodnie z art. 10 ust. 4 i art. 11 ust. 4 rozporządzenia w sprawie taksonomii przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja przeprowadza w przedmiocie technicznych kryteriów kwalifikacji konsultacje z Platformą ds. Zrównoważonego Finansowania (zwaną dalej „platformą"), o której mowa w art. 20 rozporządzenia w sprawie taksonomii.

44 Ponadto, zgodnie z art. 24 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, grupa ekspertów z państw członkowskich ds. zrównoważonego finansowania doradza Komisji w kwestii adekwatności technicznych kryteriów kwalifikacji oraz podejścia przyjętego przez platformę w odniesieniu do opracowywania tych kryteriów.

45 W niniejszej sprawie należy przypomnieć, że w celu przyjęcia rozporządzenia delegowanego 2021/2139 grupa ekspertów technicznych ds. zrównoważonego finansowania (Technical Expert Group, zwana dalej „TEG"), powołana przez Komisję w celu wspierania jej przy opracowywaniu taksonomii, wydała zalecenia dotyczące technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących działalności gospodarczej, która wnosi istotny wkład w osiągnięcie dwóch celów środowiskowych określonych w art. 9 lit. a) i b) rozporządzenia w sprawie taksonomii. TEG opublikowała dwie wstępne wersje swoich zaleceń w sprawozdaniach z grudnia 2018 r. i czerwca 2019 r. Każde z tych dwóch sprawozdań było przedmiotem konsultacji społecznych. Sprawozdanie końcowe TEG opublikowano, wraz z załącznikiem technicznym, w marcu 2020 r.

46 Ponadto w marcu 2020 r. Komisja podała do wiadomości publicznej ocenę skutków w celu przyjęcia rozporządzenia delegowanego 2021/2139, uwagi w przedmiocie której można było zgłaszać do końca kwietnia 2020 r. Ponadto projekt rozporządzenia delegowanego 2021/2139 pozostawał opublikowany na portalu poświęconym lepszemu stanowieniu prawa przez czterotygodniowy okres przeznaczony na przyjmowanie informacji zwrotnych (od dnia

20 listopada do dnia 18 grudnia 2020 r.), został oceniony przez platformę w grudniu 2020 r. i przedstawiony ekspertom z państw członkowskich na kilku posiedzeniach ich grupy, które miały miejsce w okresie od grudnia 2020 r. do marca 2021 r. W dniu 4 czerwca 2021 r. Komisja opublikowała ocenę skutków w celu przyjęcia rozporządzenia delegowanego 2021/2139 [SWD(2021)152 final].

47 Ponadto w celu przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia latem 2020 r. Dyrekcja Generalna ds. Stabilności Finansowej, Usług Finansowych i Unii Rynków Kapitałowych (FISMA) Komisji zwróciła się do Wspólnego Centrum Badawczego (Joint Research Center - JRC) o przeprowadzenie pogłębionej analizy technicznej kryterium, o którym mowa w art. 17 rozporządzenia w sprawie taksonomii, a zgodnie z którym aby działalność gospodarcza mogła zostać zakwalifikowana jako zrównoważona środowiskowo, nie może ona powodować poważnych szkód względem żadnego z celów środowiskowych określonych w art. 9 tego rozporządzenia („do not significant harm", zwanego dalej „kryterium DNSH") w odniesieniu do energii jądrowej, zgodnie z zaleceniem sformułowanym przez TEG. JRC przeanalizowało ocenę wytwarzania energii jądrowej pod kątem kryterium DNSH, biorąc pod uwagę wpływ całego cyklu funkcjonowania obiektów związanych z energią jądrową na rzeczywisty i potencjalny wpływ na środowisko w odniesieniu do wszystkich celów. W dniu 19 marca 2021 r. JRC sporządziło sprawozdanie z wyników całościowego przeglądu (zwane dalej „sprawozdaniem JRC"), a wnioski zawarte w tym sprawozdaniu zostały zawarte w preambule projektu zaskarżonego rozporządzenia.

48 W następstwie sporządzenia przez JRC tego sprawozdania grupa ekspertów, o której mowa w art. 31 traktatu EWEA, wydała w dniu 28 czerwca 2021 r., jak wskazano to w preambule projektu zaskarżonego rozporządzenia, pozytywną opinię na temat tego sprawozdania. Również Komitet Naukowy ds. Zagrożeń dla Zdrowia i Środowiska oraz Pojawiających się Zagrożeń (Scientific Committee on Health, Environmental and Emerging Risks, SCHEER) wydał w dniu 29 czerwca 2021 r. opinię na temat wniosków i zaleceń zawartych w tym sprawozdaniu JRC.

49 W pierwszej kolejności, zdaniem Republiki Austrii, wbrew wymogom przewidzianym w porozumieniu międzyinstytucjonalnym, w szczególności w pkt 4 i nast. załącznika do tego porozumienia, projekt zaskarżonego rozporządzenia został przekazany zbyt późno i w niefortunnym momencie (31 grudnia 2021 r. wieczorem) i ze zbyt krótkim terminem na udzielenie odpowiedzi (początkowo od dnia 12 stycznia 2022 r., a następnie, po udzieleniu krótkiego przedłużenia, do dnia 21 stycznia 2022 r.). Państwa członkowskie nie dysponowały zatem wystarczającym czasem na przygotowanie swych uwag.

50 W tym względzie należy zauważyć, że zgodnie z pkt 4 załącznika do porozumienia międzyinstytucjonalnego z ekspertami z państw członkowskich przeprowadza się w odpowiednim czasie konsultacje w sprawie każdego projektu aktu delegowanego przygotowywanego przez służby Komisji.

51 Ponadto w dniu 31 grudnia 2021 r. Komisja przekazała projekt zaskarżonego rozporządzenia platformie i grupie ekspertów z państw członkowskich.

52 Platforma opublikowała ostateczną wersję swej informacji zwrotnej na swojej stronie internetowej w dniu 24 stycznia 2022 r.

53 W dniu 10 stycznia 2022 r. odbyło się posiedzenie grupy ekspertów z państw członkowskich, na którym te państwa członkowskie mogły przedstawić swoje uwagi do projektu zaskarżonego rozporządzenia.

54 Grupie ekspertów z państw członkowskich umożliwiono przedstawienie ich uwag w przedmiocie informacji zwrotnej z platformy do 26 stycznia 2022 r.

55 Biorąc pod uwagę fakt, że działalność związana z energią jądrową i działalność związana z gazem ziemnym były już przedmiotem wstępnych analiz przeprowadzanych w celu przyjęcia rozporządzenia delegowanego 2021/2139, a kwestia wpływu tej działalności na środowisko była już przedmiotem szeregu przeprowadzonych ekspertyz, takich jak sprawozdanie JRC i datowana 28 czerwca 2021 r. opinia grupy ekspertów, o której mowa w art. 31 traktatu EWEA, należy stwierdzić, że termin 12 dni, przedłużony następnie do 21 dni, dany grupie ekspertów z państw członkowskich i platformie do dyspozycji, aby wyrazić opinię na temat projektu aktu delegowanego, był okresem wystarczającym na przedstawienie uwag.

56 Jest tak tym bardziej, że po pierwsze, eksperci znali tę kwestię już wcześniej, ponieważ na spotkaniu w maju 2020 r. przedstawili już uwagi w przedmiocie zaleceń TEG, o których mowa w pkt 45 powyżej, i po drugie, ani platforma, ani grupa ekspertów z państw członkowskich nie uznali, że ten przedłużony termin był niewystarczający.

57 W tym kontekście nie można zarzucać Komisji, że przekazała ona projekt zaskarżonego rozporządzenia w dniu 31 grudnia 2021 r., tym bardziej że termin wyznaczony grupie ekspertów z państw członkowskich i platformie na wydanie opinii na temat projektu aktu delegowanego został przedłużony do dnia 21 stycznia 2022 r.

58 Wbrew temu, co twierdzi Republika Austrii, należy zatem stwierdzić, że konsultacje z państwami członkowskimi w sprawie projektu zaskarżonego rozporządzenia zostały przeprowadzone w odpowiednim czasie, zgodnie z pkt 4 załącznika do porozumienia międzyinstytucjonalnego.

59 Ponadto nie można również czynić Komisji zarzutu z tego, że przekazała projekt zaskarżonego rozporządzenia jednocześnie grupie ekspertów z państw członkowskich i platformie, ponieważ umożliwiła ona następnie grupie ekspertów z państw członkowskich przedstawienie uwag w przedmiocie informacji zwrotnej sformułowanej przez platformę. W tym względzie grupie ekspertów z państw członkowskich wyznaczono termin do dnia 26 stycznia 2022 r. na przedstawienie uwag dotyczących informacji zwrotnej od platformy, która została opublikowana na jej stronie internetowej w dniu 24 stycznia 2022 r., czyli dwa dni wcześniej.

60 W drugiej kolejności Republika Austrii podnosi, że nie doszło do spotkania z ekspertami z państw członkowskich, a zatem przesłanki skorzystania z pisemnej opinii nie zostały spełnione, ponieważ zaskarżone rozporządzenie nie zawierało zmiany rozporządzenia delegowanego 2021/2139, lecz „dodatek” dotyczący całkowicie nowych kwestii, w szczególności definicji działalności gospodarczej oraz określenia całkowicie nowych kryteriów i progów, wymagających przeprowadzenia ponownych konsultacji z państwami członkowskimi.

61 Należy jednak stwierdzić, że w dniu 10 stycznia 2022 r. odbyło się wirtualne spotkanie, w związku z czym doszło jednak do spotkania z ekspertami z państw członkowskich dotyczącego działalności, o której mowa w zaskarżonym rozporządzeniu. Ponadto porozumienie międzyinstytucjonalne nie stoi na przeszkodzie temu, aby konsultacje z ekspertami przebiegały w ramach procedury pisemnej.

62 W trzeciej kolejności Republika Austrii zarzuca w istocie Komisji, że ta, po przeprowadzeniu dodatkowych analiz, których wyniki zawarto w sprawozdaniu JRC, określiła techniczne kryteria kwalifikacji bez zapewnienia przeprowadzenia ponownych konsultacji społecznych i ponownej oceny skutków.

63 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z pkt 13 porozumienia międzyinstytucjonalnego Komisja dokonuje oceny skutków w odniesieniu do swoich aktów delegowanych, w przypadku których spodziewane są znaczące skutki gospodarcze, środowiskowe lub społeczne, i w tych ramach przeprowadza jak najszersze konsultacje.

64 Z orzecznictwa wynika jednak, że obowiązek przeprowadzenia oceny skutków rozporządzeń delegowanych w każdych okolicznościach nie wynika z brzmienia pkt 12–15 porozumienia międzyinstytucjonalnego (zob. podobnie i analogicznie wyroki: z dnia 3 grudnia 2019 r., Republika Czeska/Parlament i Rada, C-482/17, EU:C:2019:1035, pkt 82–85; z dnia 5 lipca 2023 r., TIB Chemicals/Komisja, T-639/20, niepublikowany, EU:T:2023:374, pkt 206).

65 Ponadto zgodnie z brzmieniem pkt 28 porozumienia międzyinstytucjonalnego Komisja zobowiązuje się do gromadzenia, przed przyjęciem aktów delegowanych, wszelkiej niezbędnej wiedzy specjalistycznej, w tym poprzez konsultacje z ekspertami z państw członkowskich i w ramach konsultacji społecznych.

66 Z kolei w pkt 6 załącznika do porozumienia międzyinstytucjonalnego wskazano, że w ramach przygotowywania i opracowywania aktów delegowanych mogą również odbywać się konsultacje z zainteresowanymi podmiotami, efektem czego Komisja nie jest w żadnym wypadku zobowiązana do przeprowadzania konsultacji publicznych.

67 W niniejszej sprawie, jak wynika z pkt 45 i 46 powyżej, Komisja przeprowadziła ocenę skutków w celu przyjęcia rozporządzenia delegowanego 2021/2139, a TEG przyjęła dwa sprawozdania w przedmiocie technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących działalności gospodarczej, która wnosi istotny wkład w osiągnięcie dwóch celów środowiskowych określonych w art. 9 lit. a) i b) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Ta ocena skutków i sprawozdania zostały poddane konsultacjom społecznym. Ponadto tę ocenę skutków i konsultacje społeczne przeprowadzono w czasie, gdy rozważano już ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących działalności gospodarczej związanej z energią jądrową.

68 Ponadto w ocenie skutków przeprowadzonej w celu przyjęcia rozporządzenia delegowanego 2021/2139 [SWD(2021)152 final] na stronie 23 wskazano, że w odniesieniu do działalności związanej z energią jądrową podjęto decyzję o kontynuowaniu prac technicznych nad kryterium DNSH.

69 Jak wynika z motywu 3 zaskarżonego rozporządzenia, ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczące tej działalności zostało następnie odroczone w oczekiwaniu na dogłębną ocenę ekspercką.

70 Ekspertyzy i konsultacje społeczne przeprowadzone w celu przyjęcia rozporządzenia delegowanego 2021/2139 obejmowały już zaś działalność związaną z energią jądrową, w związku z czym zaskarżone rozporządzenie stanowi kontynuację tego rozporządzenia. Skłoniły one zresztą Komisję do przeprowadzenia, w celu przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, dodatkowych analiz.

71 Działalność związana z energią jądrową została również przeanalizowana w załączniku technicznym do sprawozdania końcowego TEG, które posłużyło za podstawę zarówno przy opracowywaniu rozporządzenia delegowanego 2021/2139, jak i zaskarżonego rozporządzenia.

72 Tak więc, biorąc pod uwagę elementy przypomniane w pkt 45–48 powyżej, z poszczególnych etapów proceduralnych, które doprowadziły do przyjęcia rozporządzenia delegowanego 2021/2139, a następnie do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, wynika, że między tymi rozporządzeniami jest zachowana ciągłość. W szczególności w ramach postępowania, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia delegowanego 2021/2139, TEG uwzględniła działalność gospodarczą związaną z energią jądrową i zaleciła przeprowadzenie innych badań, co uczyniono w ramach procedury prowadzącej do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia.

73 W związku z tym Komisja mogła w celu przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia skutecznie oprzeć się na ekspertyzach sporządzonych w celu przyjęcia rozporządzenia delegowanego 2021/2139, gdyż nie tylko oba te rozporządzenia delegowane mają na celu uzupełnienie rozporządzenia w sprawie taksonomii, ale także procedury, które doprowadziły do ich przyjęcia, uzupełniają się w zakresie analizy działalności gospodarczej związanej z energią jądrową. Tak więc w szczególności, wbrew temu, co twierdzi Republika Austrii, w celu przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia Komisja mogła oprzeć się na ocenie skutków i konsultacjach społecznych przeprowadzonych w celu przyjęcia rozporządzenia delegowanego 2021/2139, nie będąc przy tym zobowiązana, po przeprowadzeniu przez JRC w jego sprawozdaniu dodatkowej analizy, do przeprowadzenia dodatkowych i szczegółowych oceny skutków i konsultacji społecznych, ponieważ działalność związana z energią jądrową została już poddana ocenie skutków i konsultacjom społecznym.

74 Wynika z tego, że Komisja nie popełniła błędu, uznając, iż po przeprowadzeniu przez JRC w jego sprawozdaniu dodatkowej analizy przestrzegania kryterium DNSH przez podmioty prowadzące działalność związaną z energią jądrową nie było konieczne przeprowadzenie dodatkowych i szczegółowych oceny skutków i konsultacji społecznych.

75 W czwartej kolejności, co się tyczy argumentu przedstawionego w pkt 30 uwag interwenienta przez Wielkie Księstwo Luksemburga, zgodnie z którym brak przeprowadzenia ponownych konsultacji społecznych stanowi naruszenie art. 8 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. 2005, L 124, s. 4), należy przypomnieć, że zgodnie z art. 40 akapit czwarty statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, mającym zastosowanie do postępowania przed Sądem na mocy art. 53 tego statutu, wniosek interwencyjny ogranicza się do poparcia żądań jednej ze stron sporu. Ponadto, zgodnie z art. 142 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, interwenient akceptuje stan sprawy, w jakim się ona znajduje w chwili jego do niej przystąpienia.

76 Choć postanowienia te nie stoją na przeszkodzie temu, by interwenient przedstawił argumenty nowe lub odmienne w porównaniu do tych przedstawionych przez popieraną przezeń stronę, gdyż, w przeciwnym razie, interwencja byłaby ograniczona do powtórzenia argumentów podniesionych w skardze, nie można dopuścić, aby wspomniane postanowienia umożliwiały mu zmianę lub zniekształcenie określonych w skardze ram sporu poprzez podniesienie nowych zarzutów [wyroki: z dnia 10 listopada 2021 r., Google i Alphabet/Komisja (Google Shopping), T-612/17, EU:T:2021:763, pkt 192; z dnia 2 października 2024 r., ACE/Rada, T-828/22, niepublikowany, odwołanie w toku, EU:T:2024:672, pkt 44].

77 Ponieważ Republika Austrii nie podniosła żadnego zarzutu dotyczącego naruszenia art. 8 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, argument ten jest niedopuszczalny.

78 W piątej kolejności Republika Austrii, popierana przez Wielkie Księstwo Luksemburga, podnosi, że progi 270 gramów (g) ekwiwalentu CO_2 (CO_2eq) na kilowatogodzinę (kWh) i średnio rocznie 550 kilogramów (kg) ekwiwalentu CO_2 na kilowat (kW) w okresie 20 lat, ustalone dla klasyfikacji gazu ziemnego jako działalności przejściowej w rozumieniu art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii, nie były przedmiotem oceny skutków ani konsultacji społecznych.

79 Należy jednak przypomnieć, że, jak wynika z pkt 46 powyżej, Komisja przeprowadziła ocenę skutków w celu przyjęcia rozporządzenia delegowanego 2021/2139, a TEG przyjęła dwa sprawozdania. Ta ocena skutków i te sprawozdania były przedmiotem konsultacji społecznych i zostały przeprowadzone w czasie, gdy rozważano już ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących działalności gospodarczej związanej z gazem ziemnym.

80 Te przeprowadzane w celu przyjęcia rozporządzenia delegowanego 2021/2139 ekspertyzy i konsultacje społeczne obejmowały zaś już działalność gospodarczą związaną z gazem ziemnym. Skłoniły one zresztą Komisję do przeprowadzenia, w celu przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, dodatkowych analiz. Ponadto w przeprowadzonej w celu przyjęcia rozporządzenia delegowanego 2021/2139 ocenie skutków [SWD(2021)152 final] wskazano na stronie 146 na konieczność przeprowadzenia dodatkowych prac w odniesieniu do działalności związanej z gazem ziemnym.

81 Ponadto działalność gospodarcza związana z gazem ziemnym została przeanalizowana w załączniku technicznym do sprawozdania końcowego TEG.

82 Ponieważ etap przygotowawczy prac nad rozporządzeniem delegowanym 2021/2139 dotyczył sektora gazu ziemnego i ze względu na ciągłość między tym rozporządzeniem a zaskarżonym rozporządzeniem, o której przypomniano w pkt 72 powyżej, nie można czynić Komisji zarzutu z tego, że nie przeprowadziła ponownej oceny skutków lub ponownych konsultacji publicznych dotyczących tego sektora.

83 W związku z tym Komisja nie popełniła błędu, uznając, że nie ma konieczności przeprowadzenia dodatkowych i szczegółowych ocen skutków i konsultacji społecznych w odniesieniu do progów 270 g CO_2eq/kWh i 550 kg CO_2eq/kW rocznie.

84 W szóstej kolejności Republika Austrii utrzymuje, że zaskarżone rozporządzenie zostało przyjęte z naruszeniem art. 6 ust. 4 europejskiego prawa o klimacie, ponieważ Komisja nie przeprowadziła przed jego przyjęciem oceny jego zgodności z celem neutralności klimatycznej, o którym mowa w art. 2 ust. 1 tego aktu, oraz celami klimatycznymi Unii na 2030 r. i 2040 r., ani też nie opublikowała wyników tej oceny ani nie przedstawiła jej uzasadnienia.

85 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 6 ust. 4 europejskiego prawa o klimacie przed przyjęciem jakichkolwiek projektów środków lub wniosków ustawodawczych, w tym wniosków budżetowych, Komisja ocenia ich spójność z celem neutralności klimatycznej określonym w art. 2 ust. 1 tego aktu i z unijnymi celami klimatycznymi na 2030 r. i 2040 r. oraz włącza tę ocenę do wszelkich ocen skutków towarzyszących tym środkom lub wnioskom ustawodawczym i podaje wyniki tej oceny do wiadomości publicznej w chwili ich przyjęcia. Komisja ocenia

również, czy dane projekty środków lub wniosków ustawodawczych, w tym wniosków budżetowych, są spójne z dążeniem do zapewnienia postępów w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, o których mowa w art. 5 europejskiego prawa o klimacie.

86 W art. 6 ust. 4 europejskiego prawa o klimacie nie wskazano żadnej konkretnej formy dla przeprowadzenia przewidzianej w nim oceny. Zasadniczym celem tego przepisu jest zatem zapewnienie, aby Komisja podjęła świadomą decyzję w sprawie spójności projektu środka z celami europejskiego prawa o klimacie.

87 Poszanowanie tego zasadniczego celu może zaś zostać zapewnione poprzez sprawdzenie przez Komisję, czy uwzględniono poszczególne wymogi ustanowione w rozporządzeniu w sprawie taksonomii, a w szczególności w jego art. 10, w którym uregulowano kwestię istotnego wkładu w łagodzenie zmiany klimatu.

88 Artykuł 2 ust. 1 europejskiego prawa o klimacie, w którym zdefiniowano cel neutralności klimatycznej, ma bowiem następujące brzmienie:

„Emisje i pochłanianie gazów cieplarnianych w całej Unii, uregulowane przez prawo Unii, należy zrównoważyć w Unii najpóźniej do 2050 r., tym samym zmniejszając emisje do poziomu zero netto w tym terminie, a następnie Unia powinna dążyć do osiągnięcia ujemnych emisji".

89 W motywie 24 rozporządzenia w sprawie taksonomii przewidziano natomiast, że działalność gospodarcza, która prowadzi do realizacji celu środowiskowego polegającego na łagodzeniu zmian klimatu, powinna wnosić istotny wkład w ustabilizowanie emisji gazów cieplarnianych (GC) poprzez niedopuszczanie do powstania emisji, ograniczanie ich lub zwiększanie pochłaniania GC.

90 W art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii wyjaśniono również, że działalność kwalifikuje się jako wnoszącą istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, jeżeli wspomaga ona przejście do gospodarki neutralnej dla klimatu, w tym poprzez stopniowe wycofywanie emisji GC.

91 Wynika z tego, że cel neutralności klimatycznej określony w europejskim prawie o klimacie jest podobny do polegającego na łagodzeniu zmiany klimatu celu wdrażanego w oparciu o rozporządzenie w sprawie taksonomii, ponieważ oba te akty mają na celu ograniczenie lub wycofywanie emisji GC.

92 Ocena skutków rozporządzenia delegowanego 2021/2139 i analizy naukowe dotyczące wkładu działalności gospodarczej związanej z energią jądrową i gazem ziemnym w łagodzenie zmiany klimatu i adaptację do tej zmiany, a także analiza naukowa przestrzegania kryterium DNSH przez podmioty prowadzące tę działalność, przeprowadzone w celu przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia po to, aby zmierzyć potencjalny wkład tej działalności w realizację celu polegającego na ograniczaniu lub wycofywaniu GC, umożliwiły zaś Komisji, bez konieczności przeprowadzania jakiejkolwiek dodatkowej analizy, dokonanie oceny zgodności zaskarżonego rozporządzenia z celami Unii w dziedzinie klimatu na 2030 r. i 2040 r., zgodnie z art. 6 ust. 4 europejskiego prawa o klimacie.

93 W konsekwencji zarzuty pierwszy i dziewiąty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutów od drugiego do ósmego, dotyczących działalności gospodarczej związanej z sektorem energii jądrowej

94 Na wstępie należy zauważyć, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy trzech rodzajów działalności gospodarczej w sektorze energii jądrowej:

– fazy przed wprowadzeniem na rynek zaawansowanych technologii wytwarzania energii w ramach procesów jądrowych przy minimalnej ilości odpadów z cyklu paliwowego (nowe sekcje 4.26 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego 2021/2139, dodane do tych załączników w drodze zaskarżonego rozporządzenia);

– budowa i bezpieczna eksploatacja nowych elektrowni jądrowych do wytwarzania energii elektrycznej lub energii cieplnej, w tym do produkcji wodoru, z wykorzystaniem najlepszych dostępnych technologii (nowe sekcje 4.27 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego 2021/2139, dodane do tych załączników w drodze zaskarżonego rozporządzenia);

– wytwarzanie energii elektrycznej z energii jądrowej w istniejących obiektach (nowe sekcje 4.28 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego 2021/2139, dodane do tych załączników w drodze zaskarżonego rozporządzenia) (zwane dalej łącznie „działalnością gospodarczą związaną z energią jądrową”).

95 W odniesieniu do każdego z tych rodzajów działalności kwalifikujących się jako stanowiące zrównoważoną inwestycję w załączniku I do zaskarżonego rozporządzenia ustanowiono techniczne kryteria kwalifikacji pozwalające określić, po pierwsze, warunki, które muszą być spełnione, aby można było uznać, że dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, oraz po drugie, czy ta działalność gospodarcza nie wyrządza poważnych szkód względem któregoś z pozostałych celów środowiskowych, które zostały określone w art. 9 rozporządzenia w sprawie taksonomii. W załączniku II do zaskarżonego rozporządzenia określono techniczne kryteria kwalifikacji służące określeniu warunków, po spełnieniu których działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w adaptację do zmian klimatu, oraz określeniu, czy ta działalność gospodarcza nie wyrządza poważnych szkód względem żadnego z pozostałych celów środowiskowych ustalonych w art. 9 rozporządzenia w sprawie taksonomii.

W przedmiocie zarzutu ósmego, opartego na naruszeniu art. 290 TFUE

96 Republika Austrii utrzymuje w istocie, że przyjmując zaskarżone rozporządzenie, uchybiono odnoszącemu się do delegowania warunkowi dotyczącemu „istotnych elementów” w rozumieniu art. 290 TFUE ze względu na to, iż dokonano w nim wykładni rozporządzenia w sprawie taksonomii w ten sposób, że prawodawca Unii pozostawił otwartą kwestię kwalifikacji działalności gospodarczej związanej z energią jądrową jako działalności o charakterze zrównoważonym i oparł się w tym względzie na uprawnieniach dyskrecjonalnych Komisji.

97 Zdaniem Republiki Austrii przedmiot zaskarżonego rozporządzenia należy w istocie do istotnych elementów rozporządzenia w sprawie taksonomii ze względu na polityczny i kontrowersyjny charakter włączenia energii jądrowej do tej taksonomii, a to ze względu na brzmienie art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, który wyłącza energię jądrową z działalności gospodarczej kwalifikującej się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, ze

względu na podstawę prawną rozporządzenia w sprawie taksonomii, która dotyczy rynku wewnętrznego, a nie traktatu EWEA, oraz ze względu na ingerencję zaskarżonego rozporządzenia w prawo własności, wolność wyboru zawodu i wolność prowadzenia działalności gospodarczej.

98 Komisja, popierana przez Republikę Bułgarii, Republikę Czeską, Republikę Francuską, Węgry, Rumunię i Republikę Finlandii, kwestionuje tę argumentację.

99 Na wstępie należy zauważyć, że Republika Austrii nie podniosła zarzutu niezgodności z prawem opartego na naruszeniu art. 290 TFUE przez rozporządzenie w sprawie taksonomii, co zostało potwierdzone na rozprawie. Republika Austrii nie podważa zatem zgodności z prawem delegacji udzielonej Komisji w szczególności w art. 1 ust. 3 i art. 10 ust. 3 tego rozporządzenia.

100 Należy następnie przypomnieć, że zgodnie z brzmieniem art. 290 ust. 1 TFUE akt ustawodawczy może przekazywać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów o charakterze nieustawodawczym o zasięgu ogólnym, które uzupełniają lub zmieniają niektóre, inne niż istotne, elementy aktu ustawodawczego.

101 Przewidziana w art. 290 TFUE możliwość delegowania uprawnień służy temu, aby prawodawca unijny mógł skoncentrować się na istotnych elementach aktu prawnego, a także na elementach niemających istotnego znaczenia, których uregulowanie uważa on za celowe, i aby mógł przy tym powierzyć Komisji zadanie „uzupełnienia" określonych, niemających istotnego znaczenia elementów przyjętego aktu prawodawczego czy też „zmiany" takich elementów w ramach przyznanego tej instytucji uprawnienia delegowanego (zob. wyrok z dnia 11 maja 2017 r., Dyson/Komisja, C-44/16 P, EU:C:2017:357, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).

102 Wynika z tego, że istotne przepisy w danej dziedzinie powinny być przyjmowane w drodze uregulowania podstawowego i nie podlegają delegacji (zob. wyrok z dnia 11 maja 2017 r., Dyson/Komisja, C-44/16 P, EU:C:2017:357, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).

103 W niniejszej sprawie należy ustalić, czy – jak twierdzi Republika Austrii – kwestia tego, czy działalność gospodarcza związana z energią jądrową spełnia warunki rozporządzenia w sprawie taksonomii i czy w związku z tym może zostać zakwalifikowana jako działalność objęta art. 10 ust. 2 tego rozporządzenia, stanowi istotny element tego rozporządzenia, który nie mógł zatem być przedmiotem aktu delegowanego.

104 Istotne elementy uregulowania podstawowego stanowią przepisy, których przyjęcie wymaga dokonania wyboru politycznego wchodzącego w zakres własnych kompetencji prawodawcy Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 5 września 2012 r., Parlament/Rada, C-355/10, EU:C:2012:516, pkt 65), jako że wiąże się to z dokonaniem wyważenia rozbieżnych interesów na podstawie złożonych ocen, lub jeżeli pozwala na ingerencję w prawa podstawowe zainteresowanych osób o takiej intensywności, która sprawia, że konieczna staje się interwencja prawodawcy Unii (zob. wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Republika Czeska/Komisja, C-696/15 P, EU:C:2017:595, pkt 78 i przytoczone tam orzecznictwo).

105 Ustalenie, które elementy danej dziedziny należy zakwalifikować jako istotne, powinno opierać się na obiektywnych czynnikach, które mogą zostać poddane kontroli sądowej, oraz wymaga uwzględnienia cech charakterystycznych i szczególnych danej dziedziny (zob. wyrok z dnia 22 czerwca 2016 r., DK Recycling und Roheisen/Komisja, C-540/14 P, EU:C:2016:469, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).

106 W tym względzie, po pierwsze, z art. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii wynika, że jego celem jest ustanowienie kryteriów służących ustaleniu, czy dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo na potrzeby określenia stopnia zrównoważenia środowiskowego danej inwestycji.

107 Zgodnie z art. 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo, jeżeli spełnia ona „kryteria zrównoważenia środowiskowego" określone w lit. a)–d) tego przepisu, a mianowicie jeżeli wnosi istotny wkład w realizację co najmniej jednego z celów środowiskowych określonych w art. 9 tego rozporządzenia, nie wyrządza poważnych szkód względem żadnego z tych celów, jest prowadzona zgodnie z minimalnymi gwarancjami przewidzianymi w art. 18 tego rozporządzenia i spełnia techniczne kryteria kwalifikacji ustanowione przez Komisję zgodnie w szczególności z art. 10 ust. 3 i art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia.

108 Po drugie, z art. 10 ust. 3 lit. a) i art. 11 ust. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii wynika, że w przepisach tych delegowane jest na Komisję zadanie uzupełnienia ust. 1 i 2 tych artykułów poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji w celu określenia warunków, po spełnieniu których dana działalności gospodarcza kwalifikuje się jako wnoszący istotna wkład w łagodzenie zmian klimatu i w adaptację do tych zmian.

109 Z art. 10 ust. 3 lit. b) i art. 11 ust. 3 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii wynika również, że w przepisach tych delegowane jest na Komisję zadanie uzupełnienia art. 17 tego rozporządzenia poprzez ustanowienie dla poszczególnych odpowiednich celów środowiskowych technicznych kryteriów kwalifikacji w celu ustalenia, czy dana działalność gospodarcza, w odniesieniu do której ustanowiono te techniczne kryteria kwalifikacji, wyrządza poważne szkody względem co najmniej jednego z tych celów.

110 Ponadto w art. 10 ust. 5 i art. 11 ust. 5 rozporządzenia w sprawie taksonomii nałożono na Komisję obowiązek uwzględnienia przy wykonywaniu tych delegowanych uprawnień wymogów określonych w art. 19 tego rozporządzenia.

111 Odnośnie do tych wymogów w art. 19 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii wskazano, że techniczne kryteria kwalifikacji mają określać najistotniejsze potencjalne wkłady w realizację danego celu środowiskowego, z poszanowaniem zasady neutralności technologicznej i z uwzględnieniem krótko- i długoterminowych skutków danej działalności gospodarczej.

112 Ponadto zgodnie z brzmieniem z art. 19 ust. 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii techniczne kryteria kwalifikacji, o których mowa w ust. 1 tego artykułu, zapewniają, by działalność w zakresie wytwarzania energii elektrycznej z użyciem stałych paliw kopalnych nie kwalifikowała się jako zrównoważona środowiskowo działalność gospodarcza.

113 Ponadto w orzecznictwie zasada neutralności technologicznej oznacza, że dane uregulowanie powinno określać prawa i obowiązki osób w sposób ogólny, aby nie uprzywilejowywać korzystania z jednej technologii ze szkodą dla innej (zob. podobnie wyrok z dnia 24 marca 2022 r., Austro-Mechana, C-433/20, EU:C:2022:217, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).

114 Z powyższego wynika, że prawodawca Unii zdefiniował w art. 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii kryteria zrównoważenia środowiskowego służące do ustalania, czy dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo, na potrzeby określenia stopnia, w jakim dana inwestycja jest zrównoważona środowiskowo, bez uprzywilejowywania jednej

technologii ze szkodą dla innej i wyłączając wyłącznie działalność w zakresie wytwarzania energii elektrycznej z użyciem stałych paliw kopalnych. Prawodawca unijny pozostawił zatem Komisji możliwość uzupełnienia rozporządzenia w sprawie taksonomii poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji, po to aby móc dostosować się do przyszłych innowacji dzięki temu, że ramy regulacyjne nie są sztywne i mogą uwzględniać postęp na płaszczyźnie środowiska i gospodarki. Należy również zauważyć, że rozporządzenie w sprawie taksonomii koncentruje się nie na rodzajach działalności, lecz na celach środowiskowych i ogólnych kryteriach służących ustaleniu, czy daną działalność gospodarczą należy zakwalifikować jako zrównoważoną, w związku z czym, z wyjątkiem wyraźnie wyłączonych paliw kopalnych, rozporządzenie to może zgodnie z zasadą neutralności technologicznej potencjalnie dotyczyć każdego rodzaju działalności (art. 19 ust. 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii).

115 Wynika z tego, że prawodawca Unii w art. 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii określił kryteria zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej i że pozostawił on otwartą możliwość określenia wszystkich rodzajów działalności spełniających te kryteria jako zrównoważonych, z wyjątkiem wyraźnie wyłączonych paliw kopalnych.

116 W świetle celu i treści rozporządzenia w sprawie taksonomii jego istotne elementy stanowią w szczególności określenie celów środowiskowych, kryteriów zrównoważenia środowiskowego określonych w art. 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii oraz wymogów mających zastosowanie do technicznych kryteriów kwalifikacji. Komisja w zaskarżonym rozporządzeniu ustanowiła zaś techniczne kryteria kwalifikacji, które nie wchodzą w zakres takich elementów rozporządzenia w sprawie taksonomii.

117 Podobnie, pozostawiając Komisji możliwość określenia technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących wszystkich rodzajów działalności spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju, z wyjątkiem działalności w zakresie produkcji energii elektrycznej z użyciem stałych paliw kopalnych, prawodawca Unii dokonał wyborów politycznych, za które ponosi on odpowiedzialność w zakresie dotyczącym istotnych elementów rozporządzenia w sprawie taksonomii.

118 Wynika z tego, że określenie rodzajów działalności gospodarczej jako takich, jak również ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących poszczególnych rodzajów działalności gospodarczej wdrażających kryteria zrównoważonego rozwoju, wbrew temu, co twierdzi Republika Austrii, nie należą do istotnych elementów rozporządzenia w sprawie taksonomii.

119 Wynika z tego, że w zakresie, w jakim Komisja ustanowiła w zaskarżonym rozporządzeniu techniczne kryteria kwalifikacji, nie wkroczyła ona w istotne elementy rozporządzenia w sprawie taksonomii.

120 Ponadto takie wybrane przez prawodawcę podejście ma również tę zaletę, że umożliwia Komisji dostosowanie technicznych kryteriów oceny do rozwoju technologii. Ponadto nie można wymagać od prawodawcy, aby ten wymienił wszystkie istniejące lub planowane technologie, ponieważ nie pozwalałoby to na stanowienie przyszłościowych przepisów i czyniłoby je przestarzałymi technologicznie ze względu na brak możliwości uwzględnienia nieuniknionych i pożądanych innowacji technologicznych.

121 Tego wniosku nie może podważyć podniesiona przez Republikę Austrii okoliczność, że włączenie działalności gospodarczej związanej z energią jądrową do taksonomii stanowi aspekt polityczny, który jest sporny między państwami członkowskimi, skoro prawodawca Unii nie zdecydował się wykluczyć tej działalności, w odróżnieniu od produkcji energii elektrycznej z użyciem stałych paliw kopalnych. W każdym razie polityczny i kontrowersyjny aspekt włączenia działalności gospodarczej związanej z energią jądrową do taksonomii jest bez znaczenia w świetle art. 290 TFUE, który zastrzega dla aktów ustawodawczych istotne elementy danej dziedziny, a nie jej elementy polityczne i kontrowersyjne.

122 To samo dotyczy argumentu, zgodnie z którym prawodawca Unii dokonał w art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii wyczerpującego wyliczenia, ponieważ argument ten wynika z błędnej interpretacji tego rozporządzenia. Po pierwsze bowiem, w przepisie tym nie wymieniono w sposób wyczerpujący rodzajów działalności gospodarczej, które mogą wnosić istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, lecz sytuacje, w których dany rodzaj działalności „wnosi istotny wkład w ustabilizowanie stężenia [GC] w atmosferze na poziomie pozwalającym zapobiec groźnej antropogenicznej ingerencji w system klimatyczny”, dzięki czemu można ją zakwalifikować jako wnoszącą istotny wkład w łagodzenie zmiany klimatu. Po drugie, w art. 10 ust. 2 tego rozporządzenia przewidziano również inne sytuacje, w których daną działalność gospodarczą można zakwalifikować jako wnoszącą istotny wkład w łagodzenie zmiany klimatu.

123 W odniesieniu do argumentu, zgodnie z którym gdyby prawodawca Unii postanowił, że energia jądrowa powinna zostać włączona do taksonomii, podstawą prawną rozporządzenia w sprawie taksonomii powinien być art. 203 traktatu EWEA, należy zauważyć, że Republika Austrii nie podnosi zarzutu niezgodności z prawem tego rozporządzenia, który byłby oparty w szczególności na błędnej podstawie prawnej. Ponadto fakt, że rozporządzenie w sprawie taksonomii nie opiera się na traktacie EWEA, wynika z jego przedmiotu, którym jest nie tylko energia jądrowa, ale również inne rodzaje działalności gospodarczej. Ponadto w każdym razie za pomocą tego argumentu nie można wykazać, że określenie działalności gospodarczej związanej z energią jądrową jako wnoszącą wkład w łagodzenie zmian klimatu lub adaptację do niej należy do kluczowych aspektów rozporządzenia w sprawie taksonomii.

124 Wreszcie, w odniesieniu do argumentu, zgodnie z którym włączenie energii jądrowej przez zaskarżone rozporządzenie do taksonomii ma stanowić ingerencję w prawo własności (art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej), wolność wyboru zawodu (art. 15 Karty) i wolność prowadzenia działalności gospodarczej (art. 16 Karty) przedsiębiorstw (finansowych), w związku z czym kwestia ta należy do kompetencji prawodawcy Unii, należy przypomnieć, że niewątpliwie zgodnie z orzecznictwem interwencja prawodawcy jest konieczna, jeżeli przyjęty akt pozwala na ingerencję w prawa podstawowe o szczególnej intensywności (zob. podobnie wyrok z dnia 5 września 2012 r., Parlament/Rada, C-355/10, EU:C:2012:516, pkt 77).

125 Należy jednak przypomnieć, że Republika Austrii nie podniosła zarzutu niezgodności z prawem rozporządzenia w sprawie taksonomii, który byłby oparty w szczególności na braku wykluczenia działalności gospodarczej związanej z energią jądrową. Tak więc Republika Austrii nie może utrzymywać, że samo już zdefiniowanie technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących tych rodzajów działalności gospodarczej, które są związane z energią jądrową, wystarcza, aby uznać je za szczególnie istotną ingerencję w prawa podstawowe, ponieważ ogranicza się ona do powołania się na istotne konsekwencje tej definicji dla tych praw podstawowych usankcjonowanych w art. 15, 16 i 17 Karty, nie przedstawiając jednak dowodów mających świadczyć o takim naruszeniu.

126 W świetle powyższego nie można uznać, że art. 10 ust. 3 i art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia w sprawie taksonomii, w zakresie, w jakim delegują one na Komisję uprawnienie do przyjęcia rozporządzenia delegowanego w celu uzupełnienia art. 10 ust. 1 i 2 oraz art. 17 tego rozporządzenia, zostały przyjęte z naruszeniem art. 290 TFUE.

127 Wynika z tego, że zarzut ósmy należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 10 ust. 2 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności

128 W zarzucie drugim Republika Austrii utrzymuje, że zaskarżone rozporządzenie zostało przyjęte z naruszeniem art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ przepis ten nie ma zastosowania do działalności gospodarczej związanej z energią jądrową, a tytułem ewentualnym podnosi, że przesłanki stosowania tego przepisu nie zostały spełnione.

129 Zarzut drugi dzieli się na trzy części, z których pierwsza dotyczy braku możliwości zastosowania art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii do działalności gospodarczej związanej z energią jądrową, druga – nieprzestrzegania warunków określonych w art. 10 ust. 2 tego rozporządzenia, a trzecia – naruszenia art. 19 ust. 1 lit. f) tego rozporządzenia oraz zasady ostrożności.

– W przedmiocie części pierwszej zarzutu drugiego, dotyczącej braku możliwości zastosowania art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii do działalności gospodarczej związanej z energią jądrową

130 Republika Austrii, popierana przez Wielkie Księstwo Luksemburga, podnosi w istocie, że nie ma możliwości zastosowania art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii do niskoemisyjnej działalności gospodarczej, takiej jak działalność gospodarcza związana z energią jądrową, ponieważ dotyczy on jedynie wysokoemisyjnych rodzajów działalności gospodarczej zwanych „przejściowymi”.

131 Komisja, popierana przez Republikę Bułgarii, Republikę Czeską, Republikę Francuską, Węgry, Rumunię, Republikę Słowenii, Republikę Słowacką i Republikę Finlandii, kwestionuje tę argumentację.

132 Należy przypomnieć, że w zaskarżonym rozporządzeniu Komisja stwierdziła, iż niektóre rodzaje działalności gospodarczej związane z energią jądrową wnoszą istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, a zatem w oparciu o art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii można je uznać za „przejściowe” rodzaje działalności.

133 Należy również przypomnieć, że zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii:

„Do celów ust. 1 [tego artykułu] działalność gospodarczą, dla której nie istnieją alternatywne niskoemisyjne rozwiązania wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym, kwalifikuje się jako wnoszącą istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, jeżeli wspomaga ona przejście do gospodarki neutralnej dla klimatu zgodnie ze ścieżką prowadzącą do ograniczenia

wzrostu temperatury do 1,50 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej, w tym poprzez stopniowe wycofywanie emisji [GC], w szczególności emisji ze stałych paliw kopalnych, oraz jeżeli taka działalność:

a) wytwarza emisje [GC] na poziomie odpowiadającym najlepszym wynikom w danym sektorze lub danej gałęzi przemysłu;

b) nie utrudnia rozwoju i wdrażania alternatywnych niskoemisyjnych rozwiązań; oraz

c) nie prowadzi do uzależnienia od aktywów wysokoemisyjnych, z uwzględnieniem ekonomicznego cyklu życia tych aktywów.

Do celów niniejszego ustępu oraz ustanowienia technicznych kryteriów kwalifikacji na mocy art. 19 Komisja ocenia potencjalny wkład i wykonalność wszystkich odpowiednich istniejących technologii".

134 Ponadto w motywie 24 rozporządzenia w sprawie taksonomii wyjaśniono, że działalność gospodarcza, która prowadzi do realizacji celu środowiskowego polegającego na łagodzeniu zmian klimatu, powinna wnosić istotny wkład w ustabilizowanie emisji GC poprzez niedopuszczanie do powstania emisji, ograniczanie ich lub zwiększanie pochłaniania tych gazów.

135 W motywie 41 rozporządzenia w sprawie taksonomii wskazano również, co następuje:

„Ustanawiając i aktualizując techniczne kryteria kwalifikacji w odniesieniu do celu środowiskowego dotyczącego łagodzenia zmian klimatu, Komisja powinna uwzględniać bieżący i konieczny proces przejścia do gospodarki neutralnej dla klimatu, a także wprowadzić stosowne zachęty w tym celu, zgodnie z art. 10 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. Przejście to wymaga – obok wykorzystania energii neutralnej dla klimatu oraz zwiększenia inwestycji w rodzaje działalności gospodarczej i sektory gospodarki, które już teraz są niskoemisyjne – znacznego ograniczenia emisji [GC] pochodzących z innych rodzajów działalności gospodarczej i sektorów, dla których nie istnieją alternatywne niskoemisyjne rozwiązania, które byłyby wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym. Te przejściowe rodzaje działalności gospodarczej powinny kwalifikować się jako wnoszące istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, jeżeli pochodzące z nich emisje [GC] są znacznie niższe od średniej sektorowej lub branżowej, nie utrudniają rozwoju i wprowadzania alternatywnych niskoemisyjnych rozwiązań oraz nie prowadzą do uzależnienia od aktywów niezgodnych z celem neutralności klimatycznej, z uwzględnieniem ekonomicznego cyklu życia tych aktywów. Techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące takich przejściowych rodzajów działalności gospodarczej powinny zapewnić, by te przejściowe rodzaje działalności miały wiarygodną ścieżkę osiągnięcia neutralności klimatycznej, oraz powinny być odpowiednio dostosowywane w regularnych odstępach czasu".

136 W swojej argumentacji Republika Austrii utrzymuje, że art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii ma zastosowanie wyłącznie do wysokoemisyjnych rodzajów działalności, a nie tych, które już są niskoemisyjne, takich jak działalność gospodarcza związana z energią jądrową. Taka argumentacja wymaga dokonania wykładni rozpatrywanego przepisu.

137 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wykładnia przepisu prawa Unii wymaga uwzględnienia nie tylko jego brzmienia, lecz także kontekstu, w jaki on się wpisuje, oraz celów aktu, którego ów przepis stanowi część. Geneza przepisu prawa Unii może również dostarczyć informacji istotnych dla jego wykładni (zob. wyrok z dnia 3 września 2024 r., Illumina i Grail/Komisja, C-611/22 P i C-625/22 P, EU:C:2024:677, pkt 116 i przytoczone tam orzecznictwo).

138 W pierwszej kolejności Republika Austrii opiera się na literalnej wykładni art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii. Twierdzi ona, po pierwsze, że przepis ten obejmuje jedynie te rodzaje działalności gospodarczej, dla których „nie istnieją alternatywne niskoemisyjne rozwiązania wykonalne pod względem technologicznym" i które „wspomaga[ją] […] przejście do gospodarki neutralnej dla klimatu". Wywodzi ona z tego, że przepis ten dotyczy wyłącznie działalności, która sama w sobie nie jest niskoemisyjna, ale z której można jednak skorzystać w ograniczonym okresie przejściowym, w braku innych rentownych rozwiązań niskoemisyjnych.

139 W tym względzie należy niewątpliwie stwierdzić, że zawarte w art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii odniesienie do działalności gospodarczej, dla której nie istnieją alternatywne rozwiązania niskoemisyjne, które byłyby wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym, można interpretować jako obejmujące te rodzaje działalności, które nie są niskoemisyjne.

140 Jednakże art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii nie dotyczy „rodzajów działalności, które nie są niskoemisyjne", jak zdaje się twierdzić Republika Austrii, lecz „działań, dla których nie istnieją alternatywne rozwiązania niskoemisyjne wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym", w związku z czym można go również interpretować jako obejmujący te rodzaje działalności, które są niskoemisyjne. Tak więc wykładnia literalna, na którą powołuje się Republika Austrii, nie znajduje potwierdzenia w brzmieniu tego przepisu.

141 Po drugie, zdaniem Republiki Austrii art. 10 ust. 2 lit. a)–c) rozporządzenia w sprawie taksonomii potwierdza przyjętą przez nią wykładnię w zakresie, w jakim przewidziano w nim, że aby działalność gospodarcza była objęta zakresem art. 10 ust. 2 tego rozporządzenia, musi ona wytwarza emisje GC na poziomie odpowiadającym najlepszym wynikom w danym sektorze lub danej gałęzi przemysłu. W przepisie tym zastosowano zatem tak zwane kryterium „prymusa", w tym znaczeniu, że pozwala on na zakwalifikowanie jako wnoszącej istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu działalności gospodarczej, która w obecnym stanie techniki jest wprawdzie wysokoemisyjna, ale, w braku jakichkolwiek rozwiązań alternatywnych o charakterze niskoemisyjnym, które byłyby wykonalne pod względem technicznym i ekonomicznym, odpowiada najlepszym wynikom w danym sektorze lub danej gałęzi przemysłu.

142 Należy przypomnieć, że art. 10 ust. 2 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii odnosi się do działalności gospodarczej, która „wytwarza emisje [GC] na poziomie odpowiadającym najlepszym wynikom w danym sektorze lub danej gałęzi przemysłu".

143 Niemniej jednak wymóg ustanowiony w art. 10 ust. 2 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii nie wiąże się z przyjęciem założenia, że dany rodzaj działalności gospodarczej jest wysokoemisyjny i nie może zostać zastąpiony niskoemisyjnym rodzajem działalności.

144 Z definicji bowiem niskoemisyjny rodzaj działalności gospodarczej w danym sektorze lub danej gałęzi przemysłu może mieć poziomy emisji GC odpowiadające najlepszemu wynikowi tego sektora lub gałęzi przemysłu.

145 To samo dotyczy przewidzianego w art. 10 ust. 2 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii wymogu, zgodnie z którym rozpatrywana działalność gospodarcza „nie utrudnia rozwoju i wdrażania alternatywnych niskoemisyjnych rozwiązań”, oraz wymogu, zgodnie z którym dany rodzaj działalności „nie prowadzi do uzależnienia od aktywów wysokoemisyjnych, z uwzględnieniem ekonomicznego cyklu życia tych aktywów”, zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. c) tego rozporządzenia.

146 Po pierwsze, inwestowanie w niskoemisyjne rodzaje działalności gospodarczej nie utrudnia bowiem rozwoju ani wdrażania niskoemisyjnych rozwiązań alternatywnych, lecz, przeciwnie, może sprzyjać rozwojowi i wdrażaniu takich rozwiązań. Po drugie, inwestowanie w takie rodzaje działalność nie prowadzi do uzależnienia od aktywów wysokoemisyjnych, skoro dotyczy aktywów niskoemisyjnych.

147 Te dwa wymogi mogą zatem zostać spełnione zarówno przez wysokoemisyjne rodzaje działalności gospodarczej, jak i przez te niskoemisyjne.

148 Tak więc z warunków przewidzianych w art. 10 ust. 2 lit. a)–c) rozporządzenia w sprawie taksonomii nie można zatem wywnioskować, że przepis ten nie ma zastosowania do niskoemisyjnych rodzajów działalności i dotyczy wyłącznie tych wysokoemisyjnych.

149 W drugiej kolejności Republika Austrii opiera się na wykładni systemowej rozporządzenia w sprawie taksonomii. Uważa ona, że ze względu na to, iż rodzaje działalności gospodarczej związane z energią jądrową nie figurują w wykazie zawartym w art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia, nie można ich uznać za niskoemisyjne rodzaje działalności, które należałoby objąć taksonomią przewidzianą w ramach tego rozporządzenia. Ponadto art. 10 ust. 2 tego rozporządzenia należy uznać za ustanawiający podlegające ścisłej wykładni odstępstwo od katalogu ustanowionego w ust. 1 tego artykułu, które to odstępstwo dotyczy wyłącznie wysokoemisyjnych rodzajów działalności.

150 Należy jednak zauważyć, że okoliczność, iż dana działalność nie spełnia przesłanek określonych w art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, nie musi stać na przeszkodzie temu, aby ta działalność spełniała przesłanki określone w art. 10 ust. 2 tego rozporządzenia. Przeciwnie, jak wskazuje sformułowanie „do celów ust. 1”, które znajduje się na początku ust. 2, w przepisie tym przewidziano właśnie przesłanki alternatywne w stosunku do tych określonych w ust. 1 dla działalności niespełniającej przesłanek określonych w tym ustępie.

151 Ponadto Republika Austrii uważa, że motyw 41 rozporządzenia w sprawie taksonomii potwierdza przyjętą przez nią wykładnię, gdyż przewidziano w nim w istocie, że techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące przejściowych rodzajów działalności gospodarczej powinny zapewniać, by te rodzaje działalności „miały wiarygodną ścieżkę osiągnięcia neutralności klimatycznej”. Zdaniem tego państwa członkowskiego taki rozwój nie jest możliwy w przypadku tych rodzajów działalności gospodarczej, które już są niskoemisyjne.

152 Wymóg, zgodnie z którym techniczne kryteria kwalifikacji mające zastosowanie do przejściowych rodzajów działalności gospodarczej powinny zapewniać, aby te rodzaje działalności miały wiarygodną ścieżkę osiągnięcia neutralności klimatycznej, może jednak również dotyczyć niskoemisyjnych rodzajów działalności poprzez ustanowienie wymogu, aby dane rodzaje działalności zmierzały do ograniczenia emisji GC.

153 Wynika z tego, że powołana przez Republikę Austrii wykładnia systemowa nie stoi na przeszkodzie uznaniu działalności związanej z energią jądrową za niskoemisyjną działalność gospodarczą objętą zakresem zastosowania art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii. Przecież celem tego przepisu jest właśnie uwzględnienie tych rodzajów działalności gospodarczej, które wspomagają przejście na gospodarkę neutralną dla klimatu, nawet jeśli nie spełniają one warunków określonych w art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia, pod warunkiem że spełnione są szczególne warunki określone w art. 10 ust. 2 tego rozporządzenia.

154 Ponadto z motywu 41 rozporządzenia w sprawie taksonomii wynika, że celem art. 10 ust. 2 tego rozporządzenia jest ułatwienie przejścia na gospodarkę neutralną dla klimatu, przy jednoczesnym wykorzystaniu źródeł energii, które są neutralne dla klimatu i innych przejściowych rodzajów działalności gospodarczej. Nie można zatem uznać, że neutralnymi dla klimatu rodzajami energii, które mają ułatwić przejście na gospodarkę neutralną dla klimatu, są jedynie te jej rodzaje, o których mowa w art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia.

155 W trzeciej kolejności Republika Austrii twierdzi w istocie, że z prac przygotowawczych nad rozporządzeniem w sprawie taksonomii wynika, iż prawodawca Unii, usuwając z art. 10 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia wzmiankę o energii neutralnej dla klimatu w celu ograniczenia tego przepisu do energii ze źródeł odnawialnych, postanowił, że energia jądrowa nie będzie figurować w systematyce pośród metod produkcji energii wnoszących istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu.

156 W tym względzie należy jednak zauważyć, że brak zawarcia w art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii wzmianki o rodzajach energii neutralnych dla klimatu nie świadczy o tym, że zamiarem prawodawcy Unii było wyłączenie takich źródeł energii z tego rozporządzenia; jego celem było jedynie wyłączenie tego rodzaju działalności z zakresu stosowania tego przepisu, efektem czego nie przesądza on o możliwości objęcia takiego rodzaju działalności zakresem zastosowania ust. 2 tego artykułu.

157 Ponadto, jak podkreśla Komisja, te rodzaje działalności gospodarczej, w odniesieniu do których nie może ona ustanowić technicznych kryteriów kwalifikacji, zostały wyraźnie wymienione w art. 19 ust. 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii. Gdyby zaś prawodawca Unii chciał wyłączyć rodzaje działalności gospodarczej związane z energią jądrową z zakresu stosowania art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii, wymieniłby je w art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia. A contrario, brak zawarcia w tym przepisie odniesienia do działalności gospodarczej związanej z energią jądrową świadczy o tym, że zamiarem prawodawcy nie było wyłączenie jej z kategorii działalności zrównoważonej środowiskowo.

158 W czwartej kolejności Republika Austrii opiera się na wykładni celowościowej art. 10 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii. Podnosi ona, że art. 10 ust. 2 tego rozporządzenia ma na celu przekierowanie przepływów finansowania na te rodzaje działalności gospodarczej, które są najbardziej niskoemisyjne przy całkowitym braku alternatywnych rozwiązań bezemisyjnych czy też niskoemisyjnych, które byłyby wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym, a tym samym promowanie wysokoemisyjnych technologii „prymusów”. Ponieważ energia jądrowa, jako niskoemisyjna, nie stanowi takiego rodzaju działalności, uznanie jej za działalność przejściową w rozumieniu art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii pozbawia skuteczności (effet utile) te z przepisów tego rozporządzenia, które mają na celu promowanie technologii wysokoemisyjnych.

159 Jednakże, wbrew temu, co twierdzi Republika Austrii, z wykładni celowościowej i systemowej art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii w związku z art. 10 ust. 1 i z motywami 24 i 41 tego rozporządzenia wynika, że rodzaje działalności zwane „przejściowymi", w rozumieniu art. 19 ust. 1 lit. h) ppkt (ii) tego rozporządzenia, dotyczą takiej działalności, która, nie spełniając kryteriów określonych w art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia, prowadzi jednak do unikania emisji GC lub ogranicza te emisje, a zatem realizuje w sposób przejściowy cel środowiskowy polegający na łagodzeniu zmian klimatu. W związku z tym, biorąc pod uwagę ten cel, te przejściowe rodzaje działalności mogą obejmować działalność, która nie jest niskoemisyjna i dla której nie istnieją niskoemisyjne rozwiązania alternatywne, które byłyby wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym, ale również, a fortiori, niskoemisyjne rodzaje działalności, które nie spełniają warunków stosowania art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii. Dokonywanie wykładni art. 10 ust. 2 tego rozporządzenia w ten sposób, że może on dotyczyć wyłącznie wysokoemisyjnych rodzajów działalności, byłoby sprzeczne z tym celem tego rozporządzenia.

160 Wynika z tego, że wykładnia celowościowa art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii potwierdza, iż przepis ten może być stosowany w przypadku niskoemisyjnych rodzajów działalności, takich jak te związane z energią jądrową.

161 W piątej kolejności – zdaniem Republiki Austrii przyjmując w zaskarżonym rozporządzeniu brak dostępności „na wystarczającą skalę" niskoemisyjnych rozwiązań alternatywnych dla energii jądrowej w celu „pokrycia zapotrzebowania na energię w sposób ciągły i wiarygodny", Komisja rozszerzyła zakres stosowania art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ celem tego rozporządzenia nie jest zapewnienie zaopatrzenia w energię, lecz kwalifikacja poszczególnych rodzajów działalności gospodarczej jako zrównoważonych środowiskowo na potrzeby określenia stopnia zrównoważenia środowiskowego danej inwestycji.

162 W tym względzie należy zauważyć, że z motywu 6 zaskarżonego rozporządzenia wynika, iż działalność związana z energią jądrową jest działalnością niskoemisyjną, ale nie stanowi energii ze źródeł odnawialnych w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii i nie należy do innych kategorii działalności gospodarczej wymienionych w art. 10 ust. 1 lit. b)–i) tego rozporządzenia.

163 Komisja w motywie 6 zaskarżonego rozporządzenia uznała również, że ze względu na to, iż produkcja energii jądrowej charakteryzuje się niemal zerowym poziomem emisji GC i że nie istnieją niskoemisyjne rozwiązania alternatywne, które byłyby wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym na wystarczającą skalę, aby pokryć zapotrzebowanie na energię w sposób ciągły i niezawodny, rodzaje działalności związane z energią jądrową wnoszą wkład w realizację unijnych celów łagodzenia zmian klimatu i należy je zakwalifikować jako działania „przejściowe", o których mowa w art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii.

164 Należy zaś przypomnieć, po pierwsze, iż w art. 194 ust. 1 TFUE przewidziano, że w ramach ustanawiania lub funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz z uwzględnieniem potrzeby zachowania i poprawy stanu środowiska polityka Unii w dziedzinie energetyki ma na celu, w duchu solidarności między państwami członkowskimi, zapewnienie funkcjonowania rynku energii, zapewnienie bezpieczeństwa dostaw energii w Unii, wspieranie efektywności energetycznej i oszczędności energii, jak również rozwoju nowych i odnawialnych form energii, a także wspieranie wzajemnych połączeń między sieciami energii.

165 Ponadto Trybunał orzekł, że zasada solidarności energetycznej, o której mowa w art. 194 TFUE, musi być uwzględniana przez instytucje Unii i państwa członkowskie w ramach ustanawiania lub funkcjonowania rynku wewnętrznego, w szczególności aby zapewnić bezpieczeństwo dostaw energii w Unii, co oznacza nie tylko stawianie czoła nagłym nadzwyczajnym sytuacjom, gdy one wystąpią, ale także podejmowanie środków mających na celu zapobieganie sytuacjom kryzysowym (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Niemcy/Polska, C-848/19 P, EU:C:2021:598, pkt 69).

166 Wynika z tego, że gdy Komisja przyjmuje środki mające na celu ustanowienie lub zapewnienie funkcjonowania rynku wewnętrznego, takie jak zaskarżone rozporządzenie, które stanowi środek wykonawczy dla rozporządzenia w sprawie taksonomii, którego podstawą prawną stanowi art. 114 TFUE, musi ona zapewnić bezpieczeństwo dostaw energii w Unii.

167 Po drugie, celem rozporządzenia w sprawie taksonomii jest wspieranie przejścia na bezpieczną, neutralną dla klimatu, odporną na zmianę klimatu, bardziej zasobooszczędną gospodarkę o obiegu zamkniętym.

168 Realizacja tego celu byłaby zaś zagrożona, gdyby wykorzystywanie źródeł energii uznawanych za wnoszące istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu nie umożliwiało zaopatrzenia w energię wystarczającego, aby pokryć zapotrzebowanie na nią.

169 Po trzecie, należy przypomnieć, że art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii zawiera odniesienie do braku istnienia alternatywnego rozwiązania niskoemisyjnego „wykonalnego pod względem technologicznym i ekonomicznym”. Uzależniając zaś istnienie rozwiązań alternatywnych od tego, czy są one wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym, prawodawca Unii położył nacisk na praktyczną wykonalność i dostępność tych rozwiązań, co leży u podstaw imperatywu bezpieczeństwa dostaw i zaspokojenia potrzeb Unii w zakresie energii. Przepis ten należy zatem interpretować w ten sposób, że dotyczy on działań przejściowych, dla których nie istnieją realistyczne i wykonalne alternatywy, które umożliwiałyby Unii dalsze pokrywanie jej zapotrzebowania na energię.

170 W świetle powyższego za pomocą tych argumentów Republika Austrii nie zdołała wykazać, że Komisja naruszyła art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii, stosując ten przepis do tych działalności gospodarczej związanej z energią jądrową.

171 Pierwsza część zarzutu drugiego jest zatem bezzasadna.

– W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego, podniesionej tytułem ewentualnym i dotyczącej nieprzestrzegania warunków ustanowionych w art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii

172 Republika Austrii, popierana przez Wielkie Księstwo Luksemburga, podnosi w istocie, że zaskarżone rozporządzenie przyjęto z naruszeniem art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ działalność gospodarcza związana z energią jądrową nie spełnia przewidzianych w tym przepisie warunków.

173 Komisja, popierana przez Republikę Bułgarii, Republikę Czeską, Republikę Francuską, Węgry, Rumunię, Republikę Słowacką i Republikę Finlandii, kwestionuje tę argumentację.

174 W pierwszej kolejności Republika Austrii twierdzi, że włączenie energii jądrowej do taksonomii jest sprzeczne z warunkiem, zgodnie z którym nie powinny istnieć niskoemisyjne rozwiązania alternatywne, które byłyby wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym, ponieważ takie rozwiązania alternatywne dla energii jądrowej w postaci energii ze źródeł odnawialnych już istnieją i byłyby korzystniejsze niż energia jądrowa.

175 Republika Austrii utrzymuje również, że Komisja naruszyła art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii, uznając, że niskoemisyjne rozwiązania alternatywne dla energii jądrowej nie są jeszcze wystarczająco dostępne, ponieważ przepis ten nie ogranicza się do rozwiązań alternatywnych, które byłyby wystarczająco dostępne.

176 Na poparcie tego twierdzenia Republika Austrii opiera się na odpowiedzi udzielonej przez platformę, która stwierdziła „oczywiste istnienie" innych dostępnych i wykonalnych sposobów produkcji energii, a także na okoliczności, że brak wykorzystania energii jądrowej przez większość państw członkowskich świadczy o tym, że istnieją niskoemisyjne rozwiązania alternatywne, jak stwierdził Bundesamt für Sicherheit in der nuklearen Entsorgung (federalny urząd ds. bezpieczeństwa unieszkodliwiania odpadów jądrowych, Niemcy, zwany dalej „BASE") w opinii technicznej, w której uznał, że odnawialne źródła energii są dostępne pod względem technologicznym i bardziej opłacalne.

177 W tym względzie należy przypomnieć, że, jak wynika z pkt 164–169 powyżej, warunek, zgodnie z którym nie mogą istnieć wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym alternatywne rozwiązania niskoemisyjne, należy oceniać z uwzględnieniem imperatywu bezpieczeństwa dostaw.

178 Ponadto mające ogólny charakter twierdzenia platformy i BASE, do których odsyła Republika Austrii, nie wystarczają do pozbawienia wiarygodności stwierdzenia Komisji, zgodnie z którym w okresie przejściowym należy brać pod uwagę działalność gospodarcza związaną z energią jądrową, w braku niskoemisyjnego rozwiązania alternatywnego, które byłoby wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym na skalę wystarczającą do pokrycia zapotrzebowania na energię w sposób ciągły i niezawodny (zob. motyw 6 zaskarżonego rozporządzenia). Republika Austrii nie wykazała bowiem, że alternatywne rozwiązania polegające na wykorzystaniu energii ze źródeł odnawialnych byłyby wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym, a w szczególności że możliwe byłoby pokrycie zapotrzebowania na energię wyłącznie z odnawialnych źródeł energii.

179 Tak więc poprzez ten argument Republika Austrii nie może wykazać, że dokonując tego stwierdzenia, Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie.

180 W drugiej kolejności Republika Austrii uważa, że zaskarżone rozporządzenie nie spełnia przesłanek określonych w art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ w przepisie tym przyjęto założenie, iż dany rodzaj działalności gospodarczej można uznać za mający istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu tylko wówczas, gdy wspomaga ona przejście na gospodarkę neutralną dla klimatu zgodnie ze ścieżką prowadzącą do ograniczenia wzrostu temperatury do 1,50 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej, zgodnie z celami porozumienia paryskiego (Dz.U. 2016, L 282, s. 4).

181 Zdaniem Republiki Austrii w zaskarżonym rozporządzeniu naruszono ustanowione w porozumieniu paryskim cele klimatyczne, ponieważ zgodnie z technicznymi kryteriami kwalifikacji rodzaje działalności prowadzone w sektorze energii jądrowej uznane zostały za

mające istotny wkład w łagodzenie zmiany klimatu, podczas gdy mogą one spowodować redukcję emisji GC dopiero w odległej przyszłości i nie mogą przyczynić się do osiągnięcia celu neutralności klimatycznej do 2030 r. lub 2050 r. W szczególności kryteria te umożliwiłyby nowym elektrowniom, które otrzymają pozwolenie na budowę do 2045 r., oraz elektrowniom istniejącym, które zostaną przebudowane do 2040 r., dostosowanie do taksonomii, podczas gdy będzie to zbyt późno, aby przyczynić się do osiągnięcia celu neutralności klimatycznej.

182 Przede wszystkim należy przypomnieć, że zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii „działalność gospodarczą […] kwalifikuje się jako wnoszącą istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, jeżeli wspomaga ona przejście do gospodarki neutralnej dla klimatu zgodnie ze ścieżką prowadzącą do ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej […]”.

183 W art. 2 ust. 5 rozporządzenia w sprawie taksonomii zdefiniowano „łagodzenie zmian klimatu” jako „proces polegający na utrzymaniu wzrostu średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2 °C i na dążeniu do ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej, jak określono w porozumieniu paryskim”.

184 Motyw 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii, odnosząc się również do porozumienia paryskiego, stanowi, że rozporządzenie to „stanowi ważny krok na drodze do osiągnięcia przez Unię neutralności klimatycznej do 2050 r.”.

185 Rozporządzenie w sprawie taksonomii ma zatem właśnie na celu, jak świadczą o tym jego motyw 3 i art. 10 ust. 2, zapewnienie realizacji celów porozumienia paryskiego, które zostały włączone do jego przepisów.

186 Ponadto w art. 1 akapit drugi europejskiego prawa o klimacie ustanowiono „wiążący cel polegający na osiągnięciu neutralności klimatycznej w Unii do 2050 r. w dążeniu do osiągnięcia długoterminowego celu dotyczącego temperatury określonego w art. 2 ust. 1 lit. a) porozumienia paryskiego”, o którym mowa w motywie 6 zaskarżonego rozporządzenia.

187 Ponadto porozumienie paryskie wiąże Unię, ponieważ zostało ono zatwierdzone w imieniu Unii decyzją Rady (UE) 2016/1841 z dnia 5 października 2016 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego na podstawie Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (Dz.U. 2016, L 282, s. 1). W związku z tym porozumienie to ma pierwszeństwo przed aktami prawa wtórnego Unii, a akty te należy interpretować w miarę możliwości zgodnie z jego postanowieniami. Wynika z tego, że rozporządzenie w sprawie taksonomii należy interpretować w miarę możliwości zgodnie z porozumieniem paryskim (zob. analogicznie wyroki: z dnia 27 lutego 2024 r., EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2024:172, pkt 70 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 17 października 2024 r., PT Pelita Agung Agrindustri i PT Permata Hijau Palm Oleo/Komisja, C-112/23 P, EU:C:2024:899, pkt 38).

188 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z 31 ust. 3 lit. a) i b) Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów z dnia 23 maja 1969 r. przy dokonywaniu wykładni traktatu jednocześnie z jego kontekstem należy brać pod uwagę, po pierwsze, każde późniejsze porozumienie między stronami dotyczące interpretacji traktatu lub stosowania jego postanowień, i po drugie, każdą późniejszą praktykę stosowania tego traktatu, ustanawiającą porozumienie stron co do jego interpretacji. W tym względzie Trybunał miał już sposobność wskazać, że w prawie międzynarodowym nie jest zabroniona ani rzadka sytuacja, w której przewiduje się dla stron

umowy możliwość stopniowego doprecyzowania w przyszłości interpretacji tej umowy, w miarę jak ewoluuje wspólna wola stron umowy w odniesieniu do jej zakresu. Doprecyzowania te mogą zostać dokonane przez same strony umowy lub przez powołany przez nie organ, który zostanie wyposażony w uprawnienia decyzyjne wiążące owe strony. Takie akty interpretacyjne wywołują w takim przypadku skutki prawne wynikające z art. 31 ust. 3 lit. a) Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów [wyrok z dnia 21 grudnia 2023 r., Scuola europea di Varese, C-431/22, EU:C:2023:1021, pkt 76; zob. także podobnie opinia 1/17 (Umowa CETA UE–Kanada) z dnia 30 kwietnia 2019 r., EU:C:2019:341, pkt 233, 234].

189 Jeśli chodzi o porozumienie paryskie, podczas 28. konferencji stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (COP 28), w pkt II ust. 28, lit. e) ich decyzji 1/CMA.5, zatytułowanej „Wyniki pierwszego globalnego przeglądu", strony porozumienia paryskiego te podkreśliły „potrzebę znacznego, szybkiego i trwałego ograniczenia emisji GC w trajektoriach prowadzących do wzrostu temperatury o 1,5 °C" i zobowiązały się „do przyczynienia do globalnych wysiłków", takich jak „przyspieszenie stosowania technologii bezemisyjnych i niskoemisyjnych, w tym […] jądrowej".

190 W związku z tym wykładnia art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii zgodna z porozumieniem paryskim w jego interpretacji dokonanej przez strony tego porozumienia podczas COP 28 zgodnie z art. 31 ust. 3 lit. a) i b) Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów potwierdza, że działalność gospodarcza związana z energią jądrową może stanowić działalność mającą istotny wkład w łagodzenie zmiany klimatu poprzez wspieranie przejścia na gospodarkę neutralną dla klimatu zgodnie ze ścieżką prowadzącą do ograniczenia wzrostu temperatury do 1,50 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej.

191 Należy uściślić, że na rozprawie, w odpowiedzi na zadane przez Sąd pytania, strony miały możliwość wypowiedzenia się w przedmiocie wniosków, jakie można wyciągnąć z takiej zgodnej z porozumieniem paryskim wykładni.

192 Ponadto należy zauważyć, że z art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii, którego zgodność z prawem nie jest kwestionowana, wynika, iż te cele klimatyczne są realizowane wówczas, gdy dany rodzaj działalności gospodarczej wspomaga przejście do gospodarki neutralnej dla klimatu, w szczególności poprzez usuwanie emisji GC. Należy również przypomnieć, że Komisja w motywie 6 zaskarżonego rozporządzenia, na podstawie opinii zebranych w toku procedury przyjęcia tego rozporządzenia, wskazała, że rodzaje działalności gospodarczej związane z energią jądrową są niskoemisyjne, że produkcja energii jądrowej charakteryzuje się niemal zerowym poziomem emisji GC oraz że dowody na potencjalny istotny wkład energii jądrowej w realizację celów w zakresie łagodzenia zmian klimatu są obszerne i jednoznaczne.

193 Wreszcie Republika Austrii nie przedstawia dowodów na poparcie swoich twierdzeń, zgodnie z którymi budowa i eksploatacja nowych elektrowni jądrowych na podstawie pozwoleń na budowę, które miałyby zostać wydane w latach 2023–2045, nie może przyczynić się do osiągnięcia celu neutralności pod względem emisji dwutlenku węgla w 2050 r., lecz jedynie w odległej przyszłości. Ogranicza się ona bowiem do przytoczenia twierdzenia platformy, zgodnie z którym nowe elektrownie jądrowe, które otrzymają pozwolenie na budowę do 2045 r., będą mogły zostać dostosowane do taksonomii, nawet jeśli zaczną funkcjonować zbyt późno, aby przyczynić się do łagodzenia zmian klimatu.

194 Energia jądrowa ma jednak bardzo niskie wartości emisji GC, w związku z czym może wnosić istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu poprzez ograniczenie stosowania wysokoemisyjnych źródeł energii.

195 Wreszcie twierdzenie, zgodnie z którym działania te mogą prowadzić do zmniejszenia emisji GC jedynie w odległej przyszłości, a nie do 2050 r., nawet przy założeniu, że jego prawdziwość zostanie wykazana, nie może świadczyć o tym, iż zaskarżone rozporządzenie jest dotknięte oczywistym błędem w ocenie, ponieważ domniemany brak skuteczności aktu nie może prowadzić do jego niezgodności z prawem (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 12 lipca 2001 r., Jippes i in., C-189/01, EU:C:2001:420, pkt 84 i przytoczone tam orzecznictwo).

196 Republika Austrii dodaje, że zaskarżone rozporządzenie jest sprzeczne z art. 1 ust. 2 i motywem 16 decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/591 z dnia 6 kwietnia 2022 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2030 r. (Dz.U. 2022, L 114, s. 22), zgodnie z którymi Unia powinna dążyć do transformacji ekologicznej i oprzeć swoją gospodarkę na odnawialnych źródłach energii, podczas gdy wynikające z zaskarżonego rozporządzenia promowanie w długim okresie czasu instalacji służących do wytwarzania energii jądrowej pozostaje w diametralnej sprzeczności z tym celem.

197 W tym względzie wystarczy zauważyć, że wytwarzanie energii jądrowej jest działalnością przejściową w rozumieniu art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii.

198 W związku z tym ustanowione zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii techniczne kryteria kwalifikacji uzupełniają działania prowadzone przez Unię na rzecz promowania energii ze źródeł odnawialnych.

199 Nie można zatem uznać, że zaskarżone rozporządzenie jest sprzeczne z decyzją 2022/591 bez przeprowadzenia analizy zakresu zastosowania przepisów tej decyzji.

200 Argumenty Republiki Austrii dotyczące braku wspomagania przejścia na gospodarkę neutralną dla klimatu zgodnie ze celem polegającym na ograniczeniu wzrostu temperatury do 1,5 °C należy zatem oddalić.

201 W trzeciej kolejności Republika Austrii twierdzi w istocie, że włączenie rodzajów działalności gospodarczej związanych z energią jądrową do taksonomii jest sprzeczne z art. 10 ust. 2 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ energia jądrowa nie wytwarza emisji GC na poziomie odpowiadającym najlepszym wynikom w danym sektorze lub danej gałęzi przemysłu w rozumieniu tego przepisu, czyli sektora produkcji energii, w szczególności w porównaniu z energią hydrauliczną i energią wiatrową.

202 W tym względzie należy zauważyć, że Republika Austrii dokonuje błędnej wykładni rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ warunku, zgodnie z którym dany rodzaj działalności musi wytwarzać emisje GC na poziomie odpowiadającym najlepszym wynikom w danym sektorze lub danej gałęzi przemysłu, nie można interpretować w ten sposób, że powinien to być najbardziej niskoemisyjny rodzaj działalności w danym sektorze lub danej gałęzi przemysłu.

203 Z motywu 41 rozporządzenia w sprawie taksonomii wynika bowiem, że przejściowe rodzaje działalności gospodarczej powinny być kwalifikowane jako wnoszące istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, jeżeli pochodzące z nich emisje GC są znacznie niższe od średniej sektorowej lub branżowej.

204 W związku z tym podnoszone przez Republikę Austrii argumenty nie pozwalają wykazać, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, iż rodzaje działalności gospodarczej związane z energią jądrową można uznać, po spełnieniu pewnych warunków, za odpowiadające najlepszym wynikom w danym sektorze lub danej gałęzi przemysłu w rozumieniu art. 10 ust. 2 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

205 W czwartej kolejności Republika Austrii podnosi w istocie, że zaskarżone rozporządzenie jest niezgodne z art. 10 ust. 2 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ inwestycje w energię jądrową utrudniają rozwój alternatywnych rozwiązań niskoemisyjnych.

206 Republika Austrii twierdzi w istocie, że wyniki szeregu badań świadczą o tym, iż energia jądrowa i energia ze źródeł odnawialnych nie uzupełniają się wzajemnie, lecz kolidują ze sobą, oraz że zaskarżone rozporządzenie pozbawia w ten sposób zasobów finansowych instalacje służące w perspektywie krótkoterminowej do wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych.

207 W tym względzie należy przypomnieć, że w motywie 6 zaskarżonego rozporządzenia Komisja uznała, iż dzięki zapewnieniu stabilnych podstawowych dostaw energii energia jądrowa ułatwia wykorzystanie nieciągłych odnawialnych źródeł energii i nie utrudnia ich rozwoju.

208 Należy również zauważyć, że w rozporządzeniu delegowanym 2021/2139 ustanowiono techniczne kryteria kwalifikacji, które obejmują szereg sektorów i rodzajów działalności gospodarczej mogących wnieść wkład w realizację celów w zakresie łagodzenia zmian klimatu i adaptacji do nich, w tym działalności związanej z energią ze źródeł odnawialnych.

209 Nie można zatem uznać, że zaskarżone rozporządzenie, którego nie można rozpatrywać w oderwaniu od innych rozporządzeń delegowanych, które zostały przyjęte na podstawie rozporządzenia w sprawie taksonomii, ustanawia pierwszeństwo inwestycji w rodzaje działalności gospodarczą związane z energią jądrową wobec inwestycji związanych z energią ze źródeł odnawialnych.

210 Taka wykładnia zaskarżonego rozporządzenia jest zgodna z art. 194 ust. 2 akapit drugi TFUE, zgodnie z którym każde państwo członkowskie ma prawo do określania warunków wykorzystania swoich zasobów energetycznych, wyboru między różnymi źródłami energii i ogólnej struktury jego zaopatrzenia w energię (zob. podobnie wyrok z dnia 22 września 2020 r., Austria/Komisja, C-594/18 P, EU:C:2020:742, pkt 48, 80).

211 Ponadto w swojej argumentacji Republika Austrii utrzymuje w istocie, że produkcja energii jądrowej nie jest elastyczna, w związku z czym zwiększenie udziału energii ze źródeł odnawialnych pogorszy model gospodarczy elektrowni jądrowych, skracając czas ich użytkowania. Należy zaś stwierdzić, że chodzi tu o mające charakter ogólny stwierdzenie, którego znaczenie może się różnić w zależności, po pierwsze, od wyboru poszczególnych państw członkowskich, przypomnianego w pkt 210 powyżej, i po drugie, od możliwości dostosowania przez elektrownie jądrowe ich funkcjonowania w do zmian popytu i podaży, jak podniosły Komisja i Republika Francuska.

212 W każdym razie Komisja przedstawiła również badanie, którego wyniki podają w wątpliwość stwierdzenie dokonane w badaniach, których wyniki przedstawiła Republika Austrii. W zastosowaniu zaś utrwalonego orzecznictwa należy przyznać Komisji szeroki zakres uznania w odniesieniu do tej oceny, a także wyboru badań, które powinny mieć pierwszeństwo przed innymi, niezależnie od ich chronologii (wyroki: z dnia 24 października 2018 r., Deza/Komisja, T-400/17, niepublikowany, EU:T:2018:712, pkt 95; z dnia 5 lipca 2023 r., TIB Chemicals/Komisja, T-639/20, niepublikowany, EU:T:2023:374, pkt 34).

213 W związku z tym dowody przedstawione przez Republikę Austrii nie są wystarczające, aby pozbawić wiarygodności ocenę Komisji, zgodnie z którą działalność gospodarcza związana z energią jądrową ułatwia wykorzystanie nieciągłych źródeł odnawialnych i nie utrudnia ich rozwoju.

214 W związku z tym dowody te nie świadczą o tym, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, iż działalność gospodarcza związana z energią jądrową ułatwia wykorzystanie nieciągłych źródeł odnawialnych i nie utrudnia ich rozwoju.

215 Republika Austrii zarzuca również Komisji, że ta nie przeprowadziła badania w tym względzie, efektem czego zaskarżone rozporządzenie jest niewystarczająco uzasadnione.

216 W tym względzie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, uzasadnienie, jakiego wymaga art. 296 TFUE, powinno być dostosowane do charakteru danego aktu i powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a właściwemu sądowi dokonać jej kontroli. Nie ma wymogu, by uzasadnienie to wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ kwestię tego, czy uzasadnienie aktu jest wystarczające, należy oceniać nie tylko z uwzględnieniem jego brzmienia, ale także jego kontekstu, jak również całości przepisów prawa regulujących daną dziedzinę (zob. wyrok z dnia 8 maja 2019 r., Landeskreditbank Baden-Württemberg/EBC, C-450/17 P EU:C:2019:372, pkt 85, 87 i przytoczone tam orzecznictwo).

217 Jak zaś wynika z motywu 6 zaskarżonego rozporządzenia, Komisja uzasadniła w sposób wystarczający pod względem prawnym swoją ocenę, zgodnie z którą działalność gospodarcza związana z energią jądrową ułatwia wykorzystanie nieciągłych odnawialnych źródeł energii i nie utrudnia ich rozwoju. Z motywu tego wynika bowiem, że dzięki zapewnieniu stabilnych podstawowych dostaw energii energia jądrowa ułatwia wykorzystanie nieciągłych odnawialnych źródeł energii, a tym samym nie utrudnia ich rozwoju.

218 Nie można również zarzucać Komisji, że nie przeprowadziła analizy w tym względzie, ponieważ ocena, o której mowa w motywie 6 zaskarżonego rozporządzenia, świadczy o tym, że kwestia ta została przez nią zbadana.

219 W piątej kolejności Republika Austrii utrzymuje, że włączenie energii jądrowej do taksonomii narusza ustanowiony w art. 10 ust. 2 lit. c) rozporządzenia w sprawie taksonomii zakaz uzależniania od aktywów wysokoemisyjnych. Ponieważ pozyskiwanie energii jądrowej skutkuje znacznym uzależnieniem, a to ze względu na znaczne koszty inwestycji, długi czas budowy i okres eksploatacji elektrowni, stałoby to na przeszkodzie rozwojowi korzystniejszych odnawialnych źródeł energii i zwiększałoby prawdopodobieństwo, że aż do czasu uruchomienia nowych elektrowni jądrowych wykorzystywane będą technologie wysokoemisyjne.

220 Na poparcie tego twierdzenia Republika Austrii opiera się na odpowiedzi udzielonej przez platformę, w której ta wskazuje, po pierwsze, że uzależnienie od aktywów wysokoemisyjnych może nastąpić („may occur”), jeżeli spodziewane redukcje emisji GC są zbyt powolne lub następują zbyt późno, i po drugie, że istnieje ryzyko uzależnienia ze względu na ramy czasowe budowy elektrowni jądrowych i przewidywany okres ich funkcjonowania.

221 Należy przypomnieć, że w art. 10 ust. 2 lit. c) rozporządzenia w sprawie taksonomii ustanowiono wymóg, aby dana działalność gospodarcza nie prowadziła do uzależnienia od aktywów wysokoemisyjnych, z uwzględnieniem ekonomicznego cyklu życia tych aktywów.

222 Wynika z tego, że celem art. 10 ust. 2 lit. c) rozporządzenia w sprawie taksonomii jest uniknięcie uzależnienia od aktywów wysokoemisyjnych, czyli trzymania się ich w przyszłości, a także, zgodnie z motywem 41 tego rozporządzenia, uniknięcia sytuacji, w której prowadzenie danej działalności gospodarczej prowadzi do uzależnienia od aktywów niezgodnego z celem neutralności klimatycznej.

223 Republika Austrii nie wyjaśnia jednak sposobu, w jaki aktywa wykorzystywane w działalności gospodarczej związanej z energią jądrową miałyby być w dużym stopniu źródłem emisji GC, w związku z czym jej argument jest bezpodstawny.

224 Ponadto przedstawione przez Republikę Austrii twierdzenia zawarte w odpowiedzi platformy są sformułowane warunkowo lub nie zostały poparte dowodami, w związku z czym nie wystarczają do pozbawienia wiarygodności oceny dokonanej przez Komisję.

225 Argumenty Republiki Austrii nie pozwalają zatem wykazać, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, iż działalność gospodarcza związana z energią jądrową spełnia warunek przewidziany w art. 10 ust. 2 lit. c) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

226 Republika Austrii zarzuca również Komisji, że ta w istocie nie zbadała uzależnienia od aktywów wysokoemisyjnych działalności gospodarczej związanej z energią jądrową, które ma być znaczące i ma szkodzić rozwojowi odnawialnych źródeł energii, przy jednoczesnej konieczności wytwarzania energii z węgla i gazu, efektem czego zaskarżone rozporządzenie jest niewystarczająco uzasadnione.

227 Jednakże, ponieważ prawdopodobieństwo uzależnienia od aktywów wysokoemisyjnych w przypadku działalności gospodarczej związanej z energią jądrową, która nie wykorzystuje aktywów wysokoemisyjnych, jest zerowe, nie można zarzucać Komisji, że ta nie zbadała uzależnienia od tych aktywów lub że naruszyła ciążący na niej w tym względzie obowiązek uzasadnienia.

228 W szóstej kolejności Republika Austrii podnosi, że naruszenia art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii pociągają za sobą również naruszenie art. 19 ust. 1 lit. g) tego rozporządzenia, w którym przewidziano obowiązek uwzględnienia cyklu życia, w tym danych pochodzących z istniejących ocen cyklu życia. Komisja nie wzięła bowiem pod uwagę długich okresów planowania, uzyskiwania zezwoleń i eksploatacji elektrowni jądrowych ani, w konsekwencji, całokształtu ich cyklu życia, w szczególności w ich kontekście jako przeszkody dla rozwiązań alternatywnych rozwiązań niskoemisyjnych i uzależnienia od aktywów wysokoemisyjnych.

229 Wystarczy jednak stwierdzić, że w ramach niniejszego zarzutu szczegółowego Republika Austrii ograniczyła się do odesłania do argumentów dotyczących naruszenia art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii. W tych okolicznościach, ze względu na to, że argumenty te zostały oddalone, należy także oddalić argument, zgodnie z którym naruszenia tego przepisu pociągają za sobą również naruszenie art. 19 ust. 1 lit. g) tego rozporządzenia.

230 W świetle powyższego należy stwierdzić, że Republika Austrii nie wykazała, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, iż działalność gospodarcza związana z energią jądrową spełnia warunki przewidziane w art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii.

231 Wynika stąd, że część druga zarzutu drugiego jest bezzasadna.

– W przedmiocie części trzeciej zarzutu drugiego, dotyczącej, tytułem ewentualnym, naruszenia art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii i zasady ostrożności

232 Republika Austrii utrzymuje w istocie, że przewidziane w zaskarżonym rozporządzeniu techniczne kryteria kwalifikacji naruszają art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ nie są one oparte na jednoznacznych dowodach naukowych czy też na zasadzie ostrożności oraz nie pozwalają na sprawdzenie, czy działalność gospodarcza związana z energią jądrową spełnia warunki określone w art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii.

233 Komisja, popierana przez Republikę Bułgarii, Republikę Czeską, Węgry, Rumunię i Republikę Finlandii, kwestionuje tę argumentację.

234 Należy przypomnieć, że zgodnie z brzmieniem art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii techniczne kryteria kwalifikacji ustanowione na podstawie art. 10 ust. 3 tego rozporządzenia muszą opierać się na jednoznacznych dowodach naukowych oraz na zasadzie ostrożności zawartej w art. 191 TFUE.

235 W niniejszej sprawie, po pierwsze, z motywu 6 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że Komisja oparła się na ocenie naukowej TEG i na ocenie naukowej zawartej w sprawozdaniu JRC. Ponadto, jak przypomniano w pkt 48 powyżej, oparła się ona również na opiniach grupy ekspertów, o której mowa w art. 31 traktatu EWEA, oraz SCHEER. Ponadto w załączniku technicznym do sprawozdania końcowego z dnia 9 marca 2020 r. TEG uznała, że „dowody na potencjalny istotny wkład energii jądrowej w realizację celów w zakresie łagodzenia zmian klimatu są obszerne i jednoznaczne”, odsyłając do szeregu badań naukowych.

236 Na poparcie swojej argumentacji Republika Austrii ogranicza się do przytoczenia trzech badań dotyczących okoliczności, że energia jądrowa i energia ze źródeł odnawialnych kolidują ze sobą i nie uzupełniają się, nie wyjaśniając, w jaki sposób techniczne kryteria kwalifikacji określone dla działalności związanej z energią jądrową miałyby prowadzić do uzależnienia od aktywów wysokoemisyjnych.

237 W tych okolicznościach i w świetle przypomnianego w pkt 212 powyżej szerokiego zakresu uznania przyznanego Komisji przy dokonywaniu wyboru i oceny badań naukowych Republika Austrii nie wykazała w sposób wymagany prawem tego, że Komisja naruszyła ciążący na niej obowiązek oparcia się na jednoznacznych dowodach naukowych.

238 W każdym razie w świetle wspomnianego szerokiego zakresu uznania sama tylko okoliczność polegająca na tym, że analiza Komisji jest kwestionowana w literaturze naukowej, nie wystarcza do jej podważenia.

239 Po drugie, wbrew temu, co twierdzi Republika Austrii, nie można również uznać, że zaskarżone rozporządzenie jest dotknięte „brakami w analizie i uzasadnieniu" w odniesieniu do kwestii tego, czy trzy istotne sektory gospodarcze związane z energią jądrową spełniają warunki określone w art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii.

240 W tym względzie należy przypomnieć, że obowiązek uzasadnienia decyzji jest istotnym wymogiem formalnym, który należy odróżnić od kwestii zasadności uzasadnienia, dotyczącej materialnej zgodności z prawem danego aktu (zob. wyrok z dnia 18 kwietnia 2024 r., Dumitrescu i in./Komisja i Trybunał Sprawiedliwości, od C-567/22 P do C-570/22 P, EU:C:2024:336, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo). Należy zaś stwierdzić, że podnosząc argumentację dotyczącą „braków w analizie i uzasadnieniu", Republika Austrii kwestionuje w istocie uzasadnienie zaskarżonego rozporządzenia, a nie jego zasadność, podobnie jak w przypadku pozostałych podniesionych na poparcie skargi w części dotyczącej tych braków zarzutów szczegółowych.

241 Zresztą, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 216 powyżej, należy zauważyć, że spełnienie przesłanek przewidzianych w art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii zostało uzasadnione w sposób wystarczający pod względem prawnym w motywie 6 zaskarżonego rozporządzenia oraz w uzasadnieniu rozporządzenia delegowanego 2021/2139, które zawierają odesłanie do opinii ekspertów, z którymi Komisja przeprowadziła konsultacje.

242 Po trzecie, ponieważ Republika Austrii nie popiera zarzutu szczegółowego dotyczącego naruszenia zasady ostrożności przedstawionymi w ramach niniejszej części zarzutu drugiego konkretnymi argumentami i poprzestaje na wskazaniu tej zasady, należy w zastosowaniu art. 76 lit. d) regulaminu postępowania uznać, że ten zarzut szczegółowy jest niedopuszczalny (zob. podobnie wyrok z dnia 7 listopada 2019 r., ADDE/Parlament, T-48/17, EU:T:2019:780, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).

243 W świetle powyższego część trzecia zarzutu drugiego winna zostać oddalona, a tym samym oddalić należy zarzut drugi w całości.

W przedmiocie zarzutów trzeciego i czwartego, dotyczących naruszenia art. 17 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności

244 Na poparcie zarzutów trzeciego i czwartego Republika Austrii, popierana przez Wielkie Księstwo Luksemburga, twierdzi w istocie, że poprzez włączenie działalności gospodarczej związanej z energią jądrową do przejściowych rodzajów działalności i ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących tych rodzajów działalności w zaskarżonym rozporządzeniu dopuszczono się naruszenia przewidzianego w art. 17 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) tego rozporządzenia kryterium DNSH, zgodnie z którym dany rodzaj działalności gospodarczej nie powinien powodować poważnych szkód względem żadnego z realizowanych przez to rozporządzenie celów środowiskowych, a także naruszenia zasady ostrożności.

245 Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii ma następujące brzmienie:

„Do celów art. 3 lit. b) daną działalność gospodarczą uznaje się – z uwzględnieniem cyklu życia produktów dostarczanych i usług świadczonych w ramach tej działalności gospodarczej, w tym danych pochodzących z istniejących ocen cyklu życia – za wyrządzającą poważne szkody:

a) łagodzeniu zmian klimatu, jeżeli działalność ta prowadzi do znaczących emisji [GC];

b) adaptacji do zmian klimatu, jeżeli działalność ta prowadzi do nasilenia niekorzystnych skutków obecnych i oczekiwanych, przyszłych warunków klimatycznych, wywieranych na tę działalność lub na ludzi, przyrodę lub aktywa;

c) zrównoważonemu wykorzystywaniu i ochronie zasobów wodnych i morskich, jeżeli działalność ta szkodzi:
   (i) dobremu stanowi lub dobremu potencjałowi ekologicznemu jednolitych części wód, w tym wód powierzchniowych i wód podziemnych; lub
   (ii) dobremu stanowi środowiska wód morskich;

d) gospodarce o obiegu zamkniętym, w tym zapobieganiu powstawaniu odpadów i recyklingowi, jeżeli:
   (i) działalność ta prowadzi do znaczącego braku efektywności w wykorzystywaniu materiałów lub w bezpośrednim lub pośrednim wykorzystywaniu zasobów naturalnych, takich jak nieodnawialne źródła energii, surowce, woda i grunty, na co najmniej jednym z etapów cyklu życia produktów, w tym pod względem trwałości produktów, a także możliwości ich naprawy, ulepszenia, ponownego użycia lub recyklingu;
   (ii) działalność ta prowadzi do znacznego zwiększenia wytwarzania, spalania lub unieszkodliwiania odpadów, z wyjątkiem spalania odpadów niebezpiecznych nienadających się do recyklingu; lub
   (iii) długotrwałe składowanie odpadów może wyrządzać poważne i długoterminowe szkody dla środowiska;

e) zapobieganiu zanieczyszczeniu i jego kontroli, jeżeli działalność ta prowadzi do znaczącego wzrostu emisji zanieczyszczeń do powietrza, wody lub ziemi w porównaniu z sytuacją sprzed rozpoczęcia tej działalności; lub

f) ochronie i odbudowie bioróżnorodności i ekosystemów, jeżeli działalność ta:
   (i) w znacznym stopniu szkodzi dobremu stanowi i odporności ekosystemów; lub
   (ii) jest szkodliwa dla stanu zachowania siedlisk i gatunków, w tym siedlisk i gatunków objętych zakresem zainteresowania Unii”.

246 Artykuł 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii przewiduje natomiast, że techniczne kryteria kwalifikacji ustanowione na podstawie w szczególności art. 10 ust. 3 i art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia mają:

„a) określać najistotniejsze potencjalne wkłady w realizację danego celu środowiskowego, z poszanowaniem zasady neutralności technologicznej i z uwzględnieniem krótko- i długoterminowych skutków danej działalności gospodarczej;

b) określać minimalne wymogi, które należy spełnić, aby uniknąć poważnej szkody dla któregokolwiek z odnośnych celów środowiskowych, z uwzględnieniem krótko- i długoterminowych skutków danej działalności gospodarczej;

c) być ilościowe i w miarę możliwości określać progi, a w przeciwnym razie mieć charakter jakościowy;

d) w stosownych przypadkach opierać się na unijnych systemach oznakowania i certyfikacji, unijnych metodach oceny śladu środowiskowego oraz unijnych systemach klasyfikacji statystycznej oraz uwzględniać wszelkie odpowiednie obowiązujące ustawodawstwo Unii;

e) w miarę możliwości wykorzystywać wskaźniki zrównoważonego rozwoju, o czym mowa w art. 4 ust. 6 rozporządzenia […] 2019/2088;

f) opierać się na jednoznacznych dowodach naukowych oraz na zasadzie ostrożności określonej w art. 191 [TFUE];

g) uwzględniać cykl życia, w tym dane pochodzące z istniejących ocen cyklu życia, z naciskiem zarówno na skutki środowiskowe samej działalności gospodarczej, jak również wpływ, jaki na środowisko mają produkty dostarczane i usługi świadczone w ramach tej działalności gospodarczej, szczególnie z uwzględnieniem wytwarzania, użytkowania i zakończenia cyklu życia tych produktów i usług;

h) uwzględniać charakter i skalę działalności gospodarczej, w tym:

(i) to, czy stanowi ona działalność wspomagającą, jak określono w art. 16; lub

(ii) to, czy stanowi ona przejściową działalność, jak określono w art. 10 ust. 2;

i) uwzględniać wpływ, jaki może wywrzeć na rynek przejście na bardziej zrównoważoną gospodarkę, w tym ryzyko, że wskutek tego przejścia niektóre aktywa mogą zostać osierocone, a także ryzyko stworzenia niespójnych zachęt do zrównoważonego inwestowania;

j) obejmować wszystkie istotne rodzaje działalności gospodarczej w danym sektorze i zapewniać, aby były one traktowane jednakowo, jeśli wnoszą taki sam wkład netto w realizację celów środowiskowych określonych w art. 9 niniejszego rozporządzenia, z myślą o uniknięciu zakłóceń konkurencji na rynku; oraz

k) być łatwe w użyciu i sformułowane w sposób ułatwiający weryfikację ich przestrzegania”.

247 Na wstępie należy przypomnieć, że zasada ostrożności stanowi ogólną zasadę prawa Unii, wynikającą z art. 11, art. 168 ust. 1, art. 169 ust. 1 i 2 oraz art. 191 ust. 1 i 2 TFUE i zobowiązującą zainteresowane organy do podjęcia, w konkretnych ramach wykonywania kompetencji przyznanych im we właściwych przepisach, odpowiednich środków w celu zapobieżenia pewnym potencjalnym zagrożeniom dla zdrowia publicznego, bezpieczeństwa i środowiska naturalnego, dając pierwszeństwo wymogom związanym z ochroną tych interesów przed interesami gospodarczymi (zob. podobnie wyrok z dnia 17 maja 2018 r., BASF Agro i in./Komisja, T-584/13, EU:T:2018:279, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).

248 Zasada ostrożności pozwala instytucjom, w sytuacji gdy występuje niepewność naukowa dotycząca istnienia lub zakresu zagrożenia dla zdrowia ludzkiego lub dla środowiska, podjąć działania ochronne bez oczekiwania, aż realność i waga tych zagrożeń zostaną w pełni udowodnione lub aż niekorzystne dla zdrowia skutki urzeczywistnią się (zob. podobnie wyrok z dnia 17 maja 2018 r., BASF Agro i in./Komisja, T-584/13, EU:T:2018:279, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).

249 Stosowanie zasady ostrożności nie jest ograniczone do przypadków, w których istnienie ryzyka jest niepewne, lecz może także nastąpić w wypadku, gdy istnienie ryzyka jest dowiedzione i gdy Komisja powinna dokonać oceny, czy ryzyko to jest dopuszczalne, a nawet dokonać oceny, w jaki sposób należy mu zaradzić w ramach zarządzania ryzykiem (wyrok z dnia 17 maja 2018 r., Bayer CropScience i in./Komisja, T-429/13 i T-451/13, EU:T:2018:280, pkt 340).

250 W ramach procesu prowadzącego do przyjęcia przez instytucję środków odpowiednich, by zgodnie z zasadą ostrożności zapobiec pewnym potencjalnym zagrożeniom dla zdrowia publicznego, bezpieczeństwa i środowiska, można wyróżnić trzy następujące po sobie etapy: po pierwsze, identyfikację potencjalnych negatywnych skutków wynikających z tego zjawiska; po drugie, ocenę ryzyka dla zdrowia publicznego, bezpieczeństwa i środowiska związanego z tym zjawiskiem; i po trzecie, w przypadku gdy potencjalne zidentyfikowane ryzyka przekraczają próg tego, co jest akceptowalne dla społeczeństwa, zarządzanie ryzykiem poprzez przyjęcie stosownych środków ochrony (wyroki: z dnia 17 maja 2018 r., BASF Agro i in./Komisja, T-584/13, EU:T:2018:279, pkt 60; z dnia 21 lutego 2024 r., PAN Europe/Komisja, T-536/22, odwołanie w toku, EU:T:2024:98, pkt 74).

251 Ocena ryzyka dla zdrowia publicznego, bezpieczeństwa i środowiska polega na przeprowadzeniu przez instytucję, która ma zostać skonfrontowana z potencjalnymi negatywnymi skutkami wynikającymi z danego zjawiska, naukowej oceny wspomnianego ryzyka i na określeniu, czy nie przekracza ono poziomu ryzyka uznanego za dopuszczalne dla społeczeństwa. A zatem aby instytucje mogły dokonać oceny ryzyka, muszą z jednej strony dysponować naukową oceną ryzyka, a z drugiej strony określić poziom ryzyka uznany za nie do przyjęcia dla społeczeństwa (zob. wyrok z dnia 17 maja 2018 r., BASF Agro i in./Komisja, T-584/13, EU:T:2018:279, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo).

252 Naukowa ocena ryzyka, jako że jest procesem naukowym, powinna być powierzona przez instytucję ekspertom naukowym (zob. wyrok z dnia 17 maja 2018 r., BASF Agro i in./Komisja, T-584/13, EU:T:2018:279, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo).

253 Określenie poziomu ryzyka uznanego za nie do przyjęcia dla społeczeństwa należy, przy zachowaniu obowiązujących norm, do instytucji zobowiązanej do dokonania wyboru politycznego, jaki stanowi określenie stosownego poziomu ochrony dla tego społeczeństwa (zob. podobnie wyrok z dnia 17 maja 2018 r., BASF Agro i in./Komisja, T-584/13, EU:T:2018:279, pkt 71 i przytoczone tam orzecznictwo).

254 Przy określaniu poziomu ryzyka uznanego za nie do przyjęcia dla społeczeństwa instytucje są zobowiązane do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia publicznego, bezpieczeństwa i środowiska. Ten wysoki poziom ochrony niekoniecznie musi być najwyższy z możliwych pod względem technicznym. Ponadto instytucje te nie mogą przyjąć czysto hipotetycznego podejścia do ryzyka i odnieść się w decyzji do poziomu „ryzyka zerowego” (zob. podobnie wyrok z dnia 17 maja 2018 r., BASF Agro i in./Komisja, T-584/13, EU:T:2018:279, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo).

255 W ramach sądowej kontroli przestrzegania tych zasad Trybunał orzekł już, że należy przyznać Komisji szeroki zakres swobodnego uznania, gdy podejmuje ona środki ograniczające zagrożenia. Dziedzina ta wymaga bowiem od niej w szczególności dokonywania rozstrzygnięć politycznych oraz oceny złożonych sytuacji. Na zgodność z prawem takiego środka może mieć wpływ jedynie jego oczywiście niewłaściwy charakter (wyrok z dnia 9 czerwca 2016 r., Pesce i in., C-78/16 i C-79/16, EU:C:2016:428, pkt 49).

256 Z orzecznictwa wynika zatem, że zasada ostrożności ma zastosowanie, gdy występuje niepewność naukowa dotycząca istnienia lub zakresu zagrożenia dla zdrowia ludzi lub środowiska, i pozwala instytucjom na podjęcie działań ochronnych bez oczekiwania, aż realność i waga tych zagrożeń zostaną w pełni udowodnione lub aż niekorzystne skutki dla zdrowia i środowiska skutki urzeczywistnią się.

257 Z orzecznictwa wynika również, że stosowanie zasady ostrożności dokonuje się w oparciu o ocenę ryzyka, określenie poziomu ryzyka uznanego za dopuszczalny i, w razie potrzeby, przyjęcie odpowiednich środków.

258 To właśnie w świetle tych rozważań należy ustosunkować się do argumentów Republiki Austrii.

– W przedmiocie części pierwszej zarzutu trzeciego, części pierwszej zarzutu czwartego i piątego zarzutu szczegółowego części trzeciej zarzutu trzeciego, dotyczących uchybienia poziomowi ochrony

259 Republika Austrii, popierana przez Wielkie Księstwo Luksemburga, podnosi w istocie, że realizowany przez rozporządzenie w sprawie taksonomii cel polegający na wspieraniu zrównoważenia środowiskowego i zasada ostrożności przemawiają za przyjęciem na podstawie art. 17 tego rozporządzenia niższego dopuszczalnego poziomu ryzyka, a zatem, w porównaniu z przepisami tradycyjnie regulujących sektor jądrowy, za przyjęciem wyższego poziomu ochrony. Republika Austrii, popierana przez Wielkie Księstwo Luksemburga, wywodzi z tego, że techniczne kryteria kwalifikacji nie są wystarczające, ponieważ kryteria te odnoszą się najczęściej do uregulowań przyjętych na podstawie traktatu EWEA lub do powszechnie obowiązujących unijnych aktów prawnych.

260 Komisja, popierana przez Republikę Bułgarii, Republikę Czeską, Republikę Francuską, Węgry, Rzeczpospolitą Polską, Republikę Słowacką i Republikę Finlandii, kwestionuje tę argumentację.

261 Należy przypomnieć, że przy określaniu technicznych kryteriów kwalifikacji, w szczególności tych dotyczących kryterium DNSH, Komisja powinna w zastosowaniu art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii uwzględnić zasadę ostrożności.

262 Jednakże zasada ostrożności jako taka nie określa konkretnego poziomu ochrony, lecz stanowi metodę umożliwiającą właściwym instytucjom przyjęcie środków ochronnych pomimo istnienia wątpliwości naukowych co do istnienia lub zakresu danego zagrożenia (zob. podobnie wyrok z dnia 17 maja 2018 r., BASF Agro i in./Komisja, T-584/13, EU:T:2018:279, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).

263 Ponadto, w odniesieniu do argumentu, zgodnie z którym cel rozporządzenia w sprawie taksonomii polegający na wspieraniu zrównoważenia środowiskowego przemawia za przyjęciem daleko idącej wykładni art. 17 tego rozporządzenia, należy przypomnieć, że zgodnie z motywem 40 rozporządzenia w sprawie taksonomii „nie powinno się kwalifikować działalności gospodarczej jako zrównoważonej środowiskowo, jeśli przynosi ona więcej szkód niż korzyści dla

środowiska”, a „w technicznych kryteriach kwalifikacji należy wskazać minimalne wymogi niezbędne do uniknięcia poważnych szkód dla innych celów, w tym opierając się na wszelkich minimalnych wymogach ustanowionych na mocy prawa Unii”.

264 Należy stwierdzić, że ten fragment motywu 40 rozporządzenia w sprawie taksonomii świadczy o tym, że prawodawca Unii uznał, iż techniczne kryteria kwalifikacji mogą służyć realizacji celu zrównoważenia środowiskowego i być zgodne z zasadą ostrożności, przy równoczesnym odesłaniu do przestrzegania minimalnych wymogów przewidzianych w odpowiednich przepisach.

265 Ponadto ten zamiar prawodawcy Unii znajduje potwierdzenie w art. 19 ust. 1 lit. d) rozporządzenia w sprawie taksonomii, w którym ustanowiony został wymóg, aby przy ustalaniu technicznych kryteriów kwalifikacji Komisja uwzględniała „wszelkie odpowiednie obowiązujące ustawodawstwo Unii”, a także w motywach 43 i 44 tego rozporządzenia.

266 Wreszcie, choć nie ustanowiono w nim takiego wymogu, rozporządzenie w sprawie taksonomii nie stoi na przeszkodzie ustanowieniu przez Komisję mających bardziej ochronny charakter kryteriów, które wykraczałyby poza minimalne wymogi wynikające z innych norm prawa Unii.

267 Niemniej jednak Republika Austrii nie wykazała, że jeśli chodzi o kryterium DNSH, w zaskarżonym rozporządzeniu ograniczono się do powtórzenia wymogów wynikających z innych przepisów prawa Unii. W pkt 45 swej skargi przyznaje ona nawet, że wprowadzono dodatkowe kryteria.

268 W tych okolicznościach nie można uznać, że Komisja, odsyłając w zaskarżonym rozporządzeniu do przestrzegania właściwych przepisów prawa Unii, uchybiła celowi zrównoważenia środowiskowego, art. 17 rozporządzenia w sprawie taksonomii, art. 19 ust. 1 lit. f) tego rozporządzenia czy też zasadzie ostrożności.

269 W konsekwencji część pierwsza zarzutu trzeciego, część pierwsza zarzutu czwartego i piąty zarzut szczegółowy części trzeciej zarzutu trzeciego są bezzasadne.

– W przedmiocie części drugiej zarzutu trzeciego, dotyczącej naruszenia art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii

270 Republika Austrii, popierana przez Wielkie Księstwo Luksemburga, podnosi w istocie, że objęcie działalności gospodarczej związanej z energią jądrową zaskarżonym rozporządzeniem jest efektem uchybienia wymogom dowodowym wynikającym z art. 17 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, interpretowanych w świetle zasady ostrożności. W szczególności Republika Austrii utrzymuje, po pierwsze, że stwierdzenie zgodności energii jądrowej z kryterium DNSH zostało oparte na stwierdzeniu JRC, zgodnie z którym „analizy nie wykazały, iż istnieją jakiekolwiek naukowe dowody na to, że energia jądrowa jest bardziej szkodliwa dla zdrowia ludzkiego lub środowiska niż inne technologie wytwarzania energii elektrycznej już uwzględnione w systematyce jako działania na rzecz łagodzenia zmian klimatu”. Chodzi tu o podejście, w ramach którego energia jądrowa byłaby porównywana z energią z innych źródeł, a które to podejście nie zostało przewidziane w tym art. 17. Po drugie, w ramach weryfikowania tego, czy przestrzegana jest zasada ostrożności, brak dowodu naukowego na istnienie poważnej szkody nie stanowi istotnego kryterium, a istotna jest jedynie kwestia tego, czy można wykluczyć wszelkie racjonalne wątpliwości co do takiej szkody. Po trzecie, Republika Austrii kwestionuje moc dowodową sprawozdania JRC ze względu na to, że jest ono jej zdaniem

niewystarczające i niekompletne oraz sprzeczne z innymi badaniami naukowymi; ponadto JRC stanowi wewnętrzny organ Komisji. Kwestionuje ona również sprawozdanie JRC w oparciu o krytykę zawartą w opinii SCHEER.

271 Komisja, popierana przez Rzeczpospolitą Polską, kwestionuje tę argumentację.

272 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że kwestionowane przez Republikę Austrii podejście JRC polegało na uwzględnieniu wyników badań przeprowadzonych jeszcze przed przyjęciem rozporządzenia delegowanego 2021/2139 w odniesieniu do innych rodzajów działalności. Jak słusznie podkreśla Komisja, takie podejście jest zgodne z przypomnianą w pkt 112 powyżej zasadą neutralności technologicznej i pozwala na przeprowadzenie takiej oceny ryzyka, która byłaby spójną z oceną dokonaną w odniesieniu do tych innych rodzajów działalności.

273 W drugiej kolejności – nie można również uwzględnić krytyki błędu w ocenie mającego zastosowanie standardu dowodowego ze względu na to, że sprawozdanie JRC opiera się raczej na braku dowodów naukowych na istnienie poważnej szkody niż na braku jakichkolwiek racjonalnych wątpliwości co do istnienia takiej szkody.

274 Z orzecznictwa wynika bowiem, że zasada ostrożności nie wymaga wykluczenia wszelkich racjonalnych wątpliwości naukowych co do szkodzenia środowisku, ponieważ oznaczałoby to narzucenie Komisji obowiązku wykazania zerowego poziomu ryzyka, co byłoby sprzeczne z orzecznictwem (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 11 września 2002 r., Pfizer Animal Health/Rada, T-13/99, EU:T:2002:209, pkt 145).

275 Ponadto należy zauważyć, że uwzględnione kryterium jest zgodne z art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, który zobowiązuje Komisję jedynie do oparcia się na jednoznacznych dowodach naukowych.

276 W trzeciej kolejności, jeśli chodzi o pozostałą część krytyki sprawozdania JRC, jak wskazano już w pkt 212 powyżej, należy przypomnieć, że Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania zarówno w odniesieniu do wyboru badań naukowych, jak i ich oceny. Należy zaś stwierdzić, że Republika Austrii nie wykazała tego, iż, opierając się na tym sprawozdaniu, Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie.

277 Należy zatem, po pierwsze, zauważyć, że Republika Austrii odsyła w ogólny sposób do opinii technicznej BASE dotyczącej sprawozdania JRC, odrębnej opinii w ramach grupy ekspertów, o której mowa w art. 31 traktatu EWEA, oraz do „poszczególnych odniesień przytoczonych w innych zarzutach". W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem to nie do Sądu należy zastępowanie stron w wysiłkach poszukiwania istotnych elementów w dokumentach, do których strony dokonują odesłania [zob. podobnie wyrok z dnia 25 czerwca 2020 r., Siberia Oriental/CPVO (Siberia), T-737/18, EU:T:2020:289, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo]. Wobec braku wystarczająco precyzyjnej identyfikacji materiału dowodowego mogącego potwierdzać zarzuty Republiki Austrii nie mogą one zatem zostać uwzględnione.

278 Po drugie, jeśli chodzi o odesłanie do analizy SCHEER, należy zauważyć, że nie ma ona takiego sensu, jaki przypisuje jej Republika Austrii. Chociaż SCHEER podkreślił wprawdzie, że jest zdania, iż poleganie na operacyjnych ramach regulacyjnych nie zawsze jest wystarczające, to jednak stwierdził, że „zasadniczo zgadza się z wnioskiem JRC", zgodnie z którym działalność

polegająca na eksploatacji elektrowni jądrowych nie pociąga za sobą nieuniknionej względem zdrowia ludzkiego lub środowiska naturalnego, pod warunkiem że powiązane z nią przemysłowe rodzaje działalności spełniają odpowiednie techniczne kryteria kwalifikacji.

279 Po trzecie, w każdym razie z samego faktu, że sprawozdanie JRC zostało przez SCHEER skrytykowane pod pewnymi względami, nie można w żadnym razie wywnioskować, że Komisja oparła się, z naruszeniem zasady ostrożności, na niejednoznacznych dowodach. Biorąc bowiem pod uwagę wyrażone przez SCHEER obawy dotyczące niewystarczającego charakteru operacyjnych ram regulacyjnych, Komisja włączyła bowiem do załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia dodatkowe kryteria, wykraczające poza poziom określony w istniejących normach unijnego prawa.

280 Po czwarte, Republika Austrii podnosi, że sprawozdania JRC nie można uznać za mające większą moc dowodową niż inne badania naukowe, ponieważ zostało ono sporządzone przez wewnętrzny organ Komisji, a nie organ niezależny.

281 Wystarczy jednak stwierdzić, że Republika Austrii nie poparła niczym swojego twierdzenia, zgodnie z którym sprawozdanie JRC zostało uznane za mające większą moc dowodową niż inne badania przeprowadzone przez uznanych naukowo ekspertów.

282 Wreszcie Republika Austrii nie twierdzi ani nie wykazuje, że zawartych w sprawozdaniu JRC ocen nie można uznać za jednoznaczne dowody naukowe w rozumieniu art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

283 W związku z tym podniesione przez Republikę Austrii argumenty nie pozwalają wykazać, że Komisja naruszyła wymogi dowodowe wynikające z art. 17 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii interpretowanych w świetle zasady ostrożności.

284 W świetle powyższych rozważań część druga zarzutu trzeciego jest bezzasadna.

– W przedmiocie pozostałych zarzutów szczegółowych części trzeciej zarzutu trzeciego oraz części drugiej zarzutu czwartego, dotyczących nieuwzględnienia ryzyka poważnych awarii reaktorów

285 W ramach części trzeciej zarzutu trzeciego Republika Austrii, popierana przez Wielkie Księstwo Luksemburga, podnosi, że włączenie działalności gospodarczej związanej z energią jądrową do taksonomii zostało oparte na nieuwzględnieniu ryzyka poważnych awarii reaktorów i czyni w ten sposób poważne szkody względem celów środowiskowych w rozumieniu art. 17 ust. 1 lit. c), e) i f), dotyczących ochrony zasobów wodnych i morskich, zapobiegania zanieczyszczeniu środowiska i jego kontroli oraz ochrony i odbudowy bioróżnorodności i ekosystemów. Republika Austrii twierdzi, że nie można pominąć konsekwencji, jakie mogą mieć dla tych celów środowiskowych poważne awarie reaktorów. Republika Austrii uważa również, że analiza i uzasadnienie zaskarżonego rozporządzenia są w tym względzie niewystarczające. Podnosi ona również, że Komisja nie może twierdzić, iż prawodawca Unii delegował na nią uprawnienie do określenia poziomu ryzyka uznanego za dopuszczalne dla społeczeństwa, i że Komisja przy stosowaniu zasady ostrożności nie dysponuje żadnym zakresem swobody.

286 W ramach części drugiej zarzutu czwartego Republika Austrii utrzymuje, że określone w załączniku I do zaskarżonego rozporządzenia techniczne kryteria kwalifikacji nie pozwalają wykluczyć, odsyłając do istniejących przepisów i norm bezpieczeństwa jądrowego, wystąpienia spowodowanej ryzykiem poważnej awarii reaktora poważnej szkody względem celów

środowiskowych, o których mowa w szczególności w art. 17 ust. 1 lit. c), e) i f) rozporządzenia w sprawie taksonomii (ochrona zasobów wodnych i morskich, zapobieganie zanieczyszczeniu środowiska i jego kontrola oraz ochrona i odbudowa bioróżnorodności i ekosystemów). W zakresie, w jakim w ramach technicznych kryteriów kwalifikacji przewidywane są niekiedy kryteria dodatkowe, Republika Austrii podnosi, że są one niejasne lub w sposób niezgodny z prawem przenoszą kompetencje regulacyjne na krajowe organy nadzorcze.

287 Komisja, popierana przez Republikę Czeską, Republikę Francuską, Węgry, Rzeczpospolitą Polską, Rumunię, Republikę Słowenii i Republikę Słowacką, kwestionuje tę argumentację.

288 Na wstępie należy wyjaśnić, że tego, czy kryterium DNSH jest przestrzegane, nie sprawdzać się w abstrakcji, lecz w świetle ustanowionych w zaskarżonym rozporządzeniu technicznych kryteriów kwalifikacji.

289 Po pierwsze, należy przypomnieć, że w art. 3 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii przewidziano, iż dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo w szczególności wówczas, gdy nie wyrządza ona poważnych szkód względem któregokolwiek z celów środowiskowych określonych w art. 9 tego rozporządzenia, zgodnie z jego art. 17.

290 W szczególności z art. 17 ust. 1 lit. c), e) i f) oraz z motywów 34 i 40 rozporządzenia w sprawie taksonomii wynika, że aby dana działalność gospodarcza mogła zostać zakwalifikowana jako zrównoważona środowiskowo, nie może ona powodować poważnych szkód względem któregokolwiek z celów środowiskowych określonych w rozporządzeniu w sprawie taksonomii, tj. szkód przekraczających wkład, jaki ma ta działalność w realizację celu środowiskowego.

291 Ponadto zdefiniowane dla poszczególnych rodzajów działalności gospodarczej techniczne kryteria kwalifikacji winny umożliwić zapewnienie, że ta działalność gospodarcza nie powoduje poważnej szkody względem któregoś z określonych w rozporządzeniu w sprawie taksonomii celów środowiskowych.

292 W tym celu, jak wynika z pkt 263–265 powyżej, te techniczne kryteria kwalifikacji powinny określać niezbędne minimalne wymogi, w szczególności w oparciu o wszelkie minimalne wymogi określone zgodnie z prawem Unii, a w szczególności z dyrektywą Rady 2009/71/Euratom z dnia 25 czerwca 2009 r. ustanawiającą wspólnotowe ramy bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych (Dz.U. 2009, L 172, s. 18), przy czym możliwe pozostaje wykroczenie poza wspomniane wymogi.

293 Ponadto powołanie się na poważną szkodę oznacza, że przestrzeganie kryterium DNSH ma na celu zapobieganie charakteryzującym się pewną wagą szkodom, które przekraczałyby wkład danego rodzaju działalności w łagodzenie zmian klimatu.

294 Odniesienie to oznacza również, w przypadku gdy przewidywana poważna szkoda dla środowiska wynika z ryzyka awarii, że ryzyko to jest w pewnym stopniu prawdopodobne.

295 Aby ustosunkować się do tych argumentów Republiki Austrii, należy zatem zbadać, czy za ich pomocą można wykazać, że włączając działalność gospodarczą związaną z energią jądrową do taksonomii, Komisja nie uwzględniła ryzyka poważnej awarii reaktorów i spowodowała w ten sposób poważną szkodę względem zidentyfikowanych przez Republikę Austrii celów

środowiskowych, oraz czy ustanawiając służące zapobieganiu temu ryzyku techniczne kryteria kwalifikacji, Komisja nie określiła minimalnych wymogów koniecznych do uniknięcia poważnej szkody względem tych celów.

296 Po drugie, strony są zgodne co do tego, że choć waga konsekwencji ewentualnej awarii reaktora cechuje się niskim stopniem niepewności, to prawdopodobieństwo zajścia takiej awarii cechuje się wysokim stopniem niepewności. Tak więc w zastosowaniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 248 powyżej zasada ostrożności ma zastosowanie właśnie w świetle tej niepewności dotyczącej prawdopodobieństwa zajścia poważnej awarii reaktora.

297 W tym względzie zostało rozstrzygnięte, że przyjęcie środka zapobiegawczego lub przeciwnie, jego wycofanie lub złagodzenie, nie może być uzależnione od istnienia dowodu braku jakiegokolwiek ryzyka, ponieważ z naukowego punktu widzenia takiego dowodu co do zasady nie można przedstawić, gdyż zerowy poziom ryzyka w praktyce nie istnieje [wyrok z dnia 12 kwietnia 2013 r., Du Pont de Nemours (France) i in./Komisja, T-31/07, niepublikowany, EU:T:2013:167, pkt 140; zob. także podobnie wyrok z dnia 21 października 2003 r., Solvay Pharmaceuticals/Rada, T-392/02, EU:T:2003:277, pkt 130].

298 W takim przypadku eksperci naukowi muszą przeprowadzić naukową ocenę ryzyka mimo istniejącej niepewności naukowej, tak by właściwa władza publiczna dysponowała informacjami wystarczająco wiarygodnymi i trwałymi, by móc rozpatrzyć cały zakres danego zagadnienia naukowego i określić politykę ze znajomością rzeczy (wyrok z dnia 9 września 2011 r., France/Komisja, T-257/07, EU:T:2011:444, pkt 77; zob. także podobnie wyroki: z dnia 11 września 2002 r.: Pfizer Animal Health/Rada, T-13/99, EU:T:2002:209, pkt 160–163; Alpharma/Rada, T-70/99, EU:T:2002:210, pkt 173–176).

299 W zastosowaniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 255 powyżej należy zatem zbadać, czy za pomocą podnoszonych argumentów Republika Austrii jest w stanie wykazać, że włączenie działalności gospodarczej związanej z energią jądrową do taksonomii i określenie technicznych kryteriów oceny były w świetle ryzyka zajścia poważnej awarii reaktora ewidentnie błędne.

300 W pierwszej kolejności Republika Austrii opiera się na komunikacie Komisji COM(2000) 1 wersja ostateczna z dnia 2 lutego 2000 r. na temat stosowania zasady ostrożności, aby twierdzić, że ocena ryzyka przeprowadzana w świetle tej zasady nie może opierać się wyłącznie na prawdopodobieństwie zajścia danego zdarzenia, lecz powinna uwzględniać również wagę jego konsekwencji, które w wypadku awarii reaktora są wyjątkowe.

301 W tym względzie należy zauważyć, że zaistnienie poważnych konsekwencji dla człowieka i środowiska oraz szkód zidentyfikowanych przez Republikę Austrii zależy siłą rzeczy od prawdopodobieństwa zajścia poważnej awarii reaktora.

302 Wykładni tej nie można zakwestionować na gruncie komisji COM(2000) 1 wersja ostateczna, ponieważ komunikat ten przewiduje również przy przeprowadzaniu tej oceny uwzględnienie prawdopodobieństwa wystąpienia tego ryzyka.

303 Ocena ryzyka wystąpienia poważnej awarii wymaga zatem uwzględnienia zarówno niewielkiego prawdopodobieństwa jego wystąpienia, uznanego przez Republikę Austrii w pkt 98 skargi, jak i znacznej wagi ewentualnych konsekwencji takiej awarii.

304 W drugiej kolejności Republika Austrii uważa sprawozdanie JRC za nieidące wystarczająco daleko ze względu na to, że opiera się ono na założeniu, iż prawdopodobieństwo wystąpienia hipotetycznej poważnej awarii reaktora powodującej śmierć 30 000 osób jest wyjątkowo niskie, podczas gdy w nowszym badaniu statystycznym [S. Wheatley, B. Sovacool, D. Sornette, Reassessing the safety of nuclear power (Ponowna ocena bezpieczeństwa energii jądrowej), *Energy Research & Social Science*, Elsevier, Vol. 15 (2016), s. 96 i nast., w szczególności s. 99], nie wspomnianym przez JRC, stwierdzono, po pierwsze, że pomimo wszelkich ulepszeń norm bezpieczeństwa prawdopodobieństwo wystąpienia poważnej awarii reaktora co 60–150 lat wynosi 50 %, i po drugie, że jeśli wziąć pod uwagę skalę skutków, łączne ryzyko społeczne energii jądrowej pozostaje nadal wysokie. Wywodzi ona z tego, że poważne wątpliwości nie zostały rozwiane.

305 W odniesieniu do określenia prawdopodobieństwa awarii reaktora JRC stwierdziło w swoim sprawozdaniu, co następuje:

„W elektrowniach jądrowych dochodziło do poważnych awarii prowadzących do stopienia rdzenia, a opinia publiczna jest świadoma konsekwencji trzech poważnych wypadków: w Three Mile Island (1979 r., USA), w Czernobylu (1986 r., Związek Radziecki) i Fukushimie (2011 r., Japonia). Elektrownie jądrowe, w których doszło do tych wypadków, różniły się między sobą […], a okoliczności, które doprowadziły do tych zdarzeń, były również bardzo różne. Poważne awarie to zdarzenia o niezwykle niskim prawdopodobieństwie, ale o potencjalnie poważnych konsekwencjach, i nie można ich wykluczyć ze stuprocentową pewnością”.

306 JRC uznało również, że poważna awaria w elektrowni jądrowej III generacji jest wydarzeniem wysoce nieprawdopodobnym.

307 Okoliczność zaś, że prawdopodobieństwo to jest kwestionowane w badaniu przedstawionym przez Republikę Austrii, nie może sama w sobie wystarczyć do stwierdzenia oczywistego błędu w ocenie, ponieważ zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 212 powyżej Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania w odniesieniu do oceny badań naukowych.

308 Jest tak tym bardziej, że scenariusz opisany w badaniu przytoczonym przez Republikę Austrii opiera się na założeniu, nieporównywalnym z tym przewidzianym w sprawozdaniu JRC, że obecnie miałoby funkcjonować 388 reaktorów i że po wypadku w Fukushimie nie nastąpiła żadna poprawa.

309 Wreszcie Republika Austrii nie wykazała, że Komisja przy określaniu poziomu ryzyka uznanego za dopuszczalny dla społeczeństwa przekroczyła przysługujący jej zakres uznania.

310 Ponadto Republika Austrii zarzuca JRC, że w swym sprawozdaniu zawarło odniesieniu do porównań z ryzykiem przerwania zapory i z ofiarami zanieczyszczenia powietrza, palenia tytoniu lub ruchu drogowego oraz że nie zajmuje się konsekwencjami wypadków reaktora dla życia ludzkiego w długim okresie czasu.

311 Niemniej jednak, jak wynika ze sprawozdania JRC, porównania te mają na celu zestawienie tej liczby ofiar z innymi rodzajami działalności człowieka po to, aby podkreślić różnice w postrzeganiu ryzyka. Ponadto JRC wyjaśniło, że skutki dla życia ludzkiego w długim okresie czasu są trudne do zmierzenia, uznając jednocześnie ich znaczenie.

312 Republika Austrii zarzuca również JRC, że w swym sprawozdaniu nie uwzględniło w wystarczającym stopniu skutków dla środowiska, które należy uwzględnić na podstawie art. 17 rozporządzenia w sprawie taksonomii. JRC w swym sprawozdaniu nie przeprowadziło bowiem badania aspektów mających decydujące znaczenie, to znaczy badania wpływu na środowisko awarii reaktorów takich jak awaria w Fukushimie.

313 Niemniej jednak na s. 105 i 121 swego sprawozdania JRC odesłało do sprawozdania sporządzonego przez Komitet Naukowy Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Skutków Promieniowania Atomowego [Levels and effects of radiation exposure due to the accident at the Fukushima Daiichi Nuclear Power Station: implications of information published since the UNSCEAR 2013 Report (Poziom promieniowania wywołanego awarią w elektrowni jądrowej Fukushima Daiichi i skutki ekspozycji na to promieniowanie: następstwa informacji opublikowanych po ukazaniu się sprawozdania UNSCEAR 2013), *Sources, Effects and Risks of Ionizing Radiation*, *UNSCEAR 2020 Report*, 2021, Vol. II, załącznik B], w których omówiono wpływ awarii w Fukushimie na środowisko i który został uwzględniony w sporządzonej przez JRC analizie.

314 Sprawozdania JRC nie można zatem uznać za niekompletne w tym względzie.

315 Wreszcie należy zauważyć, że działalność gospodarcza związana z energią jądrową podlega przewidzianym w prawie Unii ścisłym uregulowaniom, mającym na celu zmniejszenie prawdopodobieństwa poważnych awarii reaktorów oraz wagi, jaką mają takie awarie dla zdrowia ludzkiego i środowiska.

316 W tym względzie techniczne kryteria kwalifikacji zawierają wyraźne odesłanie do całokształtu unijnych przepisów dotyczących bezpieczeństwa jądrowego, a także do najnowszych międzynarodowych wytycznych Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (MAEA) i Zachodnioeuropejskiego Stowarzyszenia Regulatorów Jądrowych (WENRA).

317 Ponadto Republika Austrii nie przedstawiła bardziej szczegółowych argumentów, które miałby na celu wykazanie, że działalność gospodarcza związana z energią jądrową jest szkodliwa dla dobrego stanu ekologicznego mas wodnych lub wód morskich, prowadzi do znacznego wzrostu emisji zanieczyszczeń do wody, powietrza lub gleby lub szkodzi dobremu stanowi i odporności ekosystemów lub stanowi ochrony siedlisk lub gatunków w rozumieniu art. 17 ust. 1 lit. c), e) i f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

318 W związku z tym podniesione przez Republikę Austrii argumenty nie pozwalają wykazać, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, gdy uznała, iż w ramach wskazanych w zaskarżonym rozporządzeniu unijnych przepisów dotyczących bezpieczeństwa jądrowego kryterium DNSH zostało spełnione, a w szczególności iż nie wykazano, że działalność gospodarcza związana z energią jądrową jest szkodliwa dla dobrego stanu ekologicznego mas wodnych lub wód morskich, prowadzi do znacznego wzrostu emisji zanieczyszczeń do wody, powietrza lub gleby lub szkodzi dobremu stanowi i odporności ekosystemów lub stanu ochrony siedlisk lub gatunków w rozumieniu art. 17 ust. 1 lit. c), e) i f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

319 W trzeciej kolejności, odnośnie do podnoszonych „braków w analizie i uzasadnieniu”, a także krytyki sformułowanej w odniesieniu do sprawozdania JRC, Republika Austrii zauważa, że w sprawozdaniu tym należało przeprowadzić ocenę naruszeń celów środowiskowych w przypadku poważnych awarii reaktorów i ich skutków dla zdrowia, w szczególności biorąc pod

uwagę aktualne krytyczne badania dotyczące prawdopodobieństwa awarii, ponieważ są to aspekty, których znaczenie w ramach art. 17 rozporządzenia w sprawie taksonomii jest rozstrzygające. Republika Austrii wywodzi z tego, że zaskarżone rozporządzenie nie jest prawidłowo uzasadnione.

320 W szczególności, opierając się na sprawozdaniu SCHEER, Republika Austrii zarzuca JRC, że nie uwzględniło w wystarczającym stopniu wpływu promieniowania radioaktywnego na środowisko w przypadku uwolnienia wysokich dawek takiego promieniowania w wyniku awarii reaktora.

321 W tym względzie należy stwierdzić, że – jak podkreśla Republika Austrii w pkt 100 skargi – JRC wyraźnie przyznało w swoim sprawozdaniu, że poważna awaria reaktora pociągnie za sobą poważne konsekwencje dla ludzi i środowiska.

322 Sprawozdania JRC nie można zatem uznać za błędne lub niekompletne w odniesieniu do konsekwencji, jakie pociąga za sobą poważna awaria reaktora dla środowiska.

323 Ponadto okoliczność polegająca na tym, że JRC nie określiło stopnia prawdopodobieństwa awarii reaktora identycznego jak ten, który został określony w badaniach przytoczonych przez Republikę Austrii, nie wystarcza do wykazania, że sprawozdanie to jest niekompletne lub błędne.

324 Wynika z tego, że nie można uznać, iż sprawozdanie, na którym oparła się Komisja, było w tym względzie niekompletne lub błędne.

325 Ponadto, jak wynika z motywu 7 zaskarżonego rozporządzenia i zawartego w tym motywie odniesienia do sprawozdania JRC, które stanowi część uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 216 powyżej, Komisja uzasadniła w sposób wystarczający pod względem prawnym swoją ocenę, zgodnie z którą energia jądrowa nie prowadzi do poważnych szkód względem celów realizowanych przez art. 17 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii w odniesieniu do ryzyka poważnych awarii reaktorów. W tym względzie twierdzenie Republiki Austrii, zgodnie z którym zaskarżone rozporządzenie jest dotknięte „brakami w analizie i uzasadnieniu” ze względu na to, że JRC w swym sprawozdaniu oceniło konsekwencje poważnych awarii reaktora, koncentrując swoją analizę na zgonach ludzkich i wykluczając inne, trudniejsze do oceny, bezpośrednie i pośrednie konsekwencje tych awarii, w szczególności dla środowiska, należy oddalić z powodu wskazanego w pkt 313 powyżej.

326 W czwartej kolejności, co się tyczy technicznych kryteriów kwalifikacji, należy stwierdzić, że Republika Austrii nie wykazała, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, gdy uznała, że oparcie się na unijnych normach ochrony zdrowia i środowiska, które zmierzają do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony, pozwala na spełnienie przesłanek określonych w art. 17 ust. 1 lit. c), e) i f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a tym samym na wykluczenie poważnych szkód dla celów środowiskowych w rozumieniu tego art. 17.

327 Ponadto Republika Austrii przytacza tytułem przykładu techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące faz poprzedzających wprowadzenie zaawansowanych technologii na rynek, które przewidują w szczególności, że projekt powinien zostać zgłoszony Komisji, która powinna wydać opinię na jego temat, aby kwestie dotyczące stosowania technicznych kryteriów kwalifikacji zostały następnie rozwiązane „w zadowalający sposób”. Owo państwo członkowskie uważa, że wymóg ten jest sformułowany zbyt niejasno.

328 Jednakże, jak podnosi Komisja, tego technicznego kryterium kwalifikacji nie można oceniać w oderwaniu od całokształtu pozostałych kryteriów kwalifikacji. Wręcz przeciwnie, ma ono właśnie na celu umożliwienie Komisji dokonania oceny tego, czy wszystkie techniczne kryteria kwalifikacji są przestrzegane, w związku z czym nie można go uznać za zbyt niejasno sformułowane.

329 Ponadto Republika Austrii wskazuje, że w odniesieniu do nowych instalacji mające szczególne znaczenie dla ryzyka awarii kryterium oceny zostało zdefiniowane w pkt 2 kryteriów ogólnych w sekcji 4.27 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia w następujący sposób: „[d]o celów projektu wykorzystuje się najlepszą dostępną technologię i od 2025 r. – paliwo o zwiększonej odporności na niekorzystne warunki[…]. Technologia jest certyfikowana i zatwierdzana przez krajowy organ ds. bezpieczeństwa”. Zdaniem tego państwa członkowskiego sformułowanie to nie pozwala wykluczyć wystąpienia poważnych szkód dla celów środowiskowych.

330 Po pierwsze, Republika Austrii utrzymuje, że pojęcie „najlepszej dostępnej technologii” nie zostało zdefiniowane, w związku z czym pozostaje ono zbyt niejasne.

331 W tym względzie należy uznać, jak podkreśla Komisja, że kryterium najlepszej dostępnej technologii ma tę zaletę, iż umożliwia uwzględnienie, w zastosowaniu podejścia otwartości technologicznej, nowych osiągnięć naukowych i technologicznych. Tak więc zgodnie z pkt 5 sekcji 4.27 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia począwszy od 2025 r. co najmniej raz na 10 lat Komisja dokonuje przeglądu parametrów technicznych odpowiadających najlepszej dostępnej technologii.

332 Należy również zauważyć, że wbrew temu, co twierdzi Republika Austrii, pojęcie najlepszej dostępnej technologii zostało zdefiniowane w zdaniu wprowadzającym sekcji 4.27 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia jako technologie w pełni zgodne z wymogami dyrektywy 2009/71 i w pełni zgodne z najnowszymi parametrami technicznymi norm MAEA oraz celami i poziomami referencyjnymi WENRA w zakresie bezpieczeństwa.

333 Po drugie, co się tyczy drugiej przesłanki dotyczącej obowiązkowego stosowania paliwa odpornego na wypadki (zwanego dalej „ATF”) począwszy od 2025 r., Republika Austrii utrzymuje, że zaskarżone rozporządzenie jest wewnętrznie sprzeczne ze względu na to, iż ATF jest wymagane jedynie w odniesieniu do nowych instalacji i starych instalacji począwszy od 2025 r., ale nie w odniesieniu do instalacji w fazie poprzedzającej wprowadzenie na rynek (sekcja 4.26 załączników I i II do zaskarżonego rozporządzenia). Tak więc, skoro Komisja przyznaje, że stosowanie ATF jest wymagane w przypadku nowych instalacji po to, aby zapobiec poważnym szkodom wynikającym z awarii instalacji jądrowych, powinna ona również wymagać stosowania tego samego paliwa w odniesieniu do starych instalacji przed 2025 r. i w odniesieniu do instalacji w fazie poprzedzającej wprowadzenie na rynek.

334 Należy jednak wyjaśnić, że okoliczność, iż kryterium to nie jest przewidziane dla działalności gospodarczej, o której mowa w sekcji 4.26 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia, nie jest wewnętrznie sprzeczna. W zakresie bowiem, w jakim sekcja ta dotyczy niekomercyjnej działalności badawczo-rozwojowej („przed wprowadzeniem na rynek”) w dziedzinie innowacyjnych instalacji wytwarzających energię elektryczną w celu zbadania nieznanych jeszcze technologii, Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, decydując się na nienakładanie wymogów dotyczących stosowanego paliwa.

335 Po trzecie, Republika Austrii podkreśla, że pojęcie ATF jest zbyt niejasne, ponieważ ATF są w trakcie opracowywania i nie istnieją przyjęte na szczeblu międzynarodowym czy też unijnym kryteria czy też standardy ich definiowania. Wobec braku zdefiniowania ATF nie jest możliwe ich zrozumienie ich znaczenia dla bezpieczeństwa z technicznego punktu widzenia, w szczególności z uwagi na brak wskazówek dotyczących ewentualnych minimalnych kryteriów dla ATF ani, co do zasady, konsensusu co do definicji ATF na szczeblu krajowym, w związku z czym nie można przewidzieć, czy będą one dostępne do 2025 r. oraz czy będą certyfikowane i zatwierdzane przez krajowe organy regulacyjne. Te kryteria oceny pozostawiono ponadto uznaniu państw członkowskich, a stosowanie takich paliw może jedynie w razie awarii zmniejszyć ryzyko zrzutów substancji radioaktywnych, a nie je wyeliminować, pomimo użycia odnośnie do tych paliw wprowadzającego w błąd sformułowania „odporne na wypadki”.

336 Niemniej jednak należy oddalić twierdzenie, zgodnie z którym kryterium ATF jest niejasne, skoro – jak podnosi Komisja – pojęcie „ATF” zawiera odesłanie do kategorii paliwa znanej środowiskom wyspecjalizowanym w tej branży.

337 Po czwarte, Republika Austrii podnosi, że niezgodne z art. 17 rozporządzenia w sprawie taksonomii jest definitywne określenie zagrożeń dla bezpieczeństwa i wymaganie ich wyeliminowania na przyszłość (poprzez użycie ATF) przy jednoczesnym zakwalifikowaniu go już teraz jako zrównoważonego środowiskowo w rozumieniu tego rozporządzenia.

338 W tym względzie Sąd orzekł już, że w ramach szerokiego zakresu uznania Komisja w akcie delegowanym może przewidzieć okresy przejściowe (zob. podobnie wyrok z dnia 20 grudnia 2023 r., Landesbank Baden-Württemberg/SRB, T-389/21, EU:T:2023:827, pkt 231–233). Tak więc, w zakresie, w jakim Komisji przysługuje szeroki zakres uznania w odniesieniu do ustalania technicznych kryteriów kwalifikacji, mogła ona przewidzieć, że wymóg ten będzie miał zastosowanie dopiero w 2025 r., aby dać organom krajowym i podmiotom gospodarczym czas niezbędny na dostosowanie się do tego kryterium, tym bardziej że nie zatwierdzono jeszcze żadnego ATF. Tak więc instytucja ta nie popełniła w tym względzie oczywistego błędu w ocenie.

339 Po piąte, Republika Austrii twierdzi, że rozporządzenie w sprawie taksonomii i powierzone Komisji zadanie określenia technicznych kryteriów kwalifikacji nie umożliwiają jej powierzenia organom krajowym zatwierdzania i certyfikacji ATF bez określenia jednolitych norm na poziomie Unii, ponieważ przepisy upoważniające zawarte w art. 10 ust. 2, art. 11 ust. 3 i art. 23 rozporządzenia w sprawie taksonomii do celów przyjmowania rozporządzeń delegowanych nie pozwalają na przeniesienie zadania zdefiniowania kryteriów certyfikacji na krajowe organy nadzorcze.

340 Ten zarzut szczegółowy dotyczący odesłania do kompetencji organów krajowych w dziedzinie certyfikacji i wydawania pozwoleń należy oddalić w zakresie, w jakim w zaskarżonym rozporządzeniu zastosowane zostały jedynie przepisy kompetencyjne obowiązujące w zakresie wydawania pozwoleń dotyczących paliw.

341 Wreszcie w odniesieniu do starych instalacji Republika Austrii przypomina, że techniczne kryterium kwalifikacji dotyczące do ryzyka awarii zostało zdefiniowane w następujący sposób: „W ramach zmodernizowanego projektu wprowadza się wszelkie racjonalnie wykonalne usprawnienia w zakresie bezpieczeństwa, a od 2025 r. wykorzystuje się [ATF] […]. Technologia jest certyfikowana i zatwierdzana przez krajowy organ ds. bezpieczeństwa”.

342 Republika Austrii krytykuje z jednej strony okoliczność, że wymogi bezpieczeństwa są w odniesieniu do starych instalacji w porównaniu z nowymi instalacjami ograniczone, ponieważ w przypadku starych instalacji przewidziano jedynie, że „[w] ramach zmodernizowanego projektu wprowadza się wszelkie racjonalnie wykonalne usprawnienia w zakresie bezpieczeństwa", a z drugiej strony okoliczność, że techniczne kryteria kwalifikacji nie odnoszą się do tych warunków lokalizacji już istniejącej instalacji, które są istotne z punktu widzenia zmiany klimatu. Republika Austrii wnioskuje z tego, że w przypadku starych instalacji techniczne kryteria kwalifikacji są wadliwe i nie pozwalają zapobiec powstaniu poważnej szkody.

343 W tym względzie, z powodów analogicznych do tych, które zostały przedstawione w pkt 263–265 powyżej, należy przypomnieć, że w technicznych kryteriach kwalifikacji należy wskazać minimalne wymogi niezbędne do uniknięcia poważnych szkód dla innych celów, w tym opierając się na wszelkich minimalnych wymogach ustanowionych na mocy prawa Unii. Ze względu na to zaś, że kryterium „wszelkich racjonalnie wykonalnych usprawnień w zakresie bezpieczeństwa" w ramach wytwarzania elektryczności z energii jądrowej w istniejących już instalacjach jest wymogiem, który został już ustanowiony w art. 6 lit. c) i art. 8a ust. 2 lit. b) dyrektywy 2009/71 zmienionej dyrektywą Rady 2014/87/Euratom z dnia 8 lipca 2014 r. (Dz.U. 2014, L 219, s. 42), zastosowanie tego samego kryterium w pkt 2 sekcji 4.28 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia nie może zostać uznane za sprzeczne z art. 17 ust. 1 lit. c), e) i f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

344 Nie można również z tego wywnioskować, że w przypadku starszych instalacji techniczne kryteria kwalifikacji nie pozwalają na zapobieżenie poważnej szkodzie, ponieważ w kryterium tym ustanowiony został ten sam wymóg co w dyrektywie 2009/71.

345 Tak więc za pomocą podniesionych argumentów Republika Austrii nie jest w stanie wykazać, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, gdy uznała, iż techniczne kryteria kwalifikacji wymienione w załączniku I do zaskarżonego rozporządzenia pozwalają wykluczyć, odsyłając do istniejących przepisów i norm bezpieczeństwa, wystąpienie spowodowanej ryzykiem poważnej awarii reaktora poważnej szkody względem celów środowiskowych.

346 W świetle powyższego część trzecia zarzutu trzeciego i część druga zarzutu czwartego są bezzasadne.

– W przedmiocie części czwartej zarzutu trzeciego i części trzeciej zarzutu czwartego, dotyczących nieuwzględnienia ryzyka związanego z wysokoaktywnymi odpadami promieniotwórczymi

347 W ramach części czwartej zarzutu trzeciego Republika Austrii, popierana przez Wielkie Księstwo Luksemburga, podnosi, że włączenie działalności gospodarczej związanej z energią jądrową do taksonomii oparte zostało na nieuwzględnieniu ryzyka związanego z wysokoaktywnymi odpadami promieniotwórczymi, które poważnie naruszają cele środowiskowe, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. c)–f) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Republika Austrii utrzymuje również, że zaskarżone rozporządzenie jest dotknięte „niewystarczalnością analizy" i uzasadnienia w tym względzie.

348 W ramach trzeciej części zarzutu czwartego Republika Austrii podnosi, że określone w załączniku I do zaskarżonego rozporządzenia techniczne kryteria kwalifikacji nie wystarczają, by zapobiec sytuacji, w której ostateczne składowanie wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych wyrządza poważne szkody względem celów środowiskowych, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. c)–f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

349 Komisja, popierana przez Republikę Czeską, Republikę Francuską, Węgry, Rzeczpospolitą Polską, Rumunię, Republikę Słowacką i Republikę Finlandii, kwestionuje tę argumentację.

350 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. d) rozporządzenia w sprawie taksonomii, daną działalność gospodarczą uznaje się – z uwzględnieniem cyklu życia produktów dostarczanych i usług świadczonych w ramach tej działalności gospodarczej, w tym danych pochodzących z istniejących ocen cyklu życia – za wyrządzającą poważne szkody dla gospodarki o obiegu zamkniętym, w tym odnośnie do zapobiegania powstawaniu odpadów oraz ich recyklingu, jeżeli:

„i) działalność ta prowadzi do znaczącego braku efektywności w wykorzystywaniu materiałów lub w bezpośrednim lub pośrednim wykorzystywaniu zasobów naturalnych, takich jak nieodnawialne źródła energii, surowce, woda i grunty, na co najmniej jednym z etapów cyklu życia produktów, w tym pod względem trwałości produktów, a także możliwości ich naprawy, ulepszenia, ponownego użycia lub recyklingu;

ii) działalność ta prowadzi do znacznego zwiększenia wytwarzania, spalania lub unieszkodliwiania odpadów, z wyjątkiem spalania odpadów niebezpiecznych nienadających się do recyklingu; lub

iii) długotrwałe składowanie odpadów może wyrządzać poważne i długoterminowe szkody dla środowiska”.

351 W związku z tym należy wyjaśnić, że badanie zgodności działalności gospodarczej związanej z energią jądrową z kryterium DNSH należy przeprowadzać na podstawie technicznych kryteriów kwalifikacji ustanowionych w celu przeciwdziałania ryzyku związanemu z odpadami promieniotwórczymi.

352 Należy również zauważyć, że po opisaniu i przeanalizowaniu zaawansowanych projektów składowania w głębokich warstwach geologicznych (zwanych dalej „SWG”) w Szwecji, Finlandii i Francji JRC stwierdziło w swoim sprawozdaniu, co następuje:

„W środowisku naukowym panuje konsensus co do tego, że składowanie w głębokich warstwach geologicznych jest najbezpieczniejszym w długim okresie czasu rozwiązaniem dla wypalonego paliwa jądrowego i wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych. SWG opiera się na połączeniu ze sobą wielu barier, zarówno tych stworzonych przez człowieka, jak i naturalnych. Bezpieczne funkcjonowanie instalacji składowania w warstwach geologicznych zapewnia się za pomocą aktywnych systemów technicznych i kontroli operacyjnej. Instalacje do składowania są zaprojektowane tak, aby były po ich zamknięciu pozostawały one pasywnie bezpieczne. SWG są projektowane w taki sposób, aby potencjalne zrzuty substancji promieniotwórczych w odległej przyszłości były znacznie niższe od maksymalnego dopuszczalnego pułapu dawki określonej w odpowiednich przepisach, które z kolei są o rzędy wielkości niższe niż naturalny poziom promieniowania tła i gwarantują, że składowanie nie spowoduje żadnych znaczących szkód dla ludzi. Obecnie nie działa żadne SWG, ale po czterech dziesięcioleciach prowadzonych badań i na aktualnym etapie rozwoju technologicznego w bieżącym dziesięcioleciu przewiduje się budowę i eksploatację kilku składowisk”.

353 W pierwszej kolejności, wskazawszy, że działalność gospodarcza związana z energią jądrową, o której mowa w zaskarżonym rozporządzeniu, powoduje powstanie znacznych ilości wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych, których okres rozpadu do akceptowalnego poziomu radiotoksyczności może wynosić setki tysięcy lat, Republika Austrii twierdzi w istocie,

że nie jest wykluczone, iż zwiększone wykorzystywanie możliwości składowania tymczasowego może poważnie szkodzić środowisku, ponieważ ich wykorzystywanie po upływie pierwotnie przewidzianego okresu powoduje powstanie problemów w zakresie bezpieczeństwa, które nie zostały jeszcze rozwiązane, jak stwierdziło JRC w swoim sprawozdaniu. Republika Austrii utrzymuje również w istocie, że nawet w przypadku wystarczającej dostępności SWG składowanie wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych mogłoby jednak wyrządzić poważną szkodę w środowisku.

354 W tym względzie należy przypomnieć, że dyrektywa Rady 2011/70/Euratom z dnia 19 lipca 2011 r. ustanawiająca ramy wspólnotowe w zakresie odpowiedzialnego i bezpiecznego gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi (Dz.U. 2011, L 199, s. 48) ustanawia, zgodnie z brzmieniem jej art. 1 ust. 1, ramy służące zapewnieniu na poziomie unijnoprawnym odpowiedzialnego i bezpiecznego gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, celem wyeliminowania tworzenia nieuzasadnionych obciążeń dla przyszłych pokoleń. Ponadto zgodnie z jej art. 1 ust. 2 zapewnia ona wprowadzenie przez państwa członkowskie odpowiednich rozwiązań krajowych gwarantujących wysoki poziom bezpieczeństwa gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, aby chronić pracowników i ogół społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego.

355 Należy również zauważyć, że w zawartych w załączniku I do zaskarżonego rozporządzenia technicznych kryteriach kwalifikacji, które mają zastosowanie do działalności gospodarczej związanej z energią jądrową, zawarto odniesienie do dyrektywy 2011/70.

356 W szczególności należy przypomnieć, jak podkreśla Komisja, że jeśli chodzi o środki łagodzące zmianę klimatu przewidziane w załączniku I do zaskarżonego rozporządzenia, w jego pkt 1 lit. e) i f) sekcji 4.26, 4.27 i 4.28, ustanowione zostały techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące istotnego wkładu, zgodnie z którymi państwo członkowskie, po pierwsze, ma dysponować czynnymi obiektami trwałego składowania wszystkich, tj. ponad 99 %, bardzo nisko-, nisko- i średnioaktywnych odpadów promieniotwórczych, i po drugie, ma posiadać udokumentowany plan ze szczegółowymi działaniami mającymi na celu uruchomienie do 2050 r. obiektu trwałego składowania wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych.

357 W tych okolicznościach na podstawie podnoszonego przez Republikę Austrii argumentu, zgodnie z którym nie jest wykluczone, że zwiększone wykorzystanie możliwości składowania tymczasowego może poważnie szkodzić środowisku, nie można wykazać, iż Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, ponieważ w zaskarżonym rozporządzeniu przewidziała ona środki, których celem jest właśnie rozwiązanie problemów związanych z ryzykiem dla środowiska przedstawionym przez Republikę Austrii.

358 Ponadto Republika Austrii kwestionuje sprawozdanie JRC w zakresie, w jakim nie przeanalizowano w nim rozbieżnych stanowisk co do wystarczającego charakteru technologii SWG, podczas gdy dane empiryczne budzą wątpliwości co do ich zrównoważonego pod względem ekologicznym charakteru. Republika Austrii podnosi również, że zaskarżone rozporządzenie jest dotknięte oczywistym błędem w ocenie w zakresie, w jakim zostało ono oparte na sprawozdaniu JRC, podczas gdy ze sprawozdania tego nie wynika, by z naukowego punktu widzenia nie było żadnych wątpliwości co do tego, iż ostateczne składowanie wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych nie wyrządzało poważnych szkód dla celów środowiskowych, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. c)–f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

Republika Austrii uważa również, że techniczne kryteria kwalifikacji nie mogą zaradzić powstaniu poważnej szkody, która może powstać w związku z odpadami jądrowymi, ponieważ nie są w stanie zapewnić jakiegokolwiek bezpieczeństwa.

359 Nie można jednak wymagać od Komisji, aby opierała się na dowodach naukowych, które nie budzą żadnych wątpliwości, ponieważ oznaczałoby to narzucenie jej obowiązku wykazania zerowego poziomu ryzyka, co byłoby sprzeczne z orzecznictwem (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 11 września 2002 r., Pfizer Animal Health/Rada, T-13/99, EU:T:2002:209, pkt 144–147).

360 W związku z tym za pomocą tych argumentów Republika Austrii nie może wykazać, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie braku poważnej szkody dla środowiska ze względu na gospodarkę odpadami związanymi z energią jądrową.

361 Tytułem ewentualnym Republika Austrii zarzuca Komisji, że ta nie przeanalizowała w bardziej pogłębiony sposób ryzyka wynikającego z braku wystarczających możliwości SWG i że nie zbadała opinii ekspertów, którzy uważają, iż obecnie dostępna technologia nie wystarcza, aby wykluczyć powstanie szkód dla środowiska. Argument ten można interpretować w ten sposób, że Republika Austrii zarzuca Komisji popełnienie oczywistego błędu w ocenie i naruszenie zasady dobrej administracji poprzez uchybienie obowiązkowi dochowania należytej staranności.

362 Niemniej jednak ze sprawozdania JRC wynika, że w środowisku naukowym panuje powszechnie konsensus co do tego, iż SWG jest najbezpieczniejszym w długim okresie czasu rozwiązaniem dla zarządzania paliwem i gospodarki wysokoaktywnymi odpadami promieniotwórczymi. Ponadto grupa ekspertów, o której mowa w art. 31 traktatu EWEA, zgodziła się z JRC w tej kwestii. W tych okolicznościach Komisja, nie badając innych opinii ekspertów, nie popełniła oczywistego błędu w ocenie ani nie uchybiła ciążącemu na niej obowiązkowi dochowania należytej staranności.

363 Ponadto, jak wynika z motywu 7 zaskarżonego rozporządzenia, Komisja, stwierdzając w jego sekcji 5.2.5, że SWG są najbezpieczniejszym rozwiązaniem, oparła się na sprawozdaniu JRC. Jak wynika z sekcji 5.3 tego sprawozdania, stwierdzenie to oparte zostało na dużej liczbie odniesień bibliograficznych. Republika Austrii nie może zatem zarzucać Komisji, że ta uchybiła swemu wynikającemu z zasady dobrej administracji obowiązkowi zbadania wszystkich istotnych okoliczności w sposób staranny i bezstronny.

364 Wreszcie Republika Austrii utrzymuje, że zaskarżone rozporządzenie zostało niewystarczająco uzasadnione w odniesieniu do powodów, dla których Komisja uważa, że pomimo tego ryzyka i ekspertyz można zagwarantować, iż wysokoaktywne odpady promieniotwórcze nie spowodują w długim okresie czasu poważnych szkód dla środowiska.

365 Jednakże, jak wynika, po pierwsze, z motywu 7 zaskarżonego rozporządzenia i zawartego w tym motywie odniesienia do sprawozdania JRC, które stanowi część uzasadnienia tego rozporządzenia zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 216 powyżej, i po drugie, z motywu 14 tego rozporządzenia, ocena, zgodnie z którą energia jądrowa nie wyrządza poważnych szkód względem celów realizowanych przez art. 17 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, biorąc pod uwagę istniejące i przyszłe rozwiązania w zakresie gospodarki odpadami promieniotwórczymi, jest uzasadniona w sposób wystarczający pod względem prawnym.

366 W drugiej kolejności, co się tyczy technicznych kryteriów kwalifikacji, należy przypomnieć, że zgodnie z akapitami wprowadzającymi sekcji 4.26–4.29 w załączniku I do zaskarżonego rozporządzenia działalność gospodarcza jest działalnością, o której mowa w art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii, jeśli spełnia ona określone w tych sekcjach techniczne kryteria kwalifikacji.

367 Należące do mających ogólny charakter kryteriów dotyczących istotnego wkładu w łagodzenie zmian klimatu i do kryterium DNSH określone w pkt 1 lit. f) sekcji 4.26–4.28 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia kryterium ma następujące brzmienie:

„Projekt związany z działalnością gospodarczą (»projekt«) jest zlokalizowany w państwie członkowskim, które spełnia wszystkie poniższe warunki:

[…]

f) państwo członkowskie posiada udokumentowany plan ze szczegółowymi działaniami mającymi na celu uruchomienie do 2050 r. obiektu trwałego składowania wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych, opisujący wszystkie poniższe elementy:
   (i) koncepcje lub plany i rozwiązania techniczne w odniesieniu do gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym oraz odpadami promieniotwórczymi od ich wygenerowania aż do trwałego składowania;
   (ii) koncepcje lub plany w odniesieniu do okresu po zamknięciu obiektu trwałego składowania, w tym wskazanie, przez jaki czas utrzymywane będą odpowiednie kontrole, jak również jakie środki zostaną zastosowane, aby zachować na dłużej wiedzę na temat danego obiektu;
   (iii) odpowiedzialność za realizację planu oraz kluczowe wskaźniki wyników służące do monitorowania postępów w jego realizacji;
   (iv) oceny kosztów i plany finansowania.

Do celów lit. f) państwa członkowskie mogą wykorzystać plany sporządzone w ramach programu krajowego wymaganego na mocy art. 11 i 12 dyrektywy [2011/70]”.

368 Po pierwsze, Republika Austrii twierdzi, że techniczne kryteria kwalifikacji przewidziane w pkt 1 lit. f) sekcji 4.26–4.29 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia ograniczają się do odesłania do ogólnych ram prawnych mających w każdym wypadku zastosowanie na podstawie dyrektywy 2011/70, które dotychczas nie umożliwiły rozwiązania problemów związanych z wysokoaktywnymi odpadami promieniotwórczymi. Ponadto, zdaniem Republiki Austrii, uzależnienie przez Komisję klasyfikacji energii jądrowej jako zrównoważonej środowiskowo od „planu” oddania do użytku obiektu trwałego składowania „do 2050 r.” nie zmienia tego, że brak jest możliwości zapewnienia wystarczająco przewidywalnej dostępności SWG. Ponadto techniczne kryteria kwalifikacji są sformułowane w sposób zbyt elastyczny i nieprecyzyjny, aby zapewnić oddanie w przewidywalnej przyszłości do użytku obiektów trwałego składowania oraz aby wyeliminować związane z tym zagrożenia dla bezpieczeństwa i wywołaną tym niepewność.

369 Należy zauważyć, że w przewidzianych w pkt 1 lit. f) sekcji 4.26–4.29 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia technicznych kryteriach kwalifikacji ustanowiono środki mające na celu umożliwienie wprowadzenia rozwiązań w zakresie składowania wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych do 2050 r.

370 Jak podnosi Komisja, plan trwałego składowania jest wymagany od dnia wejścia w życie zaskarżonego rozporządzenia.

371 Ponadto, jak wynika z motywu 14 zaskarżonego rozporządzenia, techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych mają na celu, podobnie jak dyrektywa 2011/70, umożliwienie wprowadzenia realistycznych rozwiązań w zakresie przetwarzania tego rodzaju odpadów.

372 W tym względzie, jak wynika z motywu 23 dyrektywy 2011/70, państwa członkowskie, zachowując kompetencje w kwestii odnośnych polityk dotyczących gospodarowania wypalonym paliwem oraz odpadami promieniotwórczymi nisko-, średnio- lub wysokoaktywnymi, powinny w swoich politykach krajowych uwzględnić planowanie i realizację opcji trwałego składowania. Wyjaśniono tam, że ze względu na to, iż stosowanie i rozwój obiektów trwałego składowania będą miały miejsce przez dziesięciolecia, wiele programów uznaje konieczność utrzymania elastyczności i zdolności do adaptacji, w szczególności po to, aby zintegrować nową wiedzę dotyczącą warunków terenowych danego obiektu lub ewentualny rozwój systemów trwałego składowania.

373 W tym kontekście za pomocą swych argumentów Republika Austrii nie jest w stanie wykazać, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, iż wprowadzenie do 2050 r. rozwiązania w zakresie składowania wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych pozwala wykluczyć poważną szkodę dla celów środowiskowych.

374 Aż do 2050 r. Komisja nie pozostawia bowiem państwom swobody w planowaniu przejścia na SGW, lecz zobowiązuje je do opracowania planów, które mogą być takie same jak programy, o których mowa w dyrektywie 2011/70. Jak zaś przewidziano w art. 12 dyrektywy 2011/70, programy te mają dokładnie określoną treść i zgodnie z art. 13 tej dyrektywy są podawane do wiadomości Komisji. W tym kontekście istnienie okresu przejściowego aż do czasu utworzenia miejsc składowania nie stwarza ryzyka dla środowiska.

375 Jest tak tym bardziej, że podejście to odpowiada temu przyjętemu już przez prawodawcę Unii w dyrektywie 2011/70, w związku z czym nie można zarzucać Komisji, że popełniła oczywisty błąd w ocenie, wybierając podejście podobne do tego przyjętego przez prawodawcę.

376 Po drugie, Republika Austrii twierdzi, że przewidziane w pkt 1 lit. f) sekcji 4.28 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia kryterium dotyczące „udokumentowanego planu ze szczegółowymi działaniami mającymi na celu uruchomienie do 2050 r. obiektu trwałego składowania" ma zastosowanie wyłącznie do „projektów, na które wydano zezwolenie po 2025 r.", w związku z czym taki plan nie jest wymagany w przypadku starych instalacji. Zdaniem Republiki Austrii odstępstwo to nie jest uzasadnione. Jeżeli bowiem Komisja uznaje, że plan gospodarowania odpadami w przypadku obiektów jądrowych jest konieczny, aby wykluczyć wszelkie poważne szkody w rozumieniu art. 17 rozporządzenia w sprawie taksonomii, powinno to *a fortiori* dotyczyć również obiektów już istniejących, niezależnie od daty wydania zezwolenia na realizację danego przedsięwzięcia.

377 Komisja zauważa, że datę wejścia w życie w 2025 r. wprowadzono po to, aby państwa członkowskie miały wystarczająco dużo czasu na przyjęcie udokumentowanego szczegółowego planu i aby uniknąć w ten sposób sytuacji, w której w międzyczasie nie można by było zakwalifikować żadnego projektu modernizacyjnego jako zgodnego z taksonomią; w ten sposób realizowany jest cel rozporządzenia w sprawie taksonomii polegający na uniknięciu zaniechania działań lub ich opóźnienia.

378 Należy przypomnieć, że instalacje sprzed 2025 r. nadal podlegają innym obowiązkom, wynikającym z pkt 1 lit. a)–e) sekcji 4.28 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia. W związku z tym Komisja, odrzucając kryterium, które skutkowałoby wyłączeniem wspomnianych obiektów z zakresu stosowania rozporządzenia w sprawie taksonomii, a zatem ograniczeniem zachęty do realizowania projektów modernizacji aktualnie działających obiektów, działała zgodnie z celem tego rozporządzenia polegającym na uniknięciu zaniechania działań lub ich opóźnienia. Nie można zatem uznać, że popełniła ona oczywisty błąd w ocenie.

379 W konsekwencji Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, uznając, że przewidziane w pkt 1 lit. f) sekcji 4.28 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia kryterium „udokumentowanego planu ze szczegółowymi działaniami mającymi na celu uruchomienie do 2050 r. obiektu trwałego składowania" ma zastosowanie wyłącznie do „projektów, na które wydano zezwolenie po 2025 r.".

380 Po trzecie, zdaniem Republiki Austrii nawet przy założeniu dostępności we właściwym czasie wystarczających możliwości SWG nie można wykluczyć, że ostateczne składowanie wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych w SWG mogłoby powodować poważne i długoterminowe szkody dla środowiska w rozumieniu art. 17 ust. 1 lit. d) ppkt (iii) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Ponadto techniczne kryteria kwalifikacji nie zawierają żadnego uregulowania, które mogłoby zaradzić tej sytuacji.

381 Jednakże, jak wynika z motywu 14 zaskarżonego rozporządzenia, SWG stanowią obecnie najbezpieczniejszą i najbardziej zrównoważoną opcję. Republika Austrii nie zdołała zaś podważyć tego stwierdzenia.

382 Ponadto ustanowione w załączniku I do zaskarżonego rozporządzenia techniczne kryteria kwalifikacji zawierają odesłanie do dyrektywy 2011/70. Jak zaś wynika z pkt 263–265 powyżej, prawodawca Unii uznał, że te techniczne kryteria kwalifikacji mogą służyć realizacji celu zrównoważenia środowiskowego i być zgodne z zasadą ostrożności, przy równoczesnym odesłaniu do przestrzegania minimalnych wymogów przewidzianych w odpowiednich przepisach.

383 W tych okolicznościach za pomocą podnoszonych argumentów Republika Austrii nie jest w stanie wykazać, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, iż ostateczne składowanie wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych w SWG może zapobiec wyrządzeniu poważnych szkód dla celów środowiskowych.

384 W świetle powyższego część czwarta zarzutu trzeciego i część trzecia zarzutu czwartego są bezzasadne.

– W przedmiocie części czwartej zarzutu czwartego, opartej na nieuwzględnieniu ryzyka związanego z normalną eksploatacją elektrowni jądrowych

385 Republika Austrii twierdzi, że nawet podczas normalnej eksploatacji elektrownie jądrowe emitują promieniowanie, które nawet w niewielkiej dawce zwiększa ryzyko raka i którego skutki nie są w każdym razie dobrze udokumentowane i nie zostały zbadane w sprawozdaniach przyjętych przez Komisję. Zdaniem Republiki Austrii skutkuje to naruszeniem art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii i zasady ostrożności.

386 Komisja nie zgadza się z tą argumentacją.

387 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że JRC w sekcjach 3.4 i 4.3 swego sprawozdania zawarło pogłębioną analizę skutków promieniotwórczości.

388 Ze sprawozdania JRC w szczególności wynika, że średnia roczna ekspozycja ludności na to promieniowanie, która jest związana ze skutkami wytwarzania elektryczności z energii jądrowej, wynosi około 0,2 mikrosiwerta (μSv), czyli cztery razy mniej niż średnia roczna dawka pochodząca z naturalnego promieniowania tła.

389 Republika Austrii nie wykazała zaś, że stwierdzenia Komisji oparte na tym sprawozdaniu są niewiarygodne, ponieważ ogranicza się ona do przytoczenia jednego badania, by twierdzić na tej podstawie, iż skutki niewielkich dawek promieniowania nie są dobrze udokumentowane.

390 Ponadto, jak podkreśla Komisja, w dorobku prawnym EWEA określone zostały rygorystyczne wymogi w zakresie ochrony przed promieniowaniem. W art. 2 lit. b) traktatu EWEA przewidziano bowiem utworzenie jednolitych norm bezpieczeństwa mających chronić zdrowie pracowników i ludności, zaś art. 30 traktatu EWEA określa „podstawowe normy" ochrony zdrowia pracowników i ludności przed zagrożeniem wynikającym z promieniowania jonizującego. W tym kontekście dyrektywa Rady 2013/59/Euratom z dnia 5 grudnia 2013 r. ustanawiająca podstawowe normy bezpieczeństwa w celu ochrony przed zagrożeniami wynikającymi z narażenia na działanie promieniowania jonizującego oraz uchylająca dyrektywy 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom i 2003/122/Euratom (Dz.U. 2014, L 13, s. 1) ustanawia jednolite podstawowe normy bezpieczeństwa w celu ochrony zdrowia osób poddanych narażeniu zawodowemu, medycznemu i narażeniu ludności przed zagrożeniami wynikającymi z narażenia na działanie promieniowania jonizującego.

391 Ustanowione w zaskarżonym rozporządzeniu techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące działalności związanej z energią jądrowej zawierają zaś wyraźne odesłanie do tej dyrektywy.

392 W związku z tym twierdzenia Republiki Austrii nie pozwalają wykazać, że Komisja nie oparła swojej oceny ryzyka związanego z ekspozycją podczas normalnej eksploatacji elektrowni jądrowych na promieniowanie w niskiej dawce na jednoznacznych dowodach naukowych.

393 Wynika stąd, że część czwarta zarzutu czwartego jest bezzasadna.

– W przedmiocie części piątej zarzutu trzeciego i części piątej zarzutu czwartego, dotyczących uchybienia celowi polegającemu na adaptacji do zmian klimatu

394 W ramach piątej części zarzutu trzeciego Republika Austrii podnosi, że zaskarżone rozporządzenie narusza kryterium DNSH w świetle celu polegającego na adaptacji do zmian klimatu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ w istocie częstotliwość i długość okresów suszy znacznie wzrosła w ciągu ostatnich 20 lat ze względu na zmiany klimatu i przyjmuje się, że skutki tych zmian mają i będą miały coraz większy negatywny wpływ na energię jądrową.

395 W ramach części piątej zarzutu czwartego Republika Austrii podnosi w istocie, że zaskarżone rozporządzenie jest sprzeczne z art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ, po pierwsze, techniczne kryteria kwalifikacji są niewystarczające i nie pozwalają na wykluczenie z całą pewnością szczególnych rodzajów ryzyka związanych z zapotrzebowaniem na wodę wykorzystywaną jako chłodziwo, a po drugie, nie zostały one oparte na jednoznacznych dowodach naukowych.

396 W szczególności Republika Austrii podkreśla, że znaczne zapotrzebowanie elektrowni jądrowych na wodę skutkuje ich awariami w okresach letnich lub podczas suszy, co dowodzi tego, że działalność ta pogarsza również obecne i spodziewane negatywne skutki klimatu dla niej samej, ponieważ ciągłość prowadzenia tej działalności nie jest już w takich warunkach zagwarantowana.

397 Komisja, popierana przez Republikę Francuską, Rzeczpospolitą Polską i Rumunię, kwestionuje tę argumentację.

398 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii uznaje się, iż działalność powoduje poważną szkodę dla adaptacji do zmian klimatu, jeżeli prowadzi ona do nasilenia niekorzystnych skutków, obecnych i oczekiwanych, przyszłych warunków klimatycznych, wywieranych na tę działalność lub na ludzi, przyrodę lub aktywa.

399 W celu zapobieżenia takiej szkodzie w załącznikach I i II do zaskarżonego rozporządzenia, w tytule „Zrównoważone wykorzystywanie i ochrona zasobów wodnych i morskich", przewidziane zostały techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące zasady nieczynienia poważnych szkód w odniesieniu do zasobów wodnych i morskich, zgodnie z którymi:

„Zagrożenia degradacją środowiska związane z utrzymaniem jakości wody i unikaniem deficytów wody są identyfikowane i uwzględniane zgodnie z planem zarządzania dotyczącym wykorzystywania i ochrony wód, opracowanym w porozumieniu z odpowiednimi zainteresowanymi stronami.

W celu ograniczenia anomalii termicznych związanych ze zrzutem ciepła odpadowego operatorzy śródlądowych elektrowni jądrowych stosujących chłodzenie jednoprzejściowe poprzez pobór wody z rzeki lub jeziora kontrolują:

a) maksymalną temperaturę przyjmującego zbiornika wody słodkiej po zmieszaniu; oraz

b) maksymalną różnicę temperatur między zrzucaną wodą chłodzącą a przyjmującym zbiornikiem wody słodkiej.

Kontrola temperatury jest realizowana zgodnie z indywidualnymi warunkami licencji dla konkretnych operacji, w stosownych przypadkach, lub wartościami progowymi zgodnie z prawem Unii [lub wartościami progowymi zgodnie z ramami regulacyjnymi UE]".

400 Republika Austrii nie kwestionuje zaś tego, że te techniczne kryteria kwalifikacji są w stanie zagwarantować, iż działalność związana z energią jądrową nie pociągnie za sobą zwiększenia skali negatywnych skutków dla obecnego klimatu i jego spodziewanych zmian dla tej działalności, ludzi, przyrody lub aktywów w rozumieniu art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a w szczególności nie zwiększy ona ryzyka suszy. Twierdzi ona bowiem, że wspomniane kryteria nie pozwalają wykluczyć z całą pewnością szczególnego ryzyka związanego z zapotrzebowaniem na wodę będącą chłodziwem.

401 W odniesieniu do argumentu opartego przez Republikę Austrii w istocie na tym, że energia jądrowa utraci część swojej użyteczności w scenariuszu coraz częstszych i bardziej dotkliwych susz, należy zauważyć, iż ma on zbyt spekulacyjny charakter, aby można było za jego pomocą wykazać popełnienie przez Komisję oczywistego błędu w ocenie. O ile bowiem występowanie

takich susz można uznać za objęte konsensusem naukowym, o tyle zakres ich ewentualnego wpływu na samo funkcjonowanie elektrowni jądrowych na wszystkich obszarach geograficznych Unii wynika pozostaje w sferze domysłów.

402 W tych okolicznościach należy odrzucić twierdzenie, zgodnie z którym prowadzenie działalności związanej z energią jądrową powoduje poważne szkody względem celu polegającego na adaptacji do zmian klimatu.

403 Jak bowiem przewidziano w art. 10 ust. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii, techniczne kryteria kwalifikacji zostały ustanowione w celu określenia warunków, na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu. Jak zaś wynika z art. 10 ust. 3 lit. b) tego rozporządzenia, kryteria te mają również na celu ustalenie, w odniesieniu do poszczególnych celów środowiskowych, czy dana działalność gospodarczą powoduje poważne szkody względem najmniej jednego z tych celów.

404 W związku z tym przestrzegania art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii nie można oceniać w oderwaniu od technicznych kryteriów kwalifikacji przyjętych w celu wykonania właśnie tego przepisu.

405 Podnosząc te argumenty, Republika Austrii nie jest zatem w stanie wykazać, że przyjmując zaskarżone rozporządzenie, Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do warunku przewidzianego w art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

406 Tytułem ewentualnym Republika Austrii utrzymuje, że zaskarżone rozporządzenie jest dotknięte brakami w analizie i niewystarczającym uzasadnieniem w odniesieniu do celu środowiskowego polegającego na adaptacji do zmian klimatu, ponieważ ani Komisja, ani jej eksperci nie zbadali tego, czy energia jądrowa wyrządza szkodę temu celowi środowiskowemu.

407 Niemniej jednak, jak wynika z motywu 7 zaskarżonego rozporządzenia, w którym zawarto odniesienia do sprawozdania JRC, które stanowi część uzasadnienia tego rozporządzenia zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 216 powyżej, Komisja uzasadniła w sposób wystarczający pod względem prawnym swoją ocenę, zgodnie z którą energia jądrowa nie powoduje poważnych szkód względem celów realizowanych przez art. 17 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii.

408 W odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji Republika Austrii podnosi przede wszystkim, że w zaskarżonym rozporządzeniu dopuszczono się naruszenia art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii w świetle celu środowiskowego polegającego na adaptacji do zmian klimatu, ponieważ, po pierwsze, zakres, w jakim zawarte w załączniku I do zaskarżonego rozporządzenia techniczne kryteria kwalifikacji są oparte na jednoznacznych dowodach naukowych w dziedzinie energii jądrowej, nie jest jasny, i po drugie, w każdym wypadku brak jest dostępnych opinii dotyczących energii jądrowej, które dotyczyłyby tej kwestii.

409 W tym względzie należy zauważyć, że na stronie 357 swojego sprawozdania, w wierszu tabeli zatytułowanej „Adaptacja do zmian klimatu”, JRC wskazało, co następuje:

„Ten rodzaj działalności spełnia kryteria określone w dodatku E do niniejszego załącznika.

1. Przedłużenie okresu eksploatacji istniejących elektrowni jądrowych

Przestrzeganie poziomów referencyjnych bezpieczeństwa WENRA dla istniejących reaktorów oraz [dyrektywy 2009/71] gwarantuje, że istniejący obiekt jest w stanie gotowości do radzenia sobie ze skrajnymi zagrożeniami naturalnymi (takimi jak powodzie i ekstremalne warunki pogodowe), które mogą być w przyszłości efektem zmiany klimatu.

Podczas testów wytrzymałościowych [Unii] wykazana została odporność elektrowni jądrowych [Unii] na ekstremalne zagrożenia naturalne (w tym trzęsienia ziemi).

2. Budowa i eksploatacja nowych elektrowni jądrowych

Przestrzeganie celów w zakresie bezpieczeństwa WENRA dla nowych elektrowni jądrowych oraz przestrzeganie [przepisów dyrektywy 2009/71] gwarantuje, że nowy obiekt będzie w stanie gotowości do radzenia sobie ze skrajnymi zagrożeniami naturalnymi (takimi jak powodzie i ekstremalne warunki pogodowe), które mogą być w przyszłości efektem zmiany klimatu".

410 W dodatku E, znajdującym się na s. 369 sprawozdania, JRC zawarło szczegóły dotyczące przeprowadzania oceny ryzyka klimatycznego i podatności na nie, jak również typologię rodzajów tego ryzyka.

411 Wynika z tego, że JRC przeprowadziło ocenę ryzyka związanego z adaptacją do zmian klimatu.

412 W związku z tym nie można uwzględnić argumentu, zgodnie z którym nie jest jasne, w jakim zakresie techniczne kryteria kwalifikacji zawarte w załączniku I do zaskarżonego rozporządzenia zostały oparte na dowodach naukowych, które byłyby jednoznaczne w dziedzinie energii jądrowej, jeśli chodzi o kryterium adaptacji do zmian klimatu, jak również argumentu, zgodnie z którym dostępne opinie nie odnoszą się do tej kwestii.

413 Następnie Republika Austrii krytykuje fakt, że określone w załączniku I do zaskarżonego rozporządzenia techniczne kryteria kwalifikacji w przypadku energii jądrowej ograniczają się, w celu zapobieżenia poważnym szkodom dla celu adaptacji do zmiany klimatu, do odesłania do dodatku A do załącznika I do rozporządzenia delegowanego 2021/2139 oraz do dyrektywy 2009/71 i wytycznych MAEA i WENRA dotyczących skrajnych zagrożeń naturalnych. W tych okolicznościach nie jest możliwe odpowiednie rozpatrzenie, a tym bardziej – wykluczenie z całą pewnością szczególnych rodzajów ryzyka związanych z zapotrzebowaniem na wodę jako chłodziwem i jej wykorzystaniem, które w przypadku produkcji energii jądrowej pociągną za sobą niekorzystne skutki w rozumieniu art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

414 Ponadto zdaniem Republiki Austrii w dodatku A do załącznika I do rozporządzenia delegowanego 2021/2139 przewidziany został proceduralny obowiązek przeprowadzenia oceny ryzyka związanego z klimatem i narażenia na to ryzyko. W tym względzie Republika Austrii uważa, że w zakresie, w jakim w tym dodatku A również podmioty gospodarcze zostały zobowiązane do opracowywania i wdrażania „rozwiązań w zakresie adaptacji", obowiązek ten pozostaje niejasny, a w każdym razie ograniczony do „istotnego zmniejszenia" „najważniejszych ryzyk związanych z klimatem". Zdaniem Republiki Austrii pozwala to łagodzić szkodliwość energii jądrowej dla celu środowiskowego polegającego na adaptacji do zmiany klimatu, podczas gdy konieczne jest całkowite wykluczenie zaistnienia tak poważnej szkody. Republika Austrii utrzymuje, że kryteria „powinny" również zapewniać „wdrożenie rozwiązań w zakresie adaptacji w celu zminimalizowania lub uniknięcia ewentualnych strat lub skutków dla ciągłości działania", jak

wynika to z motywu 51 rozporządzenia delegowanego 2021/2139, oraz że obowiązki określone w dodatku A do tego rozporządzenia nie są wystarczające, w szczególności do tego, aby uwzględnione zostały szczególne skutki zmian klimatu.

415 W tym względzie wystarczy zauważyć, że – jak przyznaje Republika Austrii – te techniczne kryteria kwalifikacji pozwalają złagodzić szkodliwość energii jądrowej dla celu środowiskowego polegającego na adaptacji do zmiany klimatu.

416 Ponadto argument, zgodnie z którym konieczne jest całkowite wykluczenie zaistnienia tak poważnej szkody, należy oddalić w zakresie, w jakim oznaczałoby to nałożenie na Komisję obowiązku przyjęcia podejścia „ryzyka zerowego", wbrew temu, co zostało przewidziane w orzecznictwie (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 11 września 2002 r., Pfizer Animal Health/Rada, T-13/99, EU:T:2002:209, pkt 144–147).

417 Ponadto za pomocą twierdzenia, zgodnie z którym odesłanie do dyrektywy 2009/71 oraz do wytycznych MAEA i WENRA nie pozwala wykluczyć szkodliwych skutków, nie pozwala wykazać, że zaskarżone rozporządzenie jest dotknięte oczywistym błędem w ocenie ze względu na to, iż nie jest ono wystarczająco uzasadnione, ponieważ Komisja zastosowała podejście przewidziane w art. 17 rozporządzenia w sprawie taksonomii, interpretowane w świetle motywu 40 tego rozporządzenia (zob. pkt 263–265 powyżej). Podobnie, z powodów analogicznych do tych przedstawionych w pkt 401 powyżej, nie można uwzględnić krytyki dotyczącej rzekomego nieuwzględnienia przyszłego zapotrzebowania na wodę jako chłodziwo.

418 Republika Austrii dodaje, że w przypadku istniejących instalacji, zgodnie ze wspomnianymi przepisami, poprawa bezpieczeństwa jest a priori wymagana tylko „w rozsądnie osiągalnym zakresie", co jest niejasne i niewystarczająco ambitne. W szczególności zagrażające bezpieczeństwu instalacji czynniki związane z ich lokalizacją nie wykluczają możliwości objęcia taksonomią, ponieważ czynniki te, takie jak lokalizacja rzek zagrożonych wyschnięciem, nie mogą zostać „w rozsądnie osiągalnym zakresie" zmienione.

419 Jednakże, ze względu na to, że to kryterium „racjonalnie wykonalnych usprawnień" użyte w pkt 2 sekcji 4.28 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia stanowi wymóg określony w dyrektywie 2009/71 w odniesieniu do instalacji istniejących, jego wykorzystanie w zaskarżonym rozporządzeniu nie może stanowić oczywistego błędu w ocenie ze strony Komisji z powodów analogicznych do przedstawionych w pkt 263–265 powyżej.

420 Wreszcie Republika Austrii twierdzi, że wdrożenie rozwiązań w zakresie adaptacji i poprawa norm bezpieczeństwa nie pozwalają na stwierdzenie, iż brak jest niekorzystnych skutków w rozumieniu art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Cel środowiskowy polegający na adaptacji do zmian klimatu nie ogranicza się bowiem do zapewnienia bezpieczeństwa ludzi i przyrody, lecz obejmuje również inne, podrzędne cele, takie jak dostępność i stabilność dostaw energii i wody. Zdaniem Republiki Austrii cele te są zaś w znacznym stopniu podważane, gdy funkcjonowanie elektrowni jądrowych zostaje wstrzymane w okresach letnich lub podczas suszy, dopuszczalna temperatura wody stosowanej jako chłodziwo zostaje podwyższona lub też należy wdrożyć kosztowne rozwiązania w zakresie adaptacji, przy założeniu, że są one możliwe.

421 Jednakże, jak wskazano już w pkt 401 powyżej, należy uznać, że rozważany przez Republikę Austrii scenariusz oparty w istocie na tym, iż globalne ocieplenie miałoby dla funkcjonowania elektrowni konsekwencje takie, iż przestałyby one być użyteczne jako źródła energii, ma charakter zbyt spekulatywny, aby na jego podstawie wykazać, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie.

422 W tym względzie okoliczność polegająca na tym, że analiza Komisji jest kwestionowana w literaturze naukowej, nie może sama w sobie wystarczyć do podważenia tego wniosku, ponieważ zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 212 powyżej Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania w odniesieniu do oceny badań naukowych, a także wyboru tych z nich, które powinny mieć pierwszeństwo przed innymi.

423 W świetle powyższego na podstawie argumentów Republiki Austrii nie można wykazać, iż Komisja w zaskarżonym rozporządzeniu naruszyła kryterium DNSH w świetle celu adaptacji do zmian klimatu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

424 Część piątą zarzutu trzeciego i część piątą zarzutu czwartego należy zatem oddalić.

– W przedmiocie części szóstej zarzutu trzeciego, opartej na naruszeniu wymogu przeprowadzenia oceny cyklu życia

425 Zdaniem Republiki Austrii, wspieranej przez Wielkie Księstwo Luksemburga, Komisja w zaskarżonym rozporządzeniu dopuściła się naruszenia art. 17 ust. 2 i art. 19 ust. 1 lit. g) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ w istocie oparła się ona w nim na ocenie, która nie uwzględnia w wystarczającym stopniu całego cyklu życia energii jądrowej, a mianowicie wydobycia i przetwarzania rudy uranu, oczyszczania, konwersji i wzbogacania uranu, produkcji elementów paliwowych, transportu i potencjalnych konfliktów zbrojnych.

426 W szczególności Republika Austrii twierdzi, że Komisja wyraźnie nie włączyła do zaskarżonego rozporządzenia wydobycia i przetwarzania uranu wskutek krytyki ze strony SCHEER, akceptując w ten sposób ocenę cyklu życia, zgodnie z którą nie można zagwarantować przestrzegania norm środowiskowych odpowiadających, co najmniej co do zasady, normom ustanowionym przez Unię. W tym względzie Republika Austrii podkreśla, że również w JRC w swym sprawozdaniu stwierdziło co najmniej wysokie ryzyko poważnych szkód dla wielu celów środowiskowych, uznając jednocześnie, że ryzyko to powinno zostać wykluczone poprzez zawarcie w technicznych kryteriach kwalifikacji odniesienia do wymogów ustanowionych w prawie Unii. Ze względu na to, iż Komisja nie zastosowała się do tej opinii JRC, Republika Austrii uważa, że poprzez to w sposób dorozumiany przyznała w zaskarżonym rozporządzeniu istnienie na etapie wydobycia i przetwarzania uranu istotnej szkody względem celów środowiskowych i, tym samym, że rozporządzenie to jest dotknięte oczywistym błędem w ocenie.

427 Komisja, popierana przez Republikę Francuską, Węgry, Rzeczpospolitą Polską i Rumunię, kwestionuje tę argumentację.

428 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii przy ocenie działalności gospodarczej na podstawie kryteriów określonych w ust. 1 uwzględnia się zarówno skutki środowiskowe samej działalności, jak też wpływ, jaki na środowisko mają produkty dostarczane i usługi świadczone w ramach tej działalności przez cały cykl ich życia, szczególnie z uwzględnieniem wytwarzania, użytkowania i zakończenia cyklu życia tych produktów i usług.

429 Zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. g) rozporządzenia w sprawie taksonomii techniczne kryteria kwalifikacji muszą uwzględniać cykl życia, w tym dane pochodzące z istniejących ocen cyklu życia, z naciskiem zarówno na skutki środowiskowe samej działalności gospodarczej, jak i wpływ, jaki na środowisko mają produkty dostarczane i usługi świadczone w ramach tej działalności gospodarczej, szczególnie z uwzględnieniem wytwarzania, użytkowania i zakończenia cyklu życia tych produktów i usług.

430 Należy również zauważyć, że zgodnie z motywem 40 rozporządzenia w sprawie taksonomii „[p]odczas ustanawiania i aktualizacji technicznych kryteriów kwalifikacji Komisja powinna zapewnić, aby kryteria te opierały się na dostępnych dowodach naukowych, zostały opracowane z uwzględnieniem aspektów związanych z cyklem życia, w tym istniejących ocen cyklu życia, i były regularnie aktualizowane”.

431 Ponadto motyw 47 tego samego rozporządzenia stanowi, że „[t]echniczne kryteria kwalifikacji mogą wymagać przeprowadzenia oceny cyklu życia, o ile jest to w dostatecznym stopniu możliwe do wykonania i potrzebne”.

432 Tak więc zarówno art. 17 ust. 2, jak i art. 19 ust. 1 lit. g) rozporządzenia w sprawie taksonomii odnoszą się konkretnie do poszczególnych rodzajów działalności gospodarczej – jak również wynikających z tej działalności produktów lub usług – dla których mają zostać ustanowione techniczne kryteria kwalifikacji.

433 Ponadto w art. 17 ust. 2 i art. 19 ust. 1 lit. g) rozporządzenia w sprawie taksonomii nie nałożono na Komisję wymogu przeprowadzenia analizy cyklu życia wszystkich rodzajów działalności gospodarczej, lecz jedynie wymóg uwzględnienia tego cyklu.

434 W związku z tym, jak podnosi Komisja, z brzmienia zarówno art. 17 ust. 2, jak i art. 19 ust. 1 lit. g) rozporządzenia w sprawie taksonomii wynika, że wymóg uwzględnienia cyklu życia danego rodzaju działalności niekoniecznie obejmuje te rodzaje działalności, które stanowią względem danej działalności gospodarczej wcześniejszy lub dalszy etap.

435 Wykładni tej nie podważa fakt, że zgodnie ze wspomnianym w zaskarżonym rozporządzeniu zaleceniem Komisji 2013/179/UE z dnia 9 kwietnia 2013 r. w sprawie stosowania wspólnych metod pomiaru efektywności środowiskowej w cyklu życia produktów i organizacji oraz informowania o niej (Dz.U. 2013, L 124, s. 1) przy obliczaniu śladu środowiskowego należy uwzględnić wszystkie działania, poczynając od pozyskania surowców, poprzez etapy związane z przetwarzaniem, dystrybucją, przechowywaniem, eksploatacją, aż po etap unieszkodliwiania lub recyklingu.

436 Zalecenie to nie zostało bowiem przyjęte w celu dokonania oceny wkładu danej działalności w łagodzenie zmiany klimatu czy też powodowanych przez tę działalność ewentualnych szkód dla określonych w rozporządzeniu w sprawie taksonomii celów środowiskowych.

437 Ponadto należy zauważyć, że podejście przyjęte przez Komisję w zaskarżonym rozporządzeniu nie jest specyficzne tylko dla energii jądrowej, lecz zostało przyjęte także w odniesieniu do innych objętych taksonomią rodzajów działalności, w szczególności prowadzonych w instalacjach do wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych, które również wiążą się z wydobyciem surowców lub ziem rzadkich w celu ich budowy i utrzymania.

438 Wynika z tego, że Komisja nie naruszyła art. 17 ust. 2 i art. 19 ust. 1 lit. g) rozporządzenia w sprawie taksonomii, nie uwzględniając przy ustalaniu technicznych kryteriów kwalifikacji względów związanych z cyklem życia działalności gospodarczej takiej jak wydobycie i przetwarzanie rudy uranu, oczyszczanie, konwersja i wzbogacanie uranu, montaż paliw i transport, które są działalnością prowadzoną na wcześniejszych lub dalszych etapach niż działalność związana z energią jądrową, o której mowa w zaskarżonym rozporządzeniu.

439 Należy również zauważyć, że jak wynika z motywów 3 i 7 zaskarżonego rozporządzenia, Komisja w ocenie kryterium DNSH uwzględniła skutki działalności w zakresie likwidacji i unieszkodliwiania odpadów promieniotwórczych i wypalonego paliwa jądrowego.

440 W tym kontekście powołane przez Republikę Austrii okoliczności, zgodnie z którymi, po pierwsze, Komisja nie włączyła tej działalności do taksonomii w następstwie przedstawienia sprawozdań przez KSSE i JRC, po drugie, przetwarzanie, konwersja, wzbogacanie i produkcja elementów paliwowych są co do zasady dokonywane przez państwa trzecie, lub nawet, po trzecie, Komisja w sposób dorozumiany przyznała istnienie podnoszonej szkody wyrządzanej w środowisku przez tę działalność, nie świadczą same w sobie o tym, że zaskarżone rozporządzenie jest dotknięte oczywistym błędem w ocenie.

441 Artykuły 17 i 19 rozporządzenia w sprawie taksonomii w zakresie, w jakim dotyczą poszczególnych rodzajów działalności, których zdefiniowanie należy do Komisji, nie stoją bowiem na przeszkodzie uznaniu przez nią rodzajów działalności wskazanych przez Republikę Austrii za niezależne w stosunku do działalności w zakresie produkcji energii jądrowej, która jest przedmiotem zaskarżonego rozporządzenia.

442 Ponadto, wbrew temu, co twierdzi Republika Austrii, Komisja nie była zobowiązana – w ramach dokonywanej w ramach oceny poważnej szkody względem celów środowiskowych oceny cyklu życia wykorzystania energii jądrowej do celów cywilnych – do uwzględnienia aspektów związanych ze skutkami konfliktów zbrojnych, aktami sabotażu oraz ryzykiem nadużywania i rozprzestrzeniania cywilnych i wojskowych zastosowań energii jądrowej.

443 Ani bowiem z brzmienia art. 17 rozporządzenia w sprawie taksonomii, ani z żadnego innego przepisu tego rozporządzenia nie wynika, żeby należało uwzględnić te elementy przy opracowywaniu technicznych kryteriów kwalifikacji.

444 Wreszcie Republika Austrii twierdzi, że zaskarżone rozporządzenie jest dotknięte „brakami w analizie i uzasadnieniu” odnoszącymi się do wszystkich aspektów uwzględnienia cyklu życia energii jądrowej.

445 Jednakże, ze względu na to, że Komisja nie była zobowiązana do uwzględnienia cyklu życia działalności prowadzonej na wcześniejszych lub dalszych etapach niż działalność gospodarcza związana z energią jądrową, nie można jej zarzucać, iż nie uzasadniła w wystarczający sposób tych elementów, które uznała za niewchodzące w skład cyklu życia tej działalności.

446 Szósta część zarzutu trzeciego jest zatem bezzasadna.

– W przedmiocie części szóstej zarzutu czwartego, opartej na wewnętrznie sprzecznym i niewystarczającym charakterze przepisów załącznika II do zaskarżonego rozporządzenia,

dotyczących zapobiegania poważnym szkodom wynikającym z poważnych awarii reaktorów i z ostatecznego składowania wysokoaktywnych odpadów radioaktywnych

447 Republika Austrii utrzymuje, że zawarte w załączniku II do zaskarżonego rozporządzenia przepisy dotyczące zapobiegania poważnym szkodom wynikającym z poważnych awarii reaktorów i ostatecznego składowania wysokoaktywnych odpadów radioaktywnych są wewnętrznie sprzeczne i niewystarczające w świetle ustanowionych w załączniku I do tego rozporządzenia kryteriów DNSH. W załączniku II do zaskarżonego rozporządzenia zawarto bowiem jako kryteria mające na celu zapobieganie poważnym szkodom dla celów środowiskowych jedynie te wymienione w załączniku I do zaskarżonego rozporządzenia w ramach „Dodatkow[ych] kryteri[ów] dotycząc[ych] zasady »nie czyń poważnych szkód« (DNSH)". Republika Austrii odsyła w tym względzie do argumentów podniesionych w ramach części pierwszej zarzutu trzeciego, części pierwszej zarzutu czwartego, części trzeciej zarzutu trzeciego, części drugiej zarzutu czwartego, części czwartej zarzutu trzeciego i części trzeciej zarzutu czwartego, które dotyczą poziomu ochrony i ryzyka poważnych awarii reaktorów oraz ostatecznego składowania wysokoaktywnych odpadów radioaktywnych. Republika Austrii formułuje na tej podstawie wniosek, że powołane wcześniej naruszenia prawa dotyczą przepisów zawartych w załączniku II do zaskarżonego rozporządzenia oraz tych przepisów tego rozporządzenia, które się do nich odnoszą, w zakresie, w jakim są one zbieżne z załącznikiem I do zaskarżonego rozporządzenia.

448 Republika Austrii dodaje, że w załączniku II do zaskarżonego rozporządzenia nie zawarto żadnego z tych wymienionych na początku załącznika I do tego rozporządzenia „ogólnych kryteriów". W związku z tym niektóre kryteria, które wykraczają poza obowiązujące wymogi prawne i znajdują się nadal w załączniku I do tego rozporządzenia, nie mają zastosowania nawet w oparciu o załączniki II do zaskarżonego rozporządzenia.

449 Republika Austrii podnosi ponadto, że przepisy zawarte w załączniku II do zaskarżonego rozporządzenia naruszają art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii i zasadę ostrożności z tego już tylko powodu, że załącznik ten nie zawiera „ogólnych kryteriów", podczas gdy takie ogólne kryteria zostały uznane za konieczne i są włączone do załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia.

450 Komisja nie zgadza się z tą argumentacją.

451 W zakresie, w jakim Republika Austrii nie wykazała, że dodatkowe kryteria dotyczące kryterium DNSH w odniesieniu do poziomu ochrony (pkt 261–269 powyżej), jak również ryzyka poważnych awarii reaktorów (pkt 288–346 powyżej) i ostatecznego składowania wysokoaktywnych odpadów radioaktywnych (pkt 350–384 powyżej) były dotknięte oczywistym błędem w ocenie, za pomocą tego argumentu, w braku dodatkowych wyjaśnień, państwo to nie może wykazać wewnętrznej sprzeczności i niewystarczającego charakteru przepisów zawartych w załączniku II do zaskarżonego rozporządzenia.

452 Ponadto należy przypomnieć, że w załączniku I do zaskarżonego rozporządzenia ustanowiono, w zastosowaniu z art. 10 rozporządzenia w sprawie taksonomii, techniczne kryteria kwalifikacji pozwalające na określenie warunków, po spełnieniu których dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, oraz określenie tego, czy dana działalność gospodarcza powoduje poważne szkody względem któregoś z pozostałych celów środowiskowych określonych w art. 9 rozporządzenia w sprawie taksonomii.

453 W załączniku II do zaskarżonego rozporządzenia określono zaś, na podstawie art. 11 rozporządzenia w sprawie taksonomii, techniczne kryteria kwalifikacji umożliwiające określenie warunków, po spełnieniu których dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, oraz określeniu tego, czy dana działalność gospodarcza powoduje poważne szkody względem któregoś z pozostałych celów środowiskowych określonych w art. 9 rozporządzenia w sprawie taksonomii.

454 W art. 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, który jest wdrażany za pomocą technicznych kryteriów kwalifikacji zawartych w załączniku II do zaskarżonego rozporządzenia, nie zastosowano zaś przewidzianego w art. 10 ust. 2 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii kryterium „najlepszych wyników w danym sektorze lub danej gałęzi przemysłu".

455 Tak więc w celu zakwalifikowania jako istotnego wkładu w przystosowanie się do zmian klimatu Komisja, wbrew zawartej w załączniku I do zaskarżonego rozporządzenia kwalifikacji istotnego wkładu w łagodzenie zmiany klimatu, nie zażądała spełnienia bardziej rygorystycznego warunku w odniesieniu do obiektów składowania.

456 Wynika z tego, że powołane przez Republikę Austrii rozbieżności między załącznikiem I a załącznikiem II do zaskarżonego rozporządzenia nie mogą same w sobie świadczyć o oczywistym błędzie w ocenie czy też naruszeniu art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Wreszcie ze względu na to, że te rozbieżności wynikają z art. 10 ust. 2 lit. a) i art. 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, nie mogą one również świadczyć o niewystarczającym uzasadnieniu.

457 W świetle powyższych rozważań część szósta zarzutu czwartego jest bezzasadna.

– W przedmiocie części siódmej zarzutu czwartego, opartej, tytułem ewentualnym, na „brakach w analizie i uzasadnieniu"

458 Republika Austrii powołuje się tytułem ewentualnym na „braki w analizie i uzasadnieniu" w odniesieniu do technicznych kryteriów oceny, w szczególności w odniesieniu do poważnych awarii reaktorów, ostatecznego składowania wysokoaktywnych odpadów radioaktywnych, celu środowiskowego polegającego na adaptacji do zmiany klimatu oraz zawartych w załączniku II ogólnych kryteriów dotyczących kryterium DNSH, powołując się na argumenty podniesione w ramach pozostałych części zarzutu czwartego.

459 Komisja, popierana przez Republikę Bułgarii, kwestionuje tę argumentację.

460 W zakresie, w jakim zarzuty szczegółowe oparte na „brakach w analizie i uzasadnieniu" w odniesieniu do poważnych awarii reaktorów, ostatecznego składowania wysokoaktywnych odpadów radioaktywnych, celu środowiskowego polegającego na adaptacji do zmiany klimatu oraz ogólnych kryteriów dotyczących DNSH zawartych w załączniku II zostały oddalone, odpowiednio, w pkt 325, 365 i 407 powyżej, z tych samych względów należy również oddalić część siódmą zarzutu czwartego.

461 W świetle powyższego podnoszone przez Republikę Austrii argumenty nie pozwalają wykazać, że włączając działalność gospodarczą związaną z energią jądrową do działalności przejściowej i ustanawiając techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące tych rodzajów działalności, Komisja w zaskarżonym rozporządzeniu dopuściła się naruszenia przewidzianego w art. 17 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia w sprawie taksonomii kryterium DNSH lub też zasady ostrożności.

462 W konsekwencji zarzuty trzeci i czwarty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia art. 11 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności

463 Republika Austrii twierdzi, że w zaskarżonym rozporządzeniu naruszono art. 11 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii oraz zasadę ostrożności, w zakresie, w jakim zakwalifikowano w nim działalność gospodarcza związaną z energię jądrową jako wnoszącą istotny wkład w adaptację do zmian klimatu.

464 Komisja, popierana przez Republikę Bułgarii i Rumunię, kwestionuje tę argumentację.

465 W tym względzie należy przypomnieć, że art. 11 rozporządzenia w sprawie taksonomii stanowi, co następuje:

„1. Dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w adaptację do zmian klimatu, jeżeli działalność ta:

a) obejmuje rozwiązania w zakresie adaptacji, które istotnie ograniczają ryzyko niekorzystnych skutków obecnych i oczekiwanych przyszłych warunków klimatycznych dla tej działalności gospodarczej albo istotnie ograniczają te niekorzystne skutki bez zwiększania ryzyka niekorzystnych skutków wywieranych na ludzi, przyrodę lub aktywa; lub

b) zapewnia rozwiązania w zakresie adaptacji, które – oprócz tego, że spełniają warunki określone w art. 16 – wnoszą istotny wkład w zapobieganie ryzyku niekorzystnych skutków obecnych i oczekiwanych przyszłych warunków klimatycznych wywieranych na ludzi, przyrodę lub aktywa lub w ograniczanie tego ryzyka, bez zwiększania ryzyka niekorzystnych skutków wywieranych na ludzi, przyrodę lub aktywa.

2. Rozwiązania w zakresie adaptacji, o których mowa w ust. 1 lit. a), podlegają ocenie i uszeregowaniu pod względem priorytetów z wykorzystaniem najlepszych dostępnych prognoz klimatycznych oraz co najmniej:

a) zapobiegają niekorzystnym skutkom zmian klimatu dla danej działalności gospodarczej związanym z lokalizacją i kontekstem lub ograniczają te skutki; lub

b) zapobiegają potencjalnym niekorzystnym skutkom zmian klimatu wywieranym na środowisko, w którym prowadzona jest dana działalność gospodarcza, lub ograniczają te skutki”.

466 Ponadto w art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii przewidziano, że techniczne kryteria kwalifikacji winny opierać się na jednoznacznych dowodach naukowych oraz na zasadzie ostrożności.

467 Należy również zauważyć, że w rubryce zatytułowanej „Istotny wkład w adaptację do zmian klimatu”, która została zawarta w załączniku II do zaskarżonego rozporządzenia, w odniesieniu do działań objętych sekcjami 4.26–4.28 wskazano w istocie, że w ramach działalności gospodarczej wdrożono rozwiązania fizyczne i niefizyczne („rozwiązania w zakresie adaptacji”), które zmniejszają najważniejsze rodzaje ryzyka fizycznego związane z klimatem, które są istotne dla tej działalności. Ponadto wyjaśniono, że wśród zagrożeń klimatycznych wymienionych

w dodatku A do załącznika II do rozporządzenia delegowanego 2021/2139, którego sekcje 4.26–4.31 zostały dodane w drodze zaskarżonego rozporządzenia, po przeprowadzeniu rygorystycznej oceny ryzyka związanego z klimatem i narażenia na nie zidentyfikowano te związane z klimatem rodzaje ryzyka fizycznego, które są istotne dla poszczególnych rodzajów działalności.

468 Po pierwsze, zdaniem Republiki Austrii, ze względu na to, że działalność gospodarcza związana z energią jądrową w rozumieniu zaskarżonego rozporządzenia ma negatywny wpływ na cel środowiskowy polegający na adaptacji do zmian klimatu w rozumieniu art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii, nie może ona znacząco przyczynić się do realizacji tego celu środowiskowego. Republika Austrii odsyła w tym względzie do argumentów, które przedstawiła w ramach części piątej zarzutu trzeciego i części piątej zarzutu czwartego.

469 Niemniej jednak tak jak za pomocą podnoszonych argumentów Republika Austrii nie mogła w ramach piątej części zarzutu trzeciego i piątej części zarzutu czwartego wykazać, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie kryterium DNSH w odniesieniu do adaptacji do zmiany klimatu, tak powtarzając te argumenty w ramach niniejszego zarzutu, państwo to nie może wykazać, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, iż działalność gospodarcza związana z energią jądrową wnosi istotny wkład w realizację celu polegającego na adaptacji do zmian klimatu.

470 Po drugie, Republika Austrii podkreśla, że stwierdzenie braku istotnego wkładu działalności gospodarczej związanej z energią jądrową w adaptację do zmian klimatu nie może zostać podważone przez sformułowania zawarte w załączniku II do zaskarżonego rozporządzenia w rubryce „Istotny wkład w adaptację do zmian klimatu”. Termin „obejmuje” zawarty w art. 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii zawiera bowiem wymóg, by wkład w adaptację do zmian klimatu był „istotny”, w związku z czym nie można poprzestać na jakimkolwiek rodzaju środków przystosowujących. Ponadto wymóg dotyczy istotnego wkładu, to znaczy istotnych fizycznych środków przystosowujących, które powinny stanowić integralną część tej działalności gospodarczej jako takiej. Środki takie nie zostały zaś określone w załączniku II do zaskarżonego rozporządzenia, ponieważ kryteria ustanowione w tym załączniku w dużej mierze pokrywają się z tymi zawartymi w załączniku I i mają w istocie czysto proceduralny charakter. Zdaniem Republiki Austrii ze względu na nieprecyzyjność ich brzmienia nie jest możliwe ustalenie, czy i w jakim zakresie wynikają z nich fizyczne rozwiązania w zakresie adaptacji.

471 Jak wynika zaś z pkt 467 powyżej, pkt 1 technicznych kryteriów kwalifikacji, zawarty w zatytułowanej „Istotny wkład w adaptację do zmian klimatu” rubryce załącznika II do zaskarżonego rozporządzenia, w odniesieniu do rodzajów działalności ujętych w sekcjach 4.26–4.28 wymaga wdrożenia fizycznych i niefizycznych rozwiązań, które istotnie zmniejszają najważniejsze rodzaje ryzyka fizycznego związane z klimatem, które są istotne dla tej działalności. Jak wskazano w pkt 2 tej rubryki, rodzaje fizycznego ryzyka klimatycznego, które są istotne dla danej działalności, zostały już zidentyfikowane jako należące do rodzajów ryzyka wymienionych w dodatku A do załącznika II rozporządzenia delegowanego 2021/2139 w drodze przeprowadzonej zgodnie ze szczegółowo określonymi w tym pkt 2 etapami oceny ryzyka klimatycznego i podatności na nie. Punkty 5 i 6 tej rubryki odnoszą się do odpowiedniego dorobku prawnego EWEA.

472 Argument Republiki Austrii dotyczący braku fizycznego rozwiązania oraz proceduralnego i niejasnego charakteru wymogów zawartych w załączniku II należy zatem oddalić.

473 Po trzecie, Republika Austrii wskazuje, że przewidziane w załączniku II do zaskarżonego rozporządzenia techniczne kryteria kwalifikacji nie dotyczą wpływu fali upałów i chłodów na bezpieczeństwo reaktorów lub na dostawy energii, które mają istotne znaczenie dla tego bezpieczeństwa. Republika Austrii dodaje, że brak jest również wzmianki o związanych z klimatem konkretnych problemach odnoszących się wyłącznie do energii jądrowej i spowodowanych oczekiwanym wzrostem skali konfliktów interesów, jakie mogą wystąpić odnośnie do wykorzystania wód pomiędzy dostawami energii a ochroną wód lub też w dziedzinie bezpieczeństwa energetycznego.

474 W tym względzie, jak wynika z pkt 467 powyżej, załącznik II do zaskarżonego rozporządzenia odsyła do dodatku A do załącznika II do rozporządzenia delegowanego 2021/2139. W dodatku tym zawarta została klasyfikacja zagrożeń związanych z klimatem, wśród których znajdują się w szczególności fale upałów, fale chłodów, a w przypadku zagrożeń związanych z wodą – stres wodny. Ponadto ze względów analogicznych do tych, które zostały przedstawione w pkt 401 powyżej, twierdzenie dotyczące nieuwzględnienia szczególnych problemów, których klimat może w przyszłości przysporzyć w dziedzinie energii jądrowej, ma charakter zbyt spekulatywny, aby je uwzględnić.

475 Należy zatem oddalić argument oparty na tym, że te techniczne kryteria kwalifikacji nie odnoszą się do tego ryzyka klimatycznego.

476 Po czwarte, Republika Austrii podnosi, że w art. 19 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia w sprawie taksonomii w związku z jego art. 11 ust. 3 ustanowiono również wymóg stosowania kryterium przewidzianego w art. 19 ust. 1 lit. f) tego rozporządzenia i zasady ostrożności do technicznych kryteriów kwalifikacji mających na celu zapewnienie przestrzegania warunków określonych w art. 11 ust. 1 tego rozporządzenia. Owo państwo członkowskie twierdzi, że Komisja nie zgromadziła wiedzy fachowej na temat tego, czy i w jakim stopniu działalność gospodarcza związana z energią jądrową może mieć istotny wkład w adaptację do zmian klimatu. W szczególności, w obliczu spodziewanych skutków zmian klimatu w postaci coraz większych susz, wysychania cieków wodnych i wzrostu temperatury wody, nie przeprowadzono żadnej dyskusji na temat konkretnych zagrożeń dla bezpieczeństwa i potencjalnych konfliktów interesów, na jakie naraziłaby wykorzystywanie wody działalność związana z energią jądrowej (w trzech regulowanych sektorach gospodarki). Republika Austrii wnioskuje z tego, po pierwsze, że w braku odpowiedniej wiedzy fachowej wykluczone jest, by techniczne kryteria oceny opierały się w tym względzie na rozstrzygających ustaleniach naukowych, a po drugie, że nie można było uwzględnić zasady ostrożności, ponieważ jej zastosowanie zakłada istnienie pełnych, precyzyjnych i ostatecznych ustaleń oraz że, z definicji, ma ona również zastosowanie do takiej związanej z tymi ustaleniami niepewności naukowej.

477 Niemniej jednak, wbrew temu, co twierdzi Republika Austrii, na s. 357 swego sprawozdania JRC przeanalizowało kwestię wkładu działalności gospodarczej związanej z energią jądrową w adaptację do zmian klimatu. Nie można zatem twierdzić, że Komisja nie zgromadziła wiedzy fachowej na temat tego, czy i w jakim zakresie energia jądrowa może mieć istotny wkład w adaptację do zmian klimatu. Ponadto na s. 358 swego sprawozdania JRC w odniesieniu do zrównoważonego wykorzystania i ochrony zasobów wodnych i morskich wskazało, że zidentyfikowano i uwzględniono ryzyko degradacji środowiska związane z utrzymaniem jakości wody i unikaniem stresu wodnego zgodnie z planem zarządzania dotyczącym wykorzystywania i ochrony wód dla potencjalnie narażonej jednolitej części wód, w porozumieniu z odpowiednimi

zainteresowanymi stronami. W sprawozdaniu tym powołano się również na dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. 2000, L 327, s. 1).

478 Zatem wbrew temu, co twierdzi Republika Austrii, nie można uznać, że techniczne kryteria kwalifikacji nie opierają się w tym względzie na jednoznacznych ustaleniach naukowych i że nie można było wziąć pod uwagę zasady ostrożności.

479 W świetle powyższego za pomocą podnoszonych argumentów Republika Austrii nie jest w stanie wykazać, że zaskarżone rozporządzenie zostało przyjęte z naruszeniem art. 11 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności, w zakresie, w jakim zakwalifikowano w niej energię jądrową jako wnoszącą istotny wkład w adaptację do zmian klimatu.

480 Zarzut piąty należy zatem oddalić.

W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego naruszenia art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii

481 Republika Austrii twierdzi, że techniczne kryteria kwalifikacji nie spełniają wymogów określonych w art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ zawierają niedookreślone pojęcia prawne i warunki, których spełnienie zostanie zapewnione dopiero w przyszłości, na przykład odnoszące się do planowania ostatecznego składowania i wykorzystania ATF od 2025 r.

482 Komisja, popierana przez Republikę Bułgarii i Rumunię, kwestionuje tę argumentację.

483 Należy zauważyć, że zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii techniczne kryteria kwalifikacji ustanowione na podstawie art. 10 ust. 3 i art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia winny być łatwe w użyciu i ustalane w sposób ułatwiający weryfikację ich przestrzegania.

484 Wystarczy zaś stwierdzić, że okoliczność polegająca na tym, iż techniczne kryteria kwalifikacji opierają się na nieokreślonych pojęciach prawnych i warunkach, których spełnienie zostanie zapewnione dopiero w przyszłości, jako taka nie wystarcza, aby wykazać, że nie są one łatwe w użyciu lub nie są ustalone w sposób ułatwiający weryfikację ich przestrzegania w rozumieniu art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii. W każdym razie żaden wymóg nie stoi na przeszkodzie temu, by instytucja Unii w ramach przyjmowanej przez siebie normy zastosowała abstrakcyjne pojęcie prawne, ani też elementowi obligującemu do tego, by taka abstrakcyjna norma wskazywała różne konkretne sytuacje, w których można ją zastosować, ponieważ instytucja ta nie jest w stanie określić z wyprzedzeniem wszystkich tych sytuacji (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lutego 2022 r., Polska/Parlament i Rada, C-157/21, EU:C:2022:98, pkt 320).

485 Ponadto w zakresie, w jakim poprzez swoją argumentację Republika Austrii zamierza powołać się na naruszenie zasady pewności prawa, można przypomnieć, że przepis aktu prawa Unii nie narusza zasady pewności prawa z uwagi na niepewność co do jego znaczenia, chyba że przepis ten jest na tyle niejednoznaczny, że stanowi to przeszkodę dla stron w pozbyciu się ewentualnych wątpliwości co do zakresu i znaczenia tego przepisu (wyrok z dnia 24 stycznia 2024 r., Volkskreditbank/SRB, T-348/21, niepublikowany, EU:T:2024:32, pkt 70).

486 W niniejszej sprawie Republika Austrii nie wykazała, że techniczne kryteria badania są na tyle niejednoznaczne, by uniemożliwiało to podmiotom prawa rozwianie z wystarczającą pewnością ewentualnych wątpliwości co do zakresu lub znaczenia tych kryteriów.

487 Z tych względów zarzut szósty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego uchybienia celowi i skuteczności (effet utile) rozporządzenia w sprawie taksonomii ze względu na ryzyko rozdrobnienia rynku

488 Republika Austrii, popierana przez Wielkie Księstwo Luksemburga, podnosi, że zakwalifikowanie działalności gospodarczej związanej z energią jądrową jako zrównoważonej z perspektywy ogólnej grozi rozdrobnieniem rynku sprzecznym z celem rozporządzenia w sprawie taksonomii i obowiązkiem zachowania jego skuteczności (effet utile).

489 Zdaniem Republiki Austrii szczególne obowiązki w zakresie ujawniania informacji w odniesieniu do inwestycji, a w szczególności w przypadku działalności związanej z produkcją energii jądrowej, sprowadzają się do wprowadzenia rozróżnienia między „lepszym” i „mniej dobrym” zrównoważeniem środowiskowym, co jest sprzeczne z duchem i celem rozporządzenia w sprawie taksonomii, którego celem jest zapewnienie przejrzystości poprzez wprowadzenia na poziomie Unii jednolitych kryteriów dotyczących zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej.

490 Cel ten jest zaś podważony przez zaklasyfikowanie działalności gospodarczej związanej z energią jądrową jako zrównoważonej, ponieważ od momentu ogłoszenia przez Komisję zamiaru zakwalifikowania tej działalności jako zrównoważonej rynek zaczyna się rozdrabniać, czego prawodawca Unii zamierzał uniknąć. Republika Austrii wskazuje, że inwestorzy reklamują „zielone”, „pozanuklearne” produkty finansowe, że inwestorzy instytucjonalni już oświadczyli, że nie chcą inwestować w produkty finansowe związane z elementami energii jądrowej lub zajęli stanowisko w tej sprawie, oraz że w większości krajowych oznaczeń zrównoważonego finansowania w Europie wyraźnie wykluczono kwalifikowanie się działalności związanej z energią jądrową do objęcia ich kryteriami.

491 Komisja, popierana przez Republikę Bułgarii i Rumunię, kwestionuje tę argumentację.

492 Należy przypomnieć, że zgodnie z motywem 14 rozporządzenia w sprawie taksonomii, aby uniknąć rozdrobnienia rynku oraz wyrządzenia szkód interesom konsumentów i inwestorów z powodu zróżnicowanych pojęć zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej, wymogi krajowe, które muszą spełniać uczestnicy rynku finansowego lub emitenci, aby wprowadzać do obrotu produkty finansowe lub obligacje korporacyjne jako produkty lub obligacje zrównoważone środowiskowo, należy oprzeć na jednolitych kryteriach dotyczących zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej.

493 Po pierwsze, należy zauważyć, że celem rozporządzenia w sprawie taksonomii jest określenie warunków umożliwiających kwalifikowanie niektórych rodzajów działalności gospodarczej jako zrównoważonych środowiskowo, w szczególności w art. 10 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia, i że, co za tym idzie, kwalifikując niektóre rodzaje działalności gospodarczej związane z energią jądrową jako zrównoważone na podstawie ust. 2 tego przepisu, Komisja nie wprowadziła nieuzasadnionego rozróżnienia między poszczególnymi rodzajami działalności gospodarczej.

494 Po drugie, jeśli chodzi o argument, zgodnie z którym zaklasyfikowanie działalności gospodarczej związanej z energią jądrową do kategorii działalności przejściowej powoduje na rynku utratę poparcia ze strony podmiotów gospodarczych lub rozdrobnienie poprzez opracowanie produktów finansowych lub zrównoważonych inwestycji „pozanuklearnych", jak twierdzi Republika Austrii, nie może on powodować niezgodności z prawem zaskarżonego rozporządzenia.

495 Zgodność z prawem aktu Unii nie może bowiem zależeć od tego, jak jest on skuteczny, od zarzucanych podmiotom gospodarczym i instytucjom, których dotyczy, zachowań czy też od sposobu, w jaki akt ten jest stosowany w praktyce (zob. podobnie wyroki: z dnia 25 czerwca 1998 r., British Airways i in./Komisja, T-371/94 i T-394/94, EU:T:1998:140, pkt 291 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 29 listopada 2006 r., Campoli/Komisja, T-135/05, EU:T:2006:366, pkt 124 i przytoczone tam orzecznictwo).

496 Z tych względów zarzut siódmy również należy oddalić.

W przedmiocie zarzutów od dziesiątego do szesnastego, dotyczących działalności gospodarczej związanej z sektorem gazu ziemnego

497 Jeśli chodzi o sektor gazu ziemnego, w zaskarżonym rozporządzeniu zdefiniowane zostały trzy rodzaje działalności:

– wytwarzanie energii elektrycznej z gazowych paliw kopalnych (nowe sekcje 4.29 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego 2021/2139, dodane do tych załączników w drodze zaskarżonego rozporządzenia);

– wysoko sprawna kogeneracja energii cieplnej/chłodniczej i wytwarzanie energii elektrycznej z gazowych paliw kopalnych (nowe sekcje 4.30 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego 2021/2139, dodane do tych załączników w drodze zaskarżonego rozporządzenia);

– produkcja energii cieplnej/chłodniczej z gazowych paliw kopalnych w efektywnym systemie ciepłowniczym i chłodniczym (nowe sekcje 4.31 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego 2021/2139, dodane do tych załączników zaskarżonym rozporządzeniem) (zwane dalej łącznie „działalnością gospodarczą związaną z gazem ziemnym").

498 W odniesieniu do każdego z tych rodzajów działalności w załączniku I do zaskarżonego rozporządzenia ustanowiono techniczne kryteria kwalifikacji pozwalające określić, po pierwsze, warunki, które muszą być spełnione, aby można było uznać, że dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, oraz po drugie, czy ta działalność gospodarcza nie wyrządza poważnych szkód dla żadnego z pozostałych celów środowiskowych, które zostały określone w art. 9 rozporządzenia w sprawie taksonomii. W załączniku II do zaskarżonego rozporządzenia określono techniczne kryteria kwalifikacji służące określeniu warunków, po spełnieniu których dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w adaptację do zmian klimatu, oraz określeniu, czy ta działalność gospodarcza nie powoduje poważnych szkód względem żadnego z pozostałych celów środowiskowych ustalonych w art. 9 rozporządzenia w sprawie taksonomii.

W przedmiocie zarzutu dziesiątego, dotyczącego naruszenia art. 10 ust. 2 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności

499 Republika Austrii, popierana przez Wielkie Księstwo Luksemburga, podnosi w istocie, że zaskarżone rozporządzenie narusza art. 10 ust. 2 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasadę ostrożności, w zakresie, w jakim przewidziano w nim dla działalności gospodarczej związanej z gazem ziemnym progi 270 g ekwiwalentu CO_2eq/kWh i 550 kg ekwiwalentu CO_2eq/kW średnio rocznie w okresie 20 lat.

500 Republika Austrii twierdzi, że działalność gospodarcza związana z sektorem gazu ziemnego nie wnosi istotnego wkładu w łagodzenie zmian klimatu, przynajmniej w zakresie, w jakim jej prowadzenie jest dozwolone powyżej progu 100 g ekwiwalentu CO_2eq/kWh, a nawet w ramach progów wynoszących 270 g ekwiwalentu CO_2eq/kWh i 550 kg ekwiwalentu CO_2eq/kW rocznie.

501 Komisja, popierana przez Republikę Francuską, Rzeczpospolitą Polską i Rumunię, kwestionuje tę argumentację.

502 Zarzut ten dzieli się na osiem części, z których pierwsza dotyczy istnienia niskoemisyjnych rozwiązań alternatywnych, druga – braku wkładu w przejście do gospodarki neutralnej dla klimatu zgodnie z celem ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C, trzecia – naruszenia wymogu analizy cyklu życia, czwarta – opóźnień odnośnie do najlepszych wyników w danym sektorze lub danej gałęzi przemysłu, piąta – utrudnień dla niskoemisyjnych rozwiązań alternatywnych, szósta – naruszenia zakazu uzależniania od aktywów wysokoemisyjnych, siódma – naruszenia art. 19 ust. 1 lit. g) rozporządzenia w sprawie taksonomii; podniesiona tytułem ewentualnym część ósma dotyczy zaś naruszenia art. 19 ust. 1 lit. f) tego rozporządzenia, zasady ostrożności oraz „braków w analizie i uzasadnieniu”.

– W przedmiocie części pierwszej zarzutu dziesiątego, dotyczącej istnienia rozwiązań niskoemisyjnych

503 Republika Austrii podnosi, że przesłanka, zgodnie z którą nie może istnieć rozwiązanie niskoemisyjne, nie jest spełniona, ponieważ energia ze źródeł odnawialnych, inteligentne sieci oraz techniki magazynowania energii i ograniczania zużycia stanowią dostępne rozwiązania niskoemisyjne, które mogą zastąpić działalność gospodarczą związaną z gazem ziemnym.

504 Republika Austrii dodaje, że uznając, iż niskoemisyjne rozwiązania alternatywne „mogą nie być jeszcze dostępne na rynku”, jak wskazano w motywach 4 i 6 zaskarżonego rozporządzenia, Komisja opiera je na „rozszerzeniu” art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii, niezgodnym z brzmieniem, systematyką i celem tego przepisu z powodów przedstawionych na poparcie zarzutu drugiego.

505 Ponadto Republika Austrii twierdzi, że przewidziany odpowiednio w pkt 1 lit. b) ppkt (ii) sekcji 4.29 i w pkt 1 lit. b) ppkt (iii) sekcji 4.30 i 4.31 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia wymóg, zgodnie z którym w istocie energia elektryczna lub energia cieplna/chłodnicza, która ma zostać zastąpiona, nie może być wytwarzana z źródeł odnawialnych, na podstawie oceny porównawczej z najbardziej opłacalną i technicznie wykonalną alternatywą ze źródeł odnawialnych dla tej samej mocy, prowadzi do niezgodnego z prawem rozszerzenia zakresu stosowania art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii. Uważa ona, że ten ostatni przepis wymaga porównania nie tylko z „najbardziej opłacalną” alternatywą, ale również ze wszystkimi alternatywami „wykonalnymi pod względem ekonomicznym”, oraz że przepis ten wyklucza

zakwalifikowanie danego rodzaju działalności jako zrównoważonego środowiskowo nie tylko wtedy, gdy „ta sama moc” może zostać osiągnięta za pomocą źródeł alternatywnych, lecz również wtedy, gdy te źródła istnieją.

506 Komisja, popierana przez Węgry, Rzeczpospolitą Polską i Rumunię, kwestionuje tę argumentację.

507 Należy przypomnieć, po pierwsze, że z motywu 4 zaskarżonego rozporządzenia wynika w istocie, iż Komisja uznała, że transformacja ekologiczna wymaga znacznego ograniczenia emisji GC przez te rodzaje działalności gospodarczej i sektory, dla których nie istnieją alternatywne rozwiązania niskoemisyjne, które byłyby wykonalne, a to ze względu na to, że nie umożliwiają one zapewnienia dostaw potrzebnej energii.

508 W tym celu Komisja uznała w istocie, że konieczne jest ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących działalności gospodarczej związanej z gazem ziemnym dla przypadków, w których emisje GC powstające w wyniku prowadzenia tej działalności pozostają poniżej odpowiedniego progu, ale również dla przypadków, gdy emisje związane z tym rodzajem działalności jeszcze przekraczają ten próg.

509 Komisja uznała również, że należy przewidzieć przyjęcie podejścia innego niż bezpośrednie ograniczenie emisji GC. W ramach tego podejścia, które powinno przynieść podobne rezultaty w ciągu 20 lat, z jednej strony zakłady mogą osiągnąć takie wyniki za sprawą ograniczenia liczby godzin eksploatacji lub przejścia na gazy odnawialne lub niskoemisyjne we wcześniejszym terminie, a z drugiej strony techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące wykorzystania gazu ziemnego powinny również zapewniać dostępność solidnych dowodów na to, że ta sama moc wytwórcza nie może zostać uzyskana ze źródeł odnawialnych, oraz wprowadzenie skutecznych planów dla każdego zakładu, zgodnie z najlepszymi wynikami w sektorze, aby zapewnić w określonym terminie całkowite przejście na gazy odnawialne lub niskoemisyjne.

510 Po drugie, jak wynika z pkt 164–169 powyżej, przewidziany w art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii warunek, zgodnie z którym nie mogą istnieć alternatywne rozwiązania niskoemisyjne, które byłyby wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym, wiąże się z uwzględnieniem aspektów związanych z bezpieczeństwem dostaw.

511 Po trzecie, wynika z tego, że należy odrzucić argument, zgodnie z którym w art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii wykluczono zakwalifikowanie danej działalności jako zrównoważonej środowiskowo nie tylko wtedy, gdy „ta sama moc” może zostać osiągnięta dzięki źródłom alternatywnym, lecz również wtedy, gdy te źródła już istnieją.

512 Jak bowiem wynika z pkt 164–169 powyżej, przewidziany w art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii warunek, zgodnie z którym nie mogą istnieć alternatywne rozwiązania niskoemisyjne, które byłyby wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym, wiąże się z uwzględnieniem aspektów związanych z bezpieczeństwem dostaw. Wykładnia przyjęta przez Republikę Austrii uchybia zaś temu wymogowi bezpieczeństwa dostaw.

513 Po czwarte, wbrew temu, co twierdzi Republika Austrii, przewidziany odpowiednio w pkt 1 lit. b) ppkt (ii) sekcji 4.29 i w pkt 1 lit. b) ppkt (iii) 4.30 i 4.31 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia wymóg, zgodnie z którym energia, która ma zostać zastąpiona, nie może być wytwarzana z odnawialnych źródeł energii na podstawie oceny porównawczej z najbardziej opłacalną i technicznie wykonalną alternatywą odnawialną dla tej samej mocy, nie jest niezgodny

z prawem w zakresie, w jakim prowadzi do rozszerzenia zakresu stosowania art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii w celu włączenia do tego przepisu wymogu bezpieczeństwa dostaw.

514 Wymóg ten ma bowiem również na celu uczynienie zadość wymogowi bezpieczeństwa dostaw, zgodnie z wykładnią wynikającą z pkt 164–169 powyżej, przy jednoczesnym zapewnieniu istnienia dowodów wyraźnie wskazujących na to, że tej samej mocy nie można uzyskać ze źródeł odnawialnych, zgodnie z podejściem Komisji opisanym w pkt 509 powyżej. Nie stanowi to zatem rozszerzenia zakresu stosowania art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii.

515 Po piąte, należy zauważyć, że zgodnie z modelami Komisji, według oceny skutków towarzyszącej jej komunikatowi COM(2020) 562 final z dnia 17 września 2020 r., zatytułowanemu „Ambitniejszy cel klimatyczny Europy do 2030 r. – Inwestowanie w przyszłość neutralną dla klimatu z korzyścią dla obywateli” elektrownie gazowe są w obecnych warunkach technologicznych i rynkowych potrzebne jako dostawcy mocy przejściowych i zapasowych, ponieważ Unia Europejska będzie potrzebować w latach 2020–2030 od 23 do 31 gigawatów (GW) nowej mocy ze źródeł gazowych.

516 Za pomocą swych opartych na ustaleniach platformy twierdzeń Republika Austrii nie może zaś wykazać, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, iż alternatywne rozwiązania niskoemisyjne mogą nie być jeszcze dostępne na rynku i nie pozwalają na zapewnienie bezpieczeństwa dostaw.

517 Samo bowiem twierdzenie, że istnieją realne alternatywy oparte na odnawialnych źródłach energii, nie wystarcza do pozbawienia oceny Komisji wiarygodności.

518 Argumenty podnoszone przez Republikę Austrii nie pozwalają zatem wykazać, że przewidziany w art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii warunek, zgodnie z którym nie mogą istnieć alternatywne rozwiązania niskoemisyjne, nie jest spełniony.

519 Wynika stąd, że część pierwsza zarzutu dziesiątego jest bezzasadna.

– W przedmiocie części drugiej zarzutu dziesiątego, dotyczącej braku wkładu w przejście do gospodarki neutralnej dla klimatu zgodnie z celem ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C

520 Republika Austrii podnosi w istocie, że zastosowane w załączniku I do zaskarżonego rozporządzenia dopuszczalne progi wynoszące 270 g CO2eq/kWh i 550 kg CO2eq/kW rocznie nie są zgodne z określonym w porozumieniu paryskim celem 1,5 °C i odpowiadającymi im celami cząstkowymi Unii na lata 2030 i 2050 oraz że inne techniczne kryteria kwalifikacji nie umożliwiają wspierania łagodzenia zmian klimatu.

521 Komisja, popierana przez Rumunię i Rzeczpospolitą Polską, kwestionuje tę argumentację.

522 Należy przypomnieć, że w art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii ustanowiono wymóg, aby dana działalność gospodarcza wspomagała w szczególności przejście do gospodarki neutralnej dla klimatu zgodnie ze ścieżką prowadzącą do ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej, w tym poprzez stopniowe wycofywanie emisji GC, w szczególności emisji ze stałych paliw kopalnych.

523 Z motywu 41 rozporządzenia w sprawie taksonomii wynika również, że działania objęte zakresem art. 10 ust. 2 tego rozporządzenia powinny wspierać, podążając wiarygodną ścieżką, przejście do gospodarki neutralnej dla klimatu, ewoluując w kierunku ograniczenia wzrostu temperatury do 1,50 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej, w tym poprzez stopniowe wycofywanie emisji GC.

524 W związku z tym art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii nakłada na Komisję obowiązek zapewnienia, aby działalność gospodarcza objęta tym przepisem wspierała przejście na gospodarkę neutralną dla klimatu i miała na celu ograniczenie wzrostu temperatury do 1,5 °C w porównaniu z poziomami przedprzemysłowymi, w tym poprzez stopniowe wycofywanie emisji GC.

525 Z przepisu tego wynika, że oceny Komisji byłyby pozbawione wiarygodności i obarczone oczywistym błędem w ocenie, gdyby Republika Austrii wykazała, że wbrew temu, co Komisja uznała w istocie w zaskarżonym rozporządzeniu, techniczne kryteria kwalifikacji nie są odpowiednie do wyeliminowania lub stopniowego zmniejszania emisji GC.

526 W tym względzie, co się tyczy wytwarzania energii elektrycznej z gazowych paliw kopalnych (sekcja 4.29 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia), w oparciu o techniczne kryterium kwalifikacji dotyczące istotnego wkładu w łagodzenie zmian klimatu pkt 1 lit. b) sekcji 4.29 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia stanowi, co następuje:

„[O]biekty, dla których pozwolenie na budowę zostanie wydane do dnia 31 grudnia 2030 r., spełniają wszystkie poniższe warunki:

(i) bezpośrednie emisje gazów cieplarnianych w ramach danej działalności są niższe niż 270 g CO_2eq/kWh energii wyjściowej lub roczne bezpośrednie emisje gazów cieplarnianych w ramach danej działalności nie przekraczają średnio 550 kg CO_2eq/kW mocy obiektu w ciągu 20 lat;

(ii) energia, która ma zostać zastąpiona, nie może być wytwarzana z odnawialnych źródeł energii, na podstawie oceny porównawczej z najbardziej opłacalną i technicznie wykonalną alternatywą odnawialną dla tej samej mocy; wynik tej oceny porównawczej jest publikowany i podlega konsultacjom z zainteresowanymi stronami;

(iii) działalność zastępuje istniejącą działalność polegającą na wytwarzaniu energii elektrycznej o wyższym wskaźniku emisji, która wykorzystuje stałe lub płynne paliwa kopalne;

(iv) nowo zainstalowana zdolność produkcyjna nie przekracza zdolności produkcyjnej zastępowanego obiektu o więcej niż 15 %;

(v) obiekt jest zaprojektowany i zbudowany w taki sposób, aby wykorzystywał odnawialne lub niskoemisyjne paliwa gazowe, a przejście na pełne wykorzystanie odnawialnych lub niskoemisyjnych paliw gazowych nastąpi do dnia 31 grudnia 2035 r., przy czym zobowiązanie w tym zakresie i weryfikowalny plan zostaną zatwierdzone przez organ zarządzający przedsiębiorstwa;

(vi) zastąpienie prowadzi do zmniejszenia emisji [GC] o co najmniej 55 % w całym okresie eksploatacji nowo zainstalowanej zdolności produkcyjnej;

(vii) w przypadku gdy działalność ma miejsce na terytorium państwa członkowskiego, w którym do wytwarzania energii wykorzystuje się węgiel, to państwo członkowskie zobowiązało się do stopniowego zaprzestania wykorzystywania węgla do wytwarzania energii […]”.

527 Próg graniczny 270 g CO_2eq/kWh wytworzonej energii jest również stosowany w technicznych kryteriach kwalifikacji dotyczących wysoko sprawnej kogeneracji energii cieplnej/chłodniczej (sekcja 4.30 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia) i wytwarzania energii elektrycznej z gazowych paliw kopalnych w efektywnym systemie ciepłowniczym i chłodniczym (sekcja 4.31 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia).

528 W pierwszej kolejności Republika Austrii wskazuje, że TEG uważa, iż próg 100 g CO_2eq/kWh jest warunkiem naukowym dla spełnienia przesłanki polegającej na wspieraniu przejścia na gospodarkę neutralną dla klimatu i że powinien on być obniżany co pięć lat, przypominając jednocześnie, że TEG wskazała również, iż tradycyjne elektrownie gazowe nie mogą osiągnąć tego progu, w odróżnieniu od elektrowni wykorzystujących technologię wychwytywania i magazynowania dwutlenku węgla. To państwo członkowskie podkreśla również, że platforma uznała, iż dopuszczalne progi wynoszące 270 g CO_2eq/kWh i 550 kg CO_2eq/kW rocznie są niezgodne z celami klimatycznymi Unii i celami porozumienia paryskiego oraz że Komisja uznała ten limit 100 g CO_2eq/kWh za decydujący, w szczególności w odniesieniu do innych rodzajów działalności, które zostały w rozporządzeniu delegowanym 2021/2139 zakwalifikowane jako mające istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, i w odniesieniu do energii jądrowej.

529 Po pierwsze, należy zauważyć, że w odniesieniu do progu 100 g CO_2eq/kWh w sprawozdaniu końcowym TEG wskazano, co następuje:

„Proponuje się przyjęcie ogólnego i neutralnego pod względem technologicznym progu intensywności emisji wynoszącego 100 g ekwiwalentu CO2/kWh dla produkcji energii elektrycznej, wytwarzania ciepła oraz kogeneracji ciepła i energii elektrycznej. Próg ten będzie co pięć lat obniżany zgodnie z celami polityki w zakresie osiągnięcia zerowych emisji netto do 2050 r. […].

Metoda wyboru progu intensywności emisji

Roczna trajektoria emisji w sektorze energii elektrycznej [w Unii] będzie musiała osiągnąć zerowy poziom emisji netto do 2050 r., zgodnie z porozumieniem paryskim […] i innymi zobowiązaniami politycznymi w dziedzinie klimatu i energii.

Obliczenie progu 100 g CO2eq/kWh opiera się na przyszłych celach politycznych w zakresie dozwolonych emisji w sektorze energii elektrycznej, podzielonych przez oczekiwany rozwój zapotrzebowania na energię elektryczną.

Próg ten zostanie ustalony jako jednolita wartość obowiązująca dla wszystkich nowych inwestycji w wytwarzanie energii elektrycznej do czasu jego późniejszego przeglądu. Ma ono również zastosowanie do wytwarzania energii cieplnej/chłodniczej oraz kogeneracji ciepła i energii elektrycznej.

Aby dana inwestycja lub działalność były zgodne z tą trajektorią, jej średnie emisje w ciągu jej fizycznego cyklu życia lub 40 lat (w zależności od tego, który z tych okresów jest krótszy) nie mogą przekraczać tego progu.

[…]

Próg ten został ustalony w następujący sposób:

– Historyczne dane dotyczące emisji z sektora energii elektrycznej i zapotrzebowania na energię elektryczną w UE-28 pochodzą z Eurostatu.

– Przyszłe emisje są zgodne ze zobowiązaniami politycznymi [Unii] dla sektora [systemu handlu uprawnieniami do emisji] (-43 % do 2030 r.), a następnie zmniejszają się liniowo do zera do 2050 r. Zakłada się, że zapotrzebowanie na energię elektryczną (produkcja netto) wzrośnie w przyszłości zgodnie z unijnym scenariuszem odniesienia PRIMES 2016.

– Dzieląc prognozowanych emisji z sektora energii elektrycznej przez prognozowane zapotrzebowanie na tę energię, uzyskuje się prognozowane wartości roczne spójne z polityką Unii w odniesieniu do współczynników emisji w sektorze energii elektrycznej.

– Uznaje się, że działalność danego producenta energii elektrycznej jest zgodna z tymi celami polityki, jeżeli jego emisje są niższe niż średnia tych rocznych współczynników emisji w cyklu życia tej działalności.

– W celu określenia jednego neutralnego pod względem technologicznym progu obejmującego wszystkie technologie w metodyce uwzględnia się średnie roczne współczynniki emisji w okresie 40 lat od oddania do eksploatacji”.

530 Próg 100 g CO_2eq/kWh uzyskano zatem, dzieląc prognozowane emisje z sektora energii elektrycznej (z uwzględnieniem celu osiągnięcia do 2050 r. zerowej emisji netto) przez prognozowane zapotrzebowanie na energię elektryczną.

531 Według TEG próg ten stanowi średnią wartość emisji z produkcji energii elektrycznej w latach 2020–2050 i umożliwia Unii osiągnięcie do 2050 r. celu zerowych emisji netto.

532 Podstawą tego progu jest stosunek między szacunkową wartością całkowitych emisji, których nie należy przekroczyć do 2050 r. w celu ograniczenia lub wyeliminowania emisji GC, a szacunkową wartością zapotrzebowania na energię elektryczną do 2050 r.

533 Innymi słowy, próg 100 g de CO_2eq/kWh określa hipotetyczną wartość ekwiwalentu emisji CO_2 na kilowatogodzinę, której nie można przekroczyć, jeśli chce się ograniczyć lub wyeliminować emisji GC w sposób zgodny z celem polegającym na ograniczeniu do 2050 r. wzrostu temperatury do 1,5 °C w porównaniu z poziomami przedprzemysłowymi.

534 Po drugie, należy jednak zauważyć, że próg ustanowiony przez TEG nie stanowi jako taki parametru zgodności z prawem określonych w zaskarżonym rozporządzeniu technicznych kryteriów kwalifikacji, ponieważ Komisja może wziąć pod uwagę wszystkie elementy.

535 W tym względzie, jak zauważyła Komisja w odpowiedzi na skargę i czemu nie zaprzeczono, próg 100 g CO_2eq/kWh nie jest obecnie możliwy do osiągnięcia w przypadku tych elektrowni gazowych, które nie posiadają systemu wychwytywania CO_2. Podejście Komisji polega w istocie na zastosowaniu progu 270 g CO_2eq/kWh w odniesieniu do tych instalacji, tak aby były one objęte zakresem stosowania zaskarżonego rozporządzenia i podlegały innym technicznym

kryteriom kwalifikacji. Należy zaś stwierdzić, że takie podejście jest zgodne z wspomnianym w pkt 377 powyżej celem rozporządzenia w sprawie taksonomii, który polega na uniknięciu zaniechania działań lub ich opóźnienia.

536 W tych okolicznościach za pomocą samych tylko podnoszonych przez Republikę Austrii argumentów dotyczących nieprzestrzegania progu 100 g CO_2eq/kWh nie można wykazać, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, iż techniczne kryteria kwalifikacji mogą sprzyjać ograniczaniu lub wycofywaniu emisji GC, a tym samym przejściu do gospodarki neutralnej dla klimatu zgodnie ze ścieżką prowadzącą do ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C.

537 Po trzecie, za pomocą argumentów podnoszonych przez Republikę Austrii nie można również wykazać, że techniczne kryteria kwalifikacji nie są odpowiednie do tego, aby przyczynić się do realizacji przewidzianego w art. 4 ust. 1 europejskiego prawa o klimacie celu pośredniego na 2030 r., polegającego na redukcji w Unii emisji netto GC (emisje po odliczeniu pochłaniania) do 2030 r. o co najmniej 55 % w porównaniu z poziomami z 1990 r.

538 Należy bowiem stwierdzić, że w swojej argumentacji Republika Austrii kwestionuje w istocie to, czy rozpatrywane kryteria mają wystarczająco wymagający lub ambitny charakter, lecz nie podważa tego, czy są one odpowiednie do tego, by wyeliminować lub stopniowego zmniejszać emisję GC. W związku z tym z wyjaśnionych już w pkt 523–525 powyżej powodów za pomocą tej argumentacji nie można wykazać, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii. Ponadto ze względów analogicznych do tych, które zostały przedstawione w pkt 378 powyżej, należy przypomnieć, że decyzja Komisji o uprzywilejowaniu kryteriów mogących ustanawiać mniej wymagające wymogi może wiązać się z celem polegającym na uniknięciu zaniechania działań lub ich opóźnienia, pozwalając na rozszerzenie zakresu stosowania zaskarżonego rozporządzenia i wszystkich zawartych w nim kryteriów.

539 Jest tak tym bardziej, że przedmiotowe działania powinny również zastąpić istniejącą działalność polegającą na wytwarzaniu energii elektrycznej o wyższym wskaźniku emisji, która wykorzystuje stałe lub płynne paliwa kopalne i prowadzić do zmniejszenia emisji GC o co najmniej 55 % w całym okresie eksploatacji nowo zainstalowanej zdolności produkcyjnej, a państwo członkowskie powinno zobowiązać się do stopniowego zaprzestania wykorzystywania węgla do wytwarzania energii [pkt 1 lit. b) ppkt (iii), (vi) i (vii) sekcji 4.29 i pkt 1 lit. b) ppkt (iv), (vii) i (ix) sekcji 4.30 i 4.31 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia].

540 Ponadto Republika Austrii w swym argumencie pomija również okoliczność, że podejście przyjęte w odniesieniu do działalności gospodarczej związanej z gazem ziemnym charakteryzuje się stopniowalnością, która ma na celu stopniowe zmniejszanie produkcji energii związanej z gazem ziemnym, umożliwiając jednocześnie zapewnienie bezpieczeństwa dostaw, jak wynika w szczególności z motywu 4 zaskarżonego rozporządzenia. Tak więc, jak podnosi Komisja, można albo ograniczyć liczbę godzin pracy instalacji do stałego poziomu, albo po wyczerpaniu przez nie budżetu emisji dwutlenku węgla szybko przejść do pełnego wykorzystania paliw odnawialnych lub niskoemisyjnych. W związku z tym, jeżeli wykorzystują one większą część swojego budżetu emisji dwutlenku węgla w pierwszych latach swej działalności, będą musiały one zrekompensować to w kolejnych latach poprzez zmniejszenie liczby godzin pracy lub wcześniejsze przejście na gazy odnawialne lub niskoemisyjne. Podejście to jest zgodne z zamiarem unijnego

prawodawcy, aby nie włączać do taksonomii jedynie tych rodzajów działalności gospodarczej, które są odpowiednie do zapewnienia jak najistotniejszego wkładu w łagodzenie zmian klimatu i nie powodują szkody – lub jak najmniejszej szkody – dla innych celów środowiskowych.

541 W drugiej kolejności Republika Austrii utrzymuje, po pierwsze, że kryteria oceny technicznej również nie gwarantują realizacji tych celów. W szczególności warunek przejścia do dnia 31 grudnia 2035 r. na pełne wykorzystanie odnawialnych lub niskoemisyjnych paliw gazowych nie może przyczyniać się do osiągnięcia w 2030 r. celu pośredniego, który byłby wiążący na mocy art. 4 ust. 1 europejskiego prawa o klimacie.

542 Republika Austrii twierdzi, że wymagana zmiana paliwa nie wystarcza do zapewnienia wystarczającego wkładu w realizację celów klimatycznych Unii, co wiąże się z przyjęciem założenia, iż sektor energetyczny do 2040 r. (a w każdym razie do 2050 r.) stanie się już niemal neutralny dla klimatu, a zatem nie będzie już generował żadnych znaczących emisji GC.

543 Poprzez ten argument Republika Austrii podnosi, że techniczne kryterium kwalifikacji związane ze zmianą paliwa nie wystarcza do zapewnienia wystarczającego wkładu w realizację celów klimatycznych Unii.

544 Należy zaś stwierdzić, że Republika Austrii nie wykazała ani nie twierdzi, iż wymagana zmiana paliwa nie jest odpowiednia do tego, by wyeliminować lub stopniowo zmniejszać emisję GC. W związku z tym z powodów analogicznych do tych wskazanych w pkt 538 powyżej taka argumentacja nie może zostać uwzględniona.

545 Po drugie, Republika Austrii utrzymuje, że techniczne kryteria kwalifikacji pozwalają przewidzieć istnienie długo po 2040 r. (lub nawet po 2050 r.) instalacji generujących znaczne emisje GC. Podkreśla ona bowiem, że zgodnie z technicznymi kryteriami kwalifikacji nowe instalacje można zakwalifikować jako zrównoważone środowiskowo, jeżeli zostaną zatwierdzone przed dniem 31 grudnia 2030 r. i jeżeli spełnione zostaną pozostałe z określonych w zaskarżonym rozporządzeniu warunków. Zdaniem Republiki Austrii średni czas eksploatacji tych instalacji wynosi 25–30 lat. Nawet zaś właśnie począwszy od dnia 1 stycznia 2036 r. techniczne kryteria kwalifikacji nie przewidują wyłącznego stosowania paliw odnawialnych, lecz jedynie stosowanie paliw niskoemisyjnych, które pozostają bez żadnego związku z progiem granicznym wynoszącym 270 g CO_2eq/kWh; nie przewidziano w nich też jakiejkolwiek szczególnej redukcji w stosunku do tego lub jakiegokolwiek innego jakiegokolwiek progu.

546 Zdaniem Republiki Austrii nawet gdyby uznano, że w ramach obowiązku stosowania paliw niskoemisyjnych ustanawia się wymóg redukcji o 70 % w stosunku do wartości referencyjnej dla paliw kopalnych, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. 2018, L 328, s. 82), wynikałoby z tego jedynie zmniejszenie dozwolonego poziomu emisji do nieco poniżej 200 g CO_2eq/kWh. Republika Austrii wnioskuje z tego, że nawet po 2035 r., biorąc pod uwagę czas eksploatacji instalacji, emisje GC będą jeszcze długo po 2040 r. i 2050 r. nadal dozwolone na poziomie znacznie przekraczającym limit 100 g CO_2eq/kWh, którego przestrzeganie jest konieczne do osiągnięcia celów klimatycznych.

547 Należy zaś stwierdzić, że Republika Austrii nie wykazała ani nie twierdzi, iż wymagana zmiana paliwa nie jest odpowiednia do tego, by wyeliminować lub stopniowo zmniejszać emisję GC. W związku z tym z powodów analogicznych do tych wskazanych w pkt 538 powyżej taka argumentacja nie może zostać uwzględniona.

548 Po trzecie, Republika Austrii twierdzi, że w odniesieniu do celu polegającego na zmniejszeniu o 55 %, o którym mowa w pkt 1 lit. b) ppkt (vi) sekcji 4.29 oraz w pkt 1 lit. b) ppkt (vii) sekcji 4.30 i 4.31 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia, błędnie zawarto odniesienie do wdrożenia ustanowionego w art. 4 europejskiego prawa o klimacie wymogu zmniejszenia emisji GC netto w Europie o 55 % do 2030 r., podczas gdy, ze względu na to, że sektor energetyczny odpowiada za 75 % tych emisji, oczywiste jest, że to w tym sektorze należy poczynić większe oszczędności.

549 Należy jednak stwierdzić, że Republika Austrii nie wykazuje ani nie twierdzi, że techniczne kryteria kwalifikacji, zgodnie z którymi zastąpienie starej instalacji prowadzi do zmniejszenia emisji GC o co najmniej 55 % w całym okresie eksploatacji nowo zainstalowanej mocy wytwórczej lub o co najmniej 55 % gazów cieplarnianych na kilowatogodzinę wytworzonej energii, nie są odpowiednie do wyeliminowania lub stopniowego zmniejszania emisji GC. W związku z tym z powodów analogicznych do tych wskazanych w pkt 538 powyżej taka argumentacja nie może zostać uwzględniona.

550 Po czwarte, zdaniem Republiki Austrii określone w pkt 1 lit. b) ppkt (vi) sekcji 4.29 i w pkt 1 lit. b) ppkt (vii) sekcji 4.30 i 4.31 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia warunki zastąpienia starej instalacji przez utworzenie nowej są niewystarczające. Ta działalność gospodarcza powinna bowiem zastąpić tę polegającą na produkcji energii elektrycznej zapewnianej obecnie przez elektrownie, w których wykorzystywany jest węgiel kamienny, lub elektrownie zasilane węglem brunatnym, a nawet możliwe jest zwiększenie o 15 % mocy tych instalacji, o których mowa w sekcji 4.29, zgodnie z pkt 1 lit. b) ppkt (iv) tej sekcji. Ponadto warunki określone w pkt 1 lit. b) ppkt (v) sekcji 4.30 i 4.31 odpowiadają warunkowi ustanowionemu w pkt 1 lit. b) ppkt (iv) sekcji 4.29, z tym wyjątkiem, że w przypadku tych działań zwiększenie mocy nie jest możliwe, a nie ma wymogu zmniejszenia mocy w porównaniu ze status quo ante.

551 Podnosząc ten argument, Republika Austrii twierdzi, że określone w pkt 1 lit. b) ppkt (vi) sekcji 4.29 i w pkt 1 lit. b) ppkt (vii) sekcji 4.30 i 4.31 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia warunki zastąpienia starej instalacji przez utworzenie nowej są niewystarczające.

552 Jednakże Republika Austrii nie wykazuje ani nie twierdzi, że warunki zastąpienia starej instalacji, rozpatrywane łącznie z innymi technicznymi kryteriami kwalifikacji, nie są odpowiednie do wyeliminowania lub stopniowego zmniejszania emisji GC. W związku z tym z powodów analogicznych do tych wskazanych w pkt 538 powyżej taka argumentacja nie może zostać uwzględniona.

553 Po piąte, Republika Austrii uważa, że warunki określone w pkt 1 lit. b) ppkt (vii) sekcji 4.29 i w pkt 1 lit. b) ppkt (ix) sekcji 4.30 i 4.31 wiążą wyłącznie państwa członkowskie wykorzystujące do wytwarzania energii węgiel, ale nie stanowią warunku o zasadniczym znaczeniu, ponieważ nie został ustalony żaden termin wycofania się z tego wytwarzania, a ogłoszona data tego wycofania może zatem wypaść kilka dziesięcioleci później.

554 W tym względzie należy stwierdzić, że Republika Austrii nie wykazała, iż techniczne kryteria kwalifikacji zobowiązujące dane państwo członkowskie do stopniowego zaprzestania wykorzystywania węgla do wytwarzania energii nie są odpowiednie do wyeliminowania lub stopniowego zmniejszania emisji GC. W związku z tym z powodów analogicznych do tych wskazanych w pkt 538 powyżej taka argumentacja nie może zostać uwzględniona.

555 W trzeciej kolejności Republika Austrii podkreśla, po pierwsze, że nowo zainstalowana moc wytwórcza może przekraczać o 15 % moc wytwórczą zastępowanej instalacji, efektem czego moce w przypadku paliw kopalnych mogą nawet zostać jeszcze zwiększone w porównaniu z ich wcześniejszymi wartościami, bez jakiejkolwiek zmiany odnośnie do zrównoważonego charakteru danej inwestycji.

556 Republika Austrii nie wykazała jednak, że ograniczenie nowo zainstalowanej mocy wytwórczej do 15 % więcej niż moc zastępowanej instalacji, rozpatrywane łącznie z innymi technicznymi kryteriami kwalifikacji, nie jest odpowiednie do tego, by wyeliminować lub stopniowo zmniejszać emisję GC. W związku z tym z powodów analogicznych do tych wskazanych w pkt 538 powyżej taka argumentacja nie może zostać uwzględniona.

557 Po drugie, Republika Austrii uważa, że redukcja emisji GC w pewnym zakresie w porównaniu z obecnym status quo nie wystarczy, aby działalność tymczasowa mogła spełnić warunek zgodności ze „ścieżką prowadzącą do" realizacji celów klimatycznych Unii. Republika Austrii wnioskuje z tego, że dodatkowe przepisy technicznych kryteriów kwalifikacji zaskarżonego rozporządzenia, które mogą przyczynić się do tworzenia nowych elektrowni, zmniejszających emisje w porównaniu z elektrowniami, które zastępują, są bez znaczenia dla celów art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii.

558 Argument ten nie pozwala jednak wykazać, że techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące działalności związanej z gazem ziemnym nie mogą prowadzić do wyeliminowania lub stopniowego zmniejszania emisji GC. W związku z tym z powodów analogicznych do tych wskazanych w pkt 538 powyżej taka argumentacja nie może zostać uwzględniona.

559 W związku z tym, jak wynika z pkt 538, 544, 547, 549, 552, 554, 556 i 558 powyżej, Republika Austrii za pomocą podnoszonych argumentów nie może wykazać tego, iż techniczne kryteria kwalifikacji, rozpatrywane zarówno oddzielnie, jak i jako całość, nie są odpowiednie do tego, by stopniowo wyeliminować emisję GC.

560 W każdym razie należy zauważyć, że prognozy przedstawione przez Republikę Austrii nie mogą same w sobie pozbawić wiarygodności prognoz, na których oparto zaskarżone rozporządzenie.

561 Po trzecie, Republika Austrii twierdzi, że warunki określone w pkt 1 lit. b) ppkt (i) sekcji 4.30 i 4.31 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia ograniczają się do powtórzenia definicji, jaka została przyjęta w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. 2012, L 315, s. 1) w odniesieniu do wysoko sprawnej kogeneracji energii cieplnej i energii elektrycznej oraz sprawnej kogeneracji energii chłodniczej i energii elektrycznej.

562 Niemniej jednak na podstawie takiej podnoszonej zgodności między technicznymi kryteriami kwalifikacji a tą dyrektywą nie można wykazać, że kryteria te są niezgodne z prawem. Ponadto, jak wynika z pkt 263–265 powyżej, Komisja miała podstawy, by oprzeć się na wszelkich ustanowionych w zastosowaniu prawa Unii wymogach minimalnych.

563 W czwartej kolejności Republika Austrii utrzymuje, że wartości progowe przekraczające limit 100 g CO_2eq/kWh nie opierają się na jednoznacznych dowodach naukowych w rozumieniu art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ nie były one przedmiotem badania TEG i są z nim sprzeczne.

564 Jak zaś podnosi Komisja w odpowiedziach na środki organizacji postępowania z dnia 30 września 2024 r., próg 270 g CO_2eq/kWh został oparty na treści załącznika technicznego do sprawozdania końcowego TEG, w którym zalecono wartość bliską temu progowi, a mianowicie 262 g CO_2 eq/kWh w odniesieniu do kryterium DNSH.

565 Ponadto, jak wynika z jej odpowiedzi na środki organizacji postępowania z dnia 30 września 2024 r., Komisja obliczyła próg 550 kg CO_2eq/kW rocznie właśnie na podstawie progu 270 g CO_2 eq/kWh. Przyjęła ona bowiem jako model elektrownię gazową, której bezpośrednie emisje wynoszą 270 g CO_2eq/kWh, działającą przez 25 % rocznego czasu funkcjonowania, a zatem przez 2190 godzin rocznie, w związku z czym w takim przypadku całkowite roczne emisje odpowiadają 270 g CO_2eq/kWh pomnożonej przez 2190 godzin, czyli 591,3 kg CO_2eq/kW rocznie. Komisja zaostrzyła tę wartość poprzez zaokrąglenie jej do 550 kg CO_2eq/kW rocznie.

566 W tych okolicznościach nie można zarzucać Komisji, że nie oparła się na dostępnych ocenach naukowych, w związku z czym argument ten należy oddalić.

567 W świetle powyższego Republika Austrii nie wykazała, że Komisja dopuściła się w zaskarżonym rozporządzeniu oczywistego błędu w ocenie w zakresie, w jakim uznała ona w istocie, że dopuszczalne progi w wysokości 270 g CO_2eq/kWh i 550 kg CO_2eq/kW rocznie zastosowane w załączniku I do tego rozporządzenia są zgodne z określonym w porozumieniu paryskim celem wynoszącym 1,5 °C i odpowiadającymi mu celami cząstkowymi Unii na lata 2030 i 2050 oraz że pozostałe techniczne kryteria kwalifikacji mogą wnosić wkład w łagodzenie zmian klimatu.

568 Część druga zarzutu dziesiątego jest zatem bezzasadna.

– W przedmiocie części trzeciej zarzutu dziesiątego, opartej na naruszeniu wymogu przeprowadzenia oceny cyklu życia

569 Zdaniem Republiki Austrii analiza cyklu życia ma zastosowanie nie tylko na podstawie kryterium DNSH (art. 17 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii), lecz również do celów klasyfikacji jako działalności przejściowej na podstawie art. 19 ust. 1 lit. g) w związku z art. 10 ust. 3 tego rozporządzenia, w związku z czym należało wziąć pod uwagę ocenę cyklu życia GC.

570 Republika Austrii utrzymuje, że w te dwa dopuszczalne progi nie uwzględniają wymogu przeprowadzenia oceny cyklu życia, ponieważ odnoszą się one wyraźnie jedynie do „bezpośrednich emisji GC wynikających z działalności”, a nie, podobnie jak próg graniczny 100 g CO_2eq/kWh, do „emisji GC w cyklu życia”. Dodaje ona, że ukrywając emisje metanu, Komisja zaprzecza własnej strategii redukcji emisji metanu.

571 Republika Austrii wnioskuje z tego, że jako progi graniczne zostały określone parametry, które są niezgodne z wymogiem przeprowadzenia oceny cyklu życia, a jednocześnie milczeniem pominięto istotne i szczególnie szkodliwe emisje metanu, podczas gdy są one generowane w całym łańcuchu dostaw, a w szczególności przy wydobyciu i dystrybucji gazu ziemnego, jeszcze przed spalaniem.

572 Ponadto zdaniem Republiki Austrii w zaskarżonym rozporządzeniu naruszono wymóg oceny cyklu życia w zakresie, w jakim techniczne kryteria kwalifikacji nie gwarantują, że produkcja paliw odnawialnych lub niskoemisyjnych, których stosowanie jest wymagane do dnia 31 grudnia 2035 r., sama będzie niskoemisyjna. W szczególności techniczne kryteria kwalifikacji nie wykluczają zastąpienia spalania wodoru „zielonego” spalaniem wodoru „szarego”, którego produkcja generuje znaczne emisje GC.

573 Komisja, popierana przez Rzeczpospolitą Polską, kwestionuje tę argumentację.

574 W tym względzie należy przypomnieć, że zarówno w art. 17 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii, jak i w art. 19 ust. 1 lit. g) tego rozporządzenia przewidziano, że techniczne kryteria kwalifikacji winny uwzględniać cykl życia, w tym dane pochodzące z istniejących ocen cyklu życia, z naciskiem zarówno na skutki środowiskowe samej działalności gospodarczej, jak również skutki środowiskowe produktów dostarczanych i usług świadczonych w ramach tej działalności gospodarczej, szczególnie z uwzględnieniem wytwarzania, użytkowania i zakończenia cyklu życia tych produktów i usług.

575 Jednakże, jak wynika z pkt 428–434 powyżej, wymóg uwzględnienia cyklu życia działalności niekoniecznie obejmuje działalność, która jest prowadzona na wcześniejszych lub dalszych etapach względem danej działalności gospodarczej.

576 Tak więc obowiązek uwzględnienia wytwarzania, użytkowania i zakończenia cyklu życia produktów i usług dostarczanych i świadczonych w ramach działalności gospodarczej związanej z gazem ziemnym nie wiąże się z uwzględnieniem wydobycia i dystrybucji gazu ziemnego przed jego spalaniem, ponieważ działalność ta jako taka nie wchodzi w zakres produkcji energii elektrycznej.

577 Ponadto, jak wskazano w pkt 4 powyżej, celem rozporządzenia w sprawie taksonomii jest ustanowienie jednolitego systemu klasyfikacji działalności gospodarczej uznawanej za zrównoważoną środowiskowo. Ta klasyfikacja lub taksonomia dotyczy zatem określonych rodzajów działalności gospodarczej. W związku z tym ustanowienie przez Komisję technicznych kryteriów kwalifikacji pozwalających na ustalenie, czy dana działalność może zostać zakwalifikowana jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, oraz określenie tego, czy dana działalność gospodarcza powoduje poważne szkody względem któregoś z celów środowiskowych, dotyczy każdorazowo konkretnego rodzaju działalności gospodarczej.

578 W tych okolicznościach za pomocą podnoszonych argumentów Republika Austrii nie jest w stanie wykazać, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uwzględniając bezpośrednie emisje GC wynikające z działalności, a nie emisje GC w cyklu życia.

579 Część trzecia zarzutu dziesiątego jest zatem bezzasadna.

– W przedmiocie części czwartej zarzutu dziesiątego, opartej w istocie na naruszeniu, poprzez ustalenie progów granicznych 270 g CO_2eq/kWh i 550 kg CO_2eq/kW rocznie, obowiązku dostosowania do najlepszych wyników w danym sektorze lub danej gałęzi przemysłu

580 Republika Austrii podnosi, że progi graniczne wynoszące 270 g CO_2eq/kWh i 550 kg CO_2eq/kW rocznie naruszają art. 10 ust. 2 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ nie odpowiadają najlepszym wynikom w danym sektorze lub danej gałęzi przemysłu.

581 Zdaniem Republiki Austrii uchybiono art. 10 ust. 2 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii już z tego tylko powodu, że w technicznych kryteriach kwalifikacji dotyczących działalności związanej z gazem ziemnym określono trzy różne progi graniczne, wynoszące 100 g i 270 g CO_2eq/kWh oraz 550 kg CO_2eq/kW średnio rocznie w okresie 20 lat. Państwo to podkreśla, że próg 270 g odpowiada gorszej wydajności niż próg 100 g, a próg 550 kg – wydajności jeszcze gorszej niż dwa pozostałe.

582 Ponadto Republika Austrii utrzymuje, że te progi graniczne zostały ustalone jako znacznie wyższe od progów osiąganych przez energie odnawialne i z innych źródeł, w szczególności energię wiatrową i hydroelektryczną, które w całym cyklu życia osiągają progi emisji GC poniżej 30 g CO_2 eq/kWh.

583 Ponadto Republika Austrii twierdzi, że nawet gdyby wytwarzanie energii z gazu ziemnego miało być traktowane jako samodzielny sektor lub samodzielna gałąź przemysłu, progi graniczne wynoszące 270 g CO_2eq/kWh i 550 kg CO_2eq/kW rocznie nie odpowiadałyby najlepszym wynikom w tym sektorze lub gałęzi przemysłu. W rzeczywistości elektrownie gazowe z wychwytywaniem i pochłanianiem dwutlenku węgla mogą osiągać znacznie lepsze wyniki i nie przekraczać progu wynoszącego 100 g CO_2eq/kWh.

584 Komisja, popierana przez Rumunię i Rzeczpospolitą Polską, kwestionuje tę argumentację.

585 Należy przypomnieć w tym względzie, że zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii działalność gospodarczą kwalifikuje się jako wnoszącą istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu w szczególności wówczas, gdy wytwarza ona emisje GC na poziomie odpowiadającym najlepszym wynikom w danym sektorze lub danej gałęzi przemysłu.

586 Jak podnosi Komisja, zgodnie z motywem 41 rozporządzenia w sprawie taksonomii przejściowe rodzaje działalności gospodarczej spełniają ten warunek, jeżeli pochodzące z nich emisje GC są znacznie niższe od średniej sektorowej lub branżowej.

587 Ponadto, ponieważ z powodów wyjaśnionych już w pkt 535 osiągnięcie progu 100 g CO_2eq/kWh nie jest obecnie możliwe w przypadku elektrowni gazowych nieposiadających systemu wychwytywania CO_2, próg ten nie może służyć jako standard do ustalania, czy dany rodzaj działalności gospodarczej związany z gazem ziemnym spełnia wymóg, by odpowiadać najlepszym wynikom w danym sektorze lub danej gałęzi przemysłu.

588 Wreszcie sam fakt, że próg dla danego sektora jest wyższy niż próg 100 g CO_2eq/kWh lub próg dla innego sektora, takiego jak odnawialne źródła energii, nie oznacza, że próg ten nie jest znacznie niższy niż średnia wartość dla danego sektora. Dokonane przez Republikę Austrii porównanie z progami emisji energii wiatrowej i hydroelektrycznej jest zatem bez znaczenia.

589 Ponadto nawet przy założeniu, że progi 270 g CO_2eq/kWh i 550 kg CO_2eq/kW rocznie mogłyby zostać uznane jako takie za nieodpowiadające wartości emisji GC znacznie niższej od średniej sektorowej lub branżowej, należy stwierdzić, że są one połączone z innymi technicznymi kryteriami kwalifikacji, które mają na celu stopniowe zmniejszanie poziomów emisji GC pochodzących z działalności związanej z gazem ziemnym.

590 W tych okolicznościach Republika Austrii nie wykazała, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, iż progi 270 g CO_2eq/kWh i 550 kg CO_2eq/kW rocznie, w połączeniu z innymi technicznymi kryteriami kwalifikacji, mogły pozwolić na zakwalifikowanie działalności związanej z gazem ziemnym jako osiągającej najlepsze wyniki w danym sektorze lub danej gałęzi przemysłu.

591 Wynika stąd, że część czwarta zarzutu dziesiątego jest bezzasadna.

– W przedmiocie części piątej zarzutu dziesiątego, dotyczącej przeszkody w stosowaniu alternatywnych rozwiązań niskoemisyjnych

592 Republika Austrii podnosi, że zaskarżone rozporządzenie jest sprzeczne z art. 10 ust. 2 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ działalność gospodarcza związana z gazem ziemnym utrudnia opracowywanie i wdrażanie niskoemisyjnych rozwiązań alternatywnych. Republika Austrii wyjaśnia, że przeszkody tej nie niweluje okoliczność, iż w zaskarżonym rozporządzeniu ustanowiony został wymóg, aby świadczenie, które ma być zastąpione, „nie [mogło] być [świadczone] z odnawialnych źródeł energii na podstawie oceny porównawczej z najbardziej opłacalną i technicznie wykonalną alternatywą”.

593 Komisja, popierana przez Rumunię i Rzeczpospolitą Polską, kwestionuje tę argumentację.

594 W tym względzie należy przypomnieć, że – jak wynika z pkt 164–169 powyżej – przewidziany w art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii warunek, zgodnie z którym nie mogą istnieć wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym alternatywne rozwiązania niskoemisyjne, oznacza siłą rzeczy, że Komisja musi uwzględniać imperatyw bezpieczeństwa dostaw.

595 Ponadto Republika Austrii nie wykazała, że ocena Komisji, zgodnie z którą alternatywne rozwiązania wykorzystujące energię ze źródeł odnawialnych nie są wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym, jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie. Ogranicza się ona bowiem do stwierdzenia, że odnawialne źródła energii, inteligentne sieci oraz techniki magazynowania energii i ograniczania jej zużycia są dostępnymi rozwiązaniami niskoemisyjnymi, które mogą zastąpić przyjęte działania. Tak więc państwo to nie przedstawia dowodów świadczących o tym, że rozwiązania te pozwoliłyby na zapewnienie bezpieczeństwa dostaw.

596 Wreszcie można również zauważyć, że pkt 1 lit. b) ppkt (ii) lub (iii) sekcji 4.29–4.31 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia przewiduje wymóg wykazania, że moc nie może być produkowana z odnawialnych źródeł energii, co jest istotne dla ustalenia, czy istnieją utrudnienia dla niskoemisyjnych rozwiązań alternatywnych. Ponadto przewidziany w pkt 1 lit. b) ppkt (v) lub (vi) tych sekcji warunek, zgodnie z którym przejście na pełne wykorzystanie odnawialnych lub niskoemisyjnych paliw gazowych ma nastąpić do dnia 31 grudnia 2035 r., sprzyja również alternatywnym rozwiązaniom niskoemisyjnym.

597 Wynika stąd, że część piąta zarzutu dziesiątego jest bezzasadna.

– W przedmiocie części szóstej zarzutu dziesiątego, opartej na naruszeniu zakazu uzależniania od aktywów wysokoemisyjnych

598 Republika Austrii utrzymuje, że zaskarżone rozporządzenie nie jest zgodne z ustanowionym w art. 10 ust. 2 lit. c) rozporządzenia w sprawie taksonomii zakazem uzależniania od aktywów wysokoemisyjnych. Takich skutków należy bowiem spodziewać się co najmniej w kontekście progów granicznych wynoszących 270 g CO_2eq/kWh i 550 kg CO_2eq/kW rocznie oraz w zakresie, w jakim instalacje uznane w tym względzie do objęcia taksonomią wymagają znacznych inwestycji, które są czynione w okresie od 25 do 30 lat, a zatem nie są dostępne w przypadku alternatywnej energii ze źródeł odnawialnych.

599 Ponadto Republika Austrii wyjaśnia, że moce w zakresie paliw kopalnych mogą zostać zwiększone do 15 % w porównaniu z istniejącymi mocami w tym zakresie, efektem czego niezbędny do tego celu kapitał jest również unieruchomiony i przez lata lub nigdy już nie może być inwestowany w energię odnawialną w takim samym stopniu jak w nowe moce wytwórcze z paliw kopalnych.

600 Komisja nie zgadza się z tą argumentacją.

601 W tym względzie należy przypomnieć, że celem art. 10 ust. 2 lit. c) rozporządzenia w sprawie taksonomii jest uniknięcie uzależnienia od aktywów wysokoemisyjnych, czyli trzymania się ich w przyszłości.

602 Jak zaś podnosi Komisja, ustanowione w pkt 1 lit. b) sekcji 4.29–4.31 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia techniczne kryteria kwalifikacji są zgodne z tym celem, ponieważ ustanowiono w nich w szczególności wymóg, aby dana instalacja przestawiła się na stosowanie paliw odnawialnych lub niskoemisyjnych najpóźniej do dnia 31 grudnia 2035 r. Nie chodzi tu zatem o bezzwrotne inwestycje w działalność wysokoemisyjną.

603 Ponadto w przypomnianych w pkt 526 powyżej technicznych kryteriach kwalifikacji przewidziano również, że dana działalność powinna zastąpić istniejącą działalność polegającą na wytwarzaniu energii elektrycznej o wysokiej emisji, że nowo zainstalowana zdolność wytwórcza nie może przekraczać zdolności produkcyjnej zastępowanego obiektu o więcej niż 15 %, a zastąpienie powinno umożliwiać zmniejszenie emisji GC o co najmniej 55 %.

604 W tych okolicznościach podnoszone przez Republikę Austrii argumenty nie pozwalają wykazać, że Komisja w zaskarżonym rozporządzeniu dopuściła się oczywistego błędu w ocenie ze względu na to, iż uznała w istocie, że działalność związana z gazem ziemnym jest zgodna z zakazem uzależniania się od aktywów wysokoemisyjnych.

605 Wynika stąd, że część szósta zarzutu dziesiątego jest bezzasadna.

– W przedmiocie części siódmej zarzutu dziesiątego, dotyczącej naruszenia art. 19 ust. 1 lit. g) rozporządzenia w sprawie taksonomii

606 Zdaniem Republiki Austrii wskazane powyżej naruszenia art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii „są jeszcze bardziej oczywiste w świetle art. 19 ust. 1 lit. g)” tego rozporządzenia. Obowiązek, w rozumieniu tego ostatniego przepisu, uwzględnienia cyklu życia i danych pochodzących z przeprowadzonych ocen cyklu życia ma bowiem również zastosowanie w ramach art. 10 ust. 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii w oparciu o art. 19 ust. 1 zdanie pierwsze tego rozporządzenia. Republika Austrii uważa zatem, że Komisja nie wzięła pod uwagę, w szczególności w odniesieniu do utrudnień dla niskoemisyjnych rozwiązań alternatywnych i uzależniania się od aktywów wysokoemisyjnych, długich okresów planowania, udzielania zezwoleń i prowadzenia tych rodzajów działalności gospodarczej, które są w tym względzie istotne, ani, w konsekwencji, całego cyklu życia tej działalności.

607 Komisja nie zgadza się z tą argumentacją.

608 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że argumentacja Republiki Austrii stanowi po prostu powtórzenie argumentów podniesionych przez nią w ramach części trzeciej niniejszego zarzutu, które zostały już oddalone, i opiera się na twierdzeniu, zgodnie z którym Komisja nie uwzględniła

długich okresów planowania, udzielania zezwoleń i prowadzenia tych rodzajów działalności gospodarczej, które są w tym względzie istotne, ani, w konsekwencji, całego cyklu życia tej działalności.

609 Ten ostatni argument, który opiera się jedynie na niepopartym dowodami twierdzeniu, musi zostać z tego względu oddalony.

610 Część siódma zarzutu dziesiątego jest zatem bezzasadna.

– W przedmiocie części ósmej zarzutu dziesiątego, dotyczącej, tytułem ewentualnym, naruszenia art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, zasady ostrożności i „braków w analizie i uzasadnieniu”

611 Republika Austrii podnosi, że włączenie do technicznych kryteriów kwalifikacji działalności gospodarczej związanej z gazem ziemnym oraz sformułowanych w tym celu definicji i kryteriów nie zostało oparte na jednoznacznych dowodach naukowych i narusza zasadę ostrożności, ponieważ na podstawie zaskarżonego rozporządzenia nie można ustalić, czy techniczne kryteria kwalifikacji są zgodne z celami klimatycznymi porozumienia paryskiego i Unii, a w każdym razie jest ono dotknięte „brakami w analizie i uzasadnieniu”.

612 Komisja nie zgadza się z tą argumentacją.

613 Należy przypomnieć, iż art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii przewiduje, że techniczne kryteria kwalifikacji winny opierać się na jednoznacznych dowodach naukowych oraz na zasadzie ostrożności.

614 Jak ponadto wynika z pkt 79–82 powyżej, sektor gazu ziemnego stanowił część etapu przygotowawczego poprzedzającego przyjęcie rozporządzenia delegowanego 2021/2139.

615 Jeśli chodzi o opracowanie technicznych kryteriów kwalifikacji, Komisja wskazuje, że zastosowana podstawa analityczna jest taka sama jak ta zastosowana w ocenie skutków leżącej u podstaw pakietu legislacyjnego „Gotowi na 55” („Fit for 55”), w szczególności w odniesieniu do roli, jaką będzie odgrywać działalność gospodarcza związana z gazem ziemnym w 2030 r. i 2050 r., oraz że techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące tej działalności gospodarczej są zgodne ze scenariuszami zawartymi w modelach sporządzonych przez Komisję.

616 W tych okolicznościach należy oddalić podnoszony przez Republikę Austrii argument, że Komisja nie oparła technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących działalności gospodarczej związanej z gazem ziemnym na jednoznacznych dowodach naukowych.

617 Republika Austrii dodaje, że Komisja nie próbowała nawet oprzeć progów granicznych 270 g CO_2 eq/kWh i 550 kg CO_2eq/kW rocznie na prognozach lub innych dowodach naukowych mogących wykazać zgodność tych progów z celami klimatycznymi Unii.

618 Jeśli chodzi o progi graniczne 270 g CO_2eq/kWh i 550 kg de CO_2eq/kW rocznie, wystarczy przypomnieć, że Komisja przy ustalaniu wartości referencyjnych dla technicznych kryteriów kwalifikacji posłużyła się ocenami naukowymi, a w szczególności załącznikiem technicznym do sprawozdania końcowego TEG.

619 Okoliczność zaś, że w niektórych przypadkach Komisja odeszła od progów zaproponowanych na podstawie oceny naukowej lub że wybrane przez nią progi nie uzyskują konsensusu w środowisku naukowym, nie dowodzi naruszenia art. 19 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ nie podważa ona faktu, że Komisja oparła techniczne kryteria kwalifikacji na jednoznacznych dowodach naukowych, w szczególności na załączniku technicznym do sprawozdania końcowego TEG, uwzględnionego następnie w ramach przysługującego Komisji szerokiego zakresu uznania.

620 Wreszcie argumenty dotyczące naruszenia zasady ostrożności i „braków w analizie i uzasadnieniu" należy odrzucić ze względu na to, że Republika Austrii ich nie uzasadniła.

621 Z powyższego wynika, że część ósma zarzutu dziesiątego jest bezzasadna.

622 Zarzut dziesiąty należy zatem oddalić.

W przedmiocie zarzutu jedenastego, dotyczącego naruszenia zasady równego traktowania i art. 19 ust. 1 lit. a) i j) rozporządzenia w sprawie taksonomii z powodu braku neutralności technologicznej

623 Republika Austrii podnosi co do istoty, że włączenie do zaskarżonego rozporządzenia progów 270 g CO_2eq/kWh i 550 kg CO_2eq/kW rocznie narusza ustanowiony w art. 19 ust. 1 lit. a) i j) rozporządzenia w sprawie taksonomii wymóg neutralności technologicznej oraz zasadę niedyskryminacji, ponieważ, poprzez złagodzenie w odniesieniu do gazu ziemnego ogólnie obowiązujących progów, zaskarżone rozporządzenie wprowadza niedający się uzasadnić system, który jest korzystniejszy dla konkretnej technologii.

624 Komisja, popierana przez Węgry i Rumunię, kwestionuje tę argumentację.

625 Przede wszystkim należy przypomnieć, że w art. 19 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii wskazano, że techniczne kryteria kwalifikacji mają określać najistotniejsze potencjalne wkłady w realizację danego celu środowiskowego, z poszanowaniem zasady neutralności technologicznej i z uwzględnieniem krótko- i długoterminowych skutków danej działalności gospodarczej.

626 Jak wskazano w pkt 113 powyżej, zasada neutralności technologicznej oznacza, że dane uregulowanie powinno określać prawa i obowiązki osób w sposób ogólny, aby nie uprzywilejowywać korzystania z jednej technologii ze szkodą dla innej.

627 Ponadto zasada równego traktowania wymaga, aby porównywalne sytuacje nie były traktowane w sposób odmienny, a sytuacje odmienne nie były traktowane w sposób jednakowy, chyba że jest to obiektywnie uzasadnione (zob. wyrok z dnia 16 grudnia 2008 r., Arcelor Atlantique i Lorraine i in., C-127/07, EU:C:2008:728, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo),

628 Następnie należy stwierdzić, że choć jeśli chodzi o progi graniczne wyrażone w CO_2eq/kWh, w zaskarżonym rozporządzeniu określono wyższe wartości dla działalności gospodarczej związanej z gazem ziemnym, to definicja ta wynika z uwzględnienia różnego rodzaju elementów specyficznych dla tej działalności, takich jak stan aktualnej technologii i infrastruktury, oraz innych elementów, takich jak imperatyw bezpieczeństwa dostaw i wykorzystanie gazu ziemnego jako energii przejściowej.

629 Ponadto progi te nie są jedynymi technicznymi kryteriami kwalifikacji mającymi zastosowanie do działalności gospodarczej związanej z gazem ziemnym.

630 W tych okolicznościach argumenty Republiki Austrii nie pozwalają wykazać, że rozpatrywane w swym całokształcie techniczne kryteria kwalifikacji ustanowione dla działalności gospodarczej związanej z gazem ziemnym są korzystniejsze niż techniczne kryteria kwalifikacji określone dla innych rodzajów działalności przejściowej w rozumieniu rt.. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii.

631 Republika Austrii nie wykazała zatem, że w zaskarżonym rozporządzeniu dopuszczono się naruszenia zasady neutralności technologicznej.

632 Ponadto, ze względu na to, że działalność gospodarcza związana z gazem ziemnym różni się od innych rodzajów działalności przejściowej objętyrt.art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii, gdyż nie dotyczy tego samego źródła energii ani tej samej infrastruktury, różnica w potraktowaniu tych rodzajów działalności nie może świadczyć o tym, że w zaskarżonym rozporządzeniu dopuszczono się naruszenia zasady równego traktowania.

633 Wreszcie okoliczność polegająca na tym, że w zaskarżonym rozporządzeniu uznanie wkładu działalności gospodarczej związanej z gazem kopalnym w realizację celu polegającego na adaptacji do zmian klimatu, o którym mowa w art. 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, uzależniono od nieprzekraczania przez nią progu granicznego 100 g CO_2eq/kWh, nie świadczy o naruszeniu zasad równego traktowania lub neutralności technologicznej, ponieważ artykuł ten nie służy realizacji tych samych celów co art. 10 ust. 2 tego rozporządzenia.

634 Artykuł 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii dotyczy bowiem tych rodzajów działalności, które wnoszą istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, natomiast art. 11 tego rozporządzenia dotyczy tych rodzajów działalności, które wnoszą istotny wkład w adaptację do zmian klimatu.

635 Republika Austrii dodaje, że w zaskarżonym rozporządzeniu oparto się na kolejnej nieuzasadnionej różnicy w traktowaniu – w sekcjach 4.29–4.31 załącznika II do tego rozporządzenia, które odnoszą się wyłącznie do kryteriów określonych w pkt 1 lit. a) sekcji 4.29–4.31 załącznika I do tego rozporządzenia. Nawet bowiem w przypadku gazu ziemnego uznanie wkładu w realizację celu polegającego na adaptację do zmiany klimatu, o którym mowa w art. 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, uzależnione jest od nieprzekraczania progu granicznego 100 g CO_2eq/kWh. Republika Austrii uważa, że nie ma powodu, dla którego przy uznawaniu wkładu w łagodzenie zmian klimatu należy zezwolić na znacznie wyższy poziom emisji GC niż w przypadku adaptacji do zmian klimatu.

636 W tym względzie, jak podnosi Komisja, w uzasadnieniu projektu zaskarżonego rozporządzenia wyjaśniony został powód, dla którego działalność gospodarcza związana z gazem kopalnym, którą można zakwalifikować jako działalność przejściową w rozumieniu technicznych kryteriów kwalifikacji określonych w pkt 1 lit. a) sekcji 4.29–4.31 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia, nie jest brana pod uwagę przy ocenie adaptacji do zmiany klimatu. Wyjaśniono w nim bowiem, że w przypadku tych rodzajów działalności, „którym niniejszy akt delegowany przyznaje tymczasowe uznanie wkładu w łagodzenie zmiany klimatu, nie jest konieczne ustanowienie szczegółowych technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących adaptacji do zmian klimatu, a to ze względu na ograniczenie tego uznania w czasie”.

637 Wobec braku bardziej szczegółowego argumentu należy zatem oddalić argument Republiki Austrii, zgodnie z którym nie ma powodu, dla którego przy uznawaniu wkładu w łagodzenie zmian klimatu należy zezwolić na znacznie wyższy poziom emisji GC niż w przypadku adaptacji do zmian klimatu.

638 Należy zatem oddalić zarzut jedenasty.

W przedmiocie zarzutu dwunastego, dotyczącego naruszenia art. 17 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności

639 Republika Austrii utrzymuje, że progi graniczne wynoszące 270 g CO_2eq/kWh i 550 kg CO_2eq/kW rocznie są niezgodne z ustanowionym w art. 17 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii kryterium DNSH, ponieważ przyjęcie tych progów prowadzi do znacznych szkodliwych dla klimatu emisji GC, przynajmniej w zakresie, w jakim opierając się na bezpośrednich emisjach GC generowanych przez dany rodzaj działalności, pomijają one szczególnie szkodliwe emisje metanu.

640 Ponadto Republika Austrii utrzymuje, że ze względu na to, iż Komisja wykorzystuje w odniesieniu do innych rodzajów działalności związanych z energią jako warunek zgodności z kryterium DNSH próg graniczny 270 g CO_2eq/kWh, próg 550 kg CO_2eq/kW rocznie, dopuszczający emisje GC przekraczające próg 270 g CO_2eq/kWh, nie spełnia kryterium DNSH „zgodnie z samymi kryteriami określonymi przez Komisję”.

641 Ponadto Republika Austrii uważa, że Komisja nie oparła wspomnianych progów na badaniach naukowych lub na zasadzie ostrożności, dopuszczając się w ten sposób naruszenia art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii i zasady ostrożności, a zaskarżone rozporządzenie zawiera „braki w analizie i uzasadnieniu”.

642 Komisja, popierana przez Rumunię, kwestionuje tę argumentację.

643 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii działalność gospodarczą kwalifikuje się jako powodującą poważne szkody względem celu polegającego na łagodzeniu zmian klimatu wówczas, gdy generuje ona emisje GC.

644 Ponadto należy zauważyć, że Republika Austrii utrzymuje, iż Komisja, opierając się na bezpośrednich emisjach GC generowanych przez dany rodzaj działalności, pominęła emisje metanu, dopuszczając się w ten sposób naruszenia art. 17 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

645 Jednakże, jak wynika z pkt 575–578 powyżej, Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, opierając się na bezpośrednich emisjach GC generowanych przez dany rodzaj działalności, a nie na emisjach GC pochodzących z innych rodzajów działalności, które stanowią na rynku poprzedni lub następny etap względem tej działalności.

646 Należy zatem uznać, że Republika Austrii nie wykazała, ani nawet nie twierdzi, że przyjęcie progów granicznych 270 g CO_2eq/kWh i 550 kg CO_2eq/kW rocznie prowadzi do znacznych szkodliwych dla klimatu emisji GC generowanych przez tę właśnie działalność.

647 Ponadto fakt, że w przypadku innych rodzajów działalności związanych z energią Komisja zastosowała jako warunek zgodności z kryterium DNSH próg graniczny 270 g CO_2eq/kWh, nie świadczy o tym, że próg 550 kg CO_2eq/kW rocznie, w zastosowaniu którego dopuszczalne są emisje GC powyżej progu 270 g CO_2eq/kWh, nie spełnia kryterium DNSH.

648 Zgodność z kryterium DNSH w odniesieniu do działalności gospodarczej związanej z gazem ziemnym nie wiąże się bowiem tylko z przestrzeganiem tych progów, lecz również ze zgodnością ze wszystkimi mającymi zastosowanie technicznymi kryteriami kwalifikacji.

649 W związku z tym sama tylko okoliczność, że progi mające zastosowanie do tych rodzajów działalności są wyższe niż w przypadku innych rodzajów działalności, nie świadczy o tym, że Komisja popełniła w tym względzie oczywisty błąd w ocenie.

650 Ponadto z tych samych powodów co te, które zostały wskazane w pkt 614–619 powyżej, należy oddalić argument, zgodnie z którym Komisja nie oparła tych progów na badaniach naukowych lub na zasadzie ostrożności, naruszając w ten sposób art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii i zasadę ostrożności, a także sprawiając, że zaskarżone rozporządzenie jest dotknięte „brakami w analizie i uzasadnieniu”.

651 Należy zatem oddalić zarzut dwunasty.

W przedmiocie zarzutu trzynastego, dotyczącego naruszenia art. 11 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności

652 Republika Austrii twierdzi, że zaskarżone rozporządzenie jest niezgodne z prawem w zakresie, w jakim zakwalifikowano w nim działalność gospodarczą związaną z gazem ziemnym jako wnoszącą istotny wkład w adaptację do zmiany klimatu w rozumieniu art. 11 rozporządzenia w sprawie taksonomii.

653 Republika Austrii podnosi, że określone dla sektora gazu ziemnego w załączniku II do zaskarżonego rozporządzenia techniczne kryteria kwalifikacji odpowiadają kryteriom ustanowionym dla energii jądrowej dla celu istotnego wkładu w adaptację do zmiany klimatu, które są również takie same jak w przypadku kryterium DNSH.

654 Zdaniem Republiki Austrii z tych samych powodów co te, które zostały przedstawione w odniesieniu do energii jądrowej, kryteria te są niewystarczające.

655 Ponadto Republika Austrii powołuje się na naruszenie art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii i zasady ostrożności, a także na „braki w analizie i uzasadnieniu”, ponieważ nie przedstawiono żadnych konkretnych badań ani ekspertyz dotyczących danych sektorów gospodarki.

656 Komisja, popierana przez Rumunię, kwestionuje tę argumentację.

657 W tym względzie należy przypomnieć, że w art. 11 rozporządzenia w sprawie taksonomii określone zostały warunki, po spełnieniu których dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w adaptację do zmian klimatu.

658 I tak, zgodnie w szczególności z art. 11 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia, działalność ta powinna obejmować rozwiązania w zakresie adaptacji, które istotnie ograniczają ryzyko niekorzystnych skutków obecnych i oczekiwanych przyszłych warunków klimatycznych dla tej działalności gospodarczej albo istotnie ograniczają te niekorzystne skutki bez zwiększania ryzyka niekorzystnych skutków wywieranych na ludzi, przyrodę lub aktywa.

659 Republika Austrii ogranicza się do stwierdzenia, że – podobnie jak w przypadku energii jądrowej – postępowanie powodowanych zmianą klimatu ekstremalnych susz również stwarza trudności w zakresie produkcji energii z gazu ziemnego, na przykład w odniesieniu do eksploatacji i wykorzystania jako chłodziwa wody pochodzącej z kolektora.

660 Jednakże, podobnie jak to stwierdzono w pkt 401 powyżej w odniesieniu do podobnego argumentu przedstawionego w związku z energią jądrową, należy zauważyć, że takie twierdzenie ma zbyt spekulatywny charakter, aby można było stwierdzić, że doszło do popełnienia oczywistego błędu w ocenie.

661 Wreszcie Republika Austrii nie przedstawiła Sądowi żadnego konkretnego dowodu mającego wykazać, że zaskarżone rozporządzenie jest dotknięte oczywistym błędem w ocenie w odniesieniu do tych właśnie aspektów.

662 Powołanie się na ogólne stwierdzenia platformy nie wystarcza, by uznać ocenę Komisji za niewiarygodną.

663 Wreszcie argumenty dotyczące naruszenia zasady ostrożności i „braków w analizie i uzasadnieniu” należy odrzucić ze względu na to, że Republika Austrii ich nie uzasadniła.

664 Z tych względów zarzut trzynasty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu czternastego, dotyczącego naruszenia art. 19 ust. 1 lit. i) rozporządzenia w sprawie taksonomii ze względu na tworzenie aktywów, które mogą zostać osierocone

665 Republika Austrii twierdzi, że w zaskarżonym rozporządzeniu dopuszczono się naruszenia art. 19 ust. 1 lit. i) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ objęcie gazu ziemnego taksonomią pociąga za sobą co najmniej znaczne ryzyko stworzenia aktywów, które mogą zostać osierocone.

666 Zdaniem Republiki Austrii w sporządzonych przez Komisję w 2020 r. prognozach w przedmiocie wpływu pakietu „Gotowi na 55” („Fit for 55”) wskazywano już na znaczne zmniejszenie wykorzystania gazu ziemnego jako nośnika energii, a od tego czasu przede wszystkim wzrost cen dostaw gazu i system handlu uprawnieniami do emisji GC jeszcze bardziej zwiększyły presję gospodarczą na gaz ziemny jako nośnik energii. Ponadto inwazja Rosji na Ukrainę w lutym 2022 r. ponownie znacznie zwiększyła tę presję, w wyniku czego dostawy gazu do Unii są poważnie zagrożone.

667 W tym kontekście Republika Austrii uważa, że należy obawiać się, iż objęcie gazu ziemnego taksonomią będzie stanowiło nieodpowiednią zachętę, która ostatecznie spowoduje powstanie aktyw osieroconych, ponieważ gaz jest dostępny jako paliwo jedynie po zbyt wysokiej, a nawet niedostępnej cenie.

668 Komisja, popierana przez Rumunię i Rzeczpospolitą Polską, kwestionuje tę argumentację.

669 W tym względzie wystarczy zauważyć, że zarzuty przedstawione przez Republikę Austrii nie są ani uzasadnione, ani udowodnione, więc należy je odrzucić jako bezpodstawne.

670 Powołanie się na ogólne stwierdzenia platformy nie wystarcza, by uznać ocenę Komisji za niewiarygodną.

671 Należy zatem oddalić zarzut czternasty.

W przedmiocie zarzutu piętnastego, dotyczącego naruszenia art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii

672 Republika Austrii utrzymuje, że przepisy zaskarżonego rozporządzenia mające zastosowanie do działalności związanej z gazem ziemnym naruszają art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii, w którym ustanowiony został wymóg, aby techniczne kryteria kwalifikacji były łatwe w użyciu i ustalane w sposób ułatwiający weryfikację ich przestrzegania, ponieważ przewidziane dla tej działalności techniczne kryteria kwalifikacji zawierają w dużej mierze niedookreślone pojęcia prawne i warunki, które zostaną spełnione dopiero w przyszłości.

673 Republika Austrii wyjaśnia, że w przypadku gazu ziemnego ta niezgodność z prawem dotyczy w szczególności nieprzekraczania progu granicznego wynoszącego 550 kg CO_2/kW rocznie w okresie 20 lat oraz wykorzystania gazu ze źródeł odnawialnych lub niskoemisyjnego począwszy od dnia 31 grudnia 2035 r. Państwo to wskazuje również, że w celu sprawdzenia, czy warunki te są spełnione, przewidziano, iż to niezależny podmiot trzeci sporządza sprawozdania roczne w celu dokonania oceny, czy dany rodzaj działalności podąża „wiarygodną ścieżką", by spełnić te kryteria. Stwierdza ono na tej podstawie, że nie ma planów monitorowania nieprzekraczania progu 550 kg CO_2/kW rocznie po upływie 20 lat lub konwersji dostaw gazu do końca 2035 r., efektem czego nieprzestrzeganie tych zobowiązań nie miałoby wpływu na klasyfikację danej działalności jako zrównoważonej środowiskowo.

674 Republika Austrii zwraca również uwagę, że monitorowanie i przestrzeganie obowiązku zastąpienia do 2035 r. gazu ziemnego gazem ze źródeł odnawialnych lub gazem niskoemisyjnym nie jest zagwarantowane, a w szczególności nie wydaje się, aby do 2035 r. zapewniono możliwość konwersji na wodór.

675 Komisja, popierana przez Rumunię, kwestionuje tę argumentację.

676 Po pierwsze, należy przypomnieć, że – jak wynika z pkt 483–485 powyżej – podnosząc twierdzenie, zgodnie z którym techniczne kryteria kwalifikacji zawierają w dużej mierze niedookreślone pojęcia prawne i warunki, które zostaną spełnione dopiero w przyszłości, nie można wykazać, że kryteria te nie są łatwe w użyciu czy też nie są ustalane w sposób ułatwiający weryfikację ich przestrzegania.

677 Po drugie, należy zauważyć, że w pkt 1 akapity od drugiego do czwartego sekcji 4.29 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia wskazano, co następuje:

„Zgodność z kryteriami, o których mowa w pkt 1 lit. b), jest weryfikowana przez niezależną zewnętrzną jednostkę weryfikującą. Niezależna zewnętrzna jednostka weryfikująca posiada niezbędne zasoby i wiedzę fachową do przeprowadzenia takiej weryfikacji. Niezależna zewnętrzna jednostka weryfikująca nie ma żadnego konfliktu interesów w stosunku do właściciela lub podmiotu finansującego ani nie jest zaangażowana w rozwój ani prowadzenie

działalności. Niezależna zewnętrzna jednostka weryfikująca rzetelnie przeprowadza weryfikację zgodności z technicznymi kryteriami kwalifikacji. W szczególności niezależna zewnętrzna jednostka weryfikująca co roku publikuje i przekazuje Komisji sprawozdanie:

a) poświadczające poziom bezpośrednich emisji gazów cieplarnianych, o których mowa w pkt 1 lit. b) ppkt (i);

b) w stosownych przypadkach – oceniające, czy roczne bezpośrednie emisje gazów cieplarnianych w ramach danej działalności znajdują się na wiarygodnej ścieżce prowadzącej do osiągnięcia [respektowania] w okresie 20 lat średniego progu, o którym mowa w pkt 1 lit. b) ppkt (i);

c) oceniające, czy dana działalność znajduje się na wiarygodnej ścieżce prowadzącej do osiągnięcia zgodności z pkt 1 lit. b) ppkt (v).

Dokonując oceny, o której mowa w pkt 1 lit. b), niezależna zewnętrzna jednostka weryfikująca bierze pod uwagę w szczególności planowane roczne bezpośrednie emisje gazów cieplarnianych dla każdego roku trajektorii, zrealizowane roczne bezpośrednie emisje gazów cieplarnianych, planowane i zrealizowane godziny funkcjonowania oraz planowane i zrealizowane wykorzystanie gazów z odnawialnych lub niskoemisyjnych źródeł.

Na podstawie przekazanych jej sprawozdań Komisja może skierować opinię do zainteresowanych operatorów […]”.

678 Wbrew zaś temu, co twierdzi Republika Austrii, z przepisów tych nie można wywieść, że nie przewiduje się kontroli tego, czy po upływie 20 lat będzie przestrzegany próg 550 kg CO_2/kW rocznie lub też, na koniec 2035 r., próg przewidziany dla konwersji dostaw gazu.

679 To samo dotyczy twierdzenia, zgodnie z którym istnieją poważne wątpliwości co do monitorowania i przestrzegania obowiązku zastąpienia do 2035 r. gazu ziemnego gazem ze źródeł odnawialnych lub gazem niskoemisyjnym, ponieważ wydaje się, że nie można zagwarantować praktycznej możliwości uczynienia zadość temu obowiązkowi.

680 Jak wynika bowiem z wyjaśnienia, zgodnie z którym zgodność, w szczególności z kryteriami, o których mowa w pkt 1 lit. b) sekcji 4.29 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia, jest weryfikowana przez niezależny podmiot trzeci, dla wszystkich tych kryteriów przewidziany został mechanizm weryfikacji.

681 Te argumenty Republiki Austrii nie pozwalają zatem wykazać, że w zaskarżonym rozporządzeniu dopuszczono się naruszenia art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

682 Z tych względów zarzut piętnasty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu szesnastego, dotyczącego uchybienia celowi i skuteczności (effet utile) rozporządzenia w sprawie taksonomii ze względu na ryzyko rozdrobnienia rynku

683 Republika Austrii podnosi w istocie, że zakwalifikowanie energii związanej z gazem ziemnym jako zrównoważonej może prowadzić do rozdrobnienia rynku, sprzecznego z celem rozporządzenia w sprawie taksonomii i obowiązkiem zachowania jego skuteczności (effet utile).

684 Zdaniem Republiki Austrii skorelowane rozróżnienie między „lepszym” i „gorszym” zrównoważeniem środowiskowym jest sprzeczne z duchem i celem rozporządzenia w sprawie taksonomii, które ma na celu zapewnienie przejrzystości poprzez ustanowienie jednolitych w całej Unii kryteriów dla zrównoważonej środowiskowo działalności.

685 Komisja, popierana przez Rumunię, kwestionuje tę argumentację.

686 W tym względzie należy zauważyć, że – jak wynika z pkt 493–495 powyżej – rozróżnienie, którego wprowadzenie zarzuca Komisji Republika Austrii, stanowi zastosowanie rozporządzenia w sprawie taksonomii, w którym, w szczególności w art. 10 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia, poszczególne kategorie działalności wprowadzone zostały w zależności od stopnia ich zrównoważonego charakteru.

687 Z tych względów zarzut szesnasty należy oddalić.

688 Uwzględniając całość powyższych rozważań, należy oddalić skargę w całości.

W przedmiocie złożonego przez Republikę Austrii pisma dostosowującego skargę

689 Zgodnie z art. 86 § 1 regulaminu postępowania strona skarżąca może dostosować skargę w celu uwzględnienia nowej okoliczności polegającej na tym, że akt, o którego stwierdzenie nieważności się wnosi, został zastąpiony lub zmieniony przez inny akt mający ten sam przedmiot.

690 W dniu 20 lutego 2024 r. Republika Austrii złożyła pismo dostosowujące skargę w celu rozszerzenia zawartych w niej żądań na rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2023/2485 z dnia 27 czerwca 2023 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2139 ustanawiające dodatkowe techniczne kryteria kwalifikacji służące określeniu warunków, na jakich niektóre rodzaje działalności gospodarczej kwalifikują się jako wnoszące istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu lub w adaptację do zmian klimatu, a także określeniu, czy działalność ta nie wyrządza poważnych szkód względem żadnego z pozostałych celów środowiskowych (Dz.U. L, 2023/2485).

691 Komisja, Republika Bułgarii, Republika Czeska, Republika Francuska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Węgry, Rzeczpospolita Polska, Rumunia, Republika Słowenii, Republika Słowacka i Republika Finlandii miały możliwość złożenia uwag w przedmiocie tego pisma dostosowującego skargę.

692 W tym względzie, jak podnosi Komisja, w art. 86 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem przewidziano, że dostosowania skargi dokonuje się w terminie przewidzianym w art. 263 akapit szósty TFUE, w którym można żądać stwierdzenia nieważności aktu uzasadniającego dostosowanie skargi.

693 Rozporządzenie delegowane 2023/2485 zostało zaś opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w dniu 21 listopada 2023 r. Zgodnie z art. 59 regulaminu postępowania termin na wniesienie pisma dostosowującego skargę oblicza się począwszy od upływu czternastego dnia następującego po dniu opublikowania tego aktu, czyli od dnia 5 grudnia 2023 r. Datą przypadającą dwa miesiące po tej dacie był dzień 5 lutego 2024 r. Przy uwzględnieniu określonego w art. 60 regulaminu postępowania przed Sądem terminu uwzględniającego odległość termin na złożenie wniosku o dostosowanie upłynął zatem w dniu 15 lutego 2024 r.

694 W tych okolicznościach pismo dostosowujące, złożone w dniu 20 lutego 2024 r., jest niedopuszczalne z powodu przekroczenia przewidzianego na to terminu.

W przedmiocie kosztów

695 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Republika Austrii przegrała sprawę, należy zgodnie z żądaniem Komisji orzec, że państwo to pokryje własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję.

696 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania Republika Bułgarii, Republika Czeska, Republika Francuska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Węgry, Rzeczpospolita Polska, Rumunia, Republika Słowenii, Republika Słowacka i Republika Finlandii pokryją własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (wielka izba)

orzeka, co następuje:

1) **Skarga zostaje oddalona.**

2) **Republika Austrii zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.**

3) **Republika Bułgarii, Republika Czeska, Republika Francuska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Węgry, Rzeczpospolita Polska, Rumunia, Republika Słowenii, Republika Słowacka i Republika Finlandii pokrywają własne koszty.**

van der Woude	Papasavvas	Marcoulli
Costeira	Porchia	Kancheva
Öberg	De Baere	Pynnä
Laitenberger	Steinfatt	Petrlík
Zilgalvis	Tichy-Fisslberger	Spangsberg Grønfeldt

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 10 września 2025 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu . . . 3

Żądania stron . . . 4

Co do prawa . . . 4

Wstępne rozważania w przedmiocie zakresu kontroli sądowej . . . 5

W przedmiocie zarzutów pierwszego i dziewiątego, dotyczących naruszenia przepisów proceduralnych zawartych w rozporządzeniu w sprawie taksonomii i art. 6 ust. 4 europejskiego prawa o klimacie . . . 7

W przedmiocie zarzutów od drugiego do ósmego, dotyczących działalności gospodarczej związanej z sektorem energii jądrowej . . . 14

W przedmiocie zarzutu ósmego, opartego na naruszeniu art. 290 TFUE . . . 14

Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 10 ust. 2 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności . . . 19

– W przedmiocie części pierwszej zarzutu drugiego, dotyczącej braku możliwości zastosowania art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii do działalności gospodarczej związanej z energią jądrową . . . 19

– W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego, podniesionej tytułem ewentualnym i dotyczącej nieprzestrzegania warunków ustanowionych w art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii . . . 25

– W przedmiocie części trzeciej zarzutu drugiego, dotyczącej, tytułem ewentualnym, naruszenia art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii i zasady ostrożności . . . 33

W przedmiocie zarzutów trzeciego i czwartego, dotyczących naruszenia art. 17 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności . . . 34

– W przedmiocie części pierwszej zarzutu trzeciego, części pierwszej zarzutu czwartego i piątego zarzutu szczegółowego części trzeciej zarzutu trzeciego, dotyczących uchybienia poziomowi ochrony . . . 38

– W przedmiocie części drugiej zarzutu trzeciego, dotyczącej naruszenia art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii . . . 39

– W przedmiocie pozostałych zarzutów szczegółowych części trzeciej zarzutu trzeciego oraz części drugiej zarzutu czwartego, dotyczących nieuwzględnienia ryzyka poważnych awarii reaktorów . . . 41

– W przedmiocie części czwartej zarzutu trzeciego i części trzeciej zarzutu czwartego, dotyczących nieuwzględnienia ryzyka związanego z wysokoaktywnymi odpadami promieniotwórczymi . . . 49

– W przedmiocie części czwartej zarzutu czwartego, opartej na nieuwzględnieniu ryzyka związanego z normalną eksploatacją elektrowni jądrowych 55

– W przedmiocie części piątej zarzutu trzeciego i części piątej zarzutu czwartego, dotyczących uchybienia celowi polegającemu na adaptacji do zmian klimatu 56

– W przedmiocie części szóstej zarzutu trzeciego, opartej na naruszeniu wymogu przeprowadzenia oceny cyklu życia 61

– W przedmiocie części szóstej zarzutu czwartego, opartej na wewnętrznie sprzecznym i niewystarczającym charakterze przepisów załącznika II do zaskarżonego rozporządzenia, dotyczących zapobiegania poważnym szkodom wynikającym z poważnych awarii reaktorów i z ostatecznego składowania wysokoaktywnych odpadów radioaktywnych 63

– W przedmiocie części siódmej zarzutu czwartego, opartej, tytułem ewentualnym, na „brakach w analizie i uzasadnieniu” 65

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia art. 11 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności 66

W przedmiocie zarzutu szóstego, opartego na naruszeniu art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii 69

W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego uchybienia celowi i skuteczności (effet utile) rozporządzenia w sprawie taksonomii ze względu na ryzyko rozdrobnienia rynku 70

W przedmiocie zarzutów od dziesiątego do szesnastego, dotyczących działalności gospodarczej związanej z sektorem gazu ziemnego 71

W przedmiocie zarzutu dziesiątego, dotyczącego naruszenia art. 10 ust. 2 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności 72

– W przedmiocie części pierwszej zarzutu dziesiątego, dotyczącej istnienia rozwiązań niskoemisyjnych 72

– W przedmiocie części drugiej zarzutu dziesiątego, dotyczącej braku wkładu w przejście do gospodarki neutralnej dla klimatu zgodnie z celem ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C 74

– W przedmiocie części trzeciej zarzutu dziesiątego, opartej na naruszeniu wymogu przeprowadzenia oceny cyklu życia 82

– W przedmiocie części czwartej zarzutu dziesiątego, opartej w istocie na naruszeniu, poprzez ustalenie progów granicznych 270 g CO_2eq/kWh i 550 kg CO_2eq/kW rocznie, obowiązku dostosowania do najlepszych wyników w danym sektorze lub danej gałęzi przemysłu 83

– W przedmiocie części piątej zarzutu dziesiątego, dotyczącej przeszkody w stosowaniu alternatywnych rozwiązań niskoemisyjnych 85

– W przedmiocie części szóstej zarzutu dziesiątego, opartej na naruszeniu zakazu uzależniania od aktywów wysokoemisyjnych 85

– W przedmiocie części siódmej zarzutu dziesiątego, dotyczącej naruszenia art. 19 ust. 1 lit. g) rozporządzenia w sprawie taksonomii 86

– W przedmiocie części ósmej zarzutu dziesiątego, dotyczącej, tytułem ewentualnym, naruszenia art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, zasady ostrożności i „braków w analizie i uzasadnieniu” 87

W przedmiocie zarzutu jedenastego, dotyczącego naruszenia zasady równego traktowania i art. 19 ust. 1 lit. a) i j) rozporządzenia w sprawie taksonomii z powodu braku neutralności technologicznej 88

W przedmiocie zarzutu dwunastego, dotyczącego naruszenia art. 17 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności 90

W przedmiocie zarzutu trzynastego, dotyczącego naruszenia art. 11 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasady ostrożności 91

W przedmiocie zarzutu czternastego, dotyczącego naruszenia art. 19 ust. 1 lit. i) rozporządzenia w sprawie taksonomii ze względu na tworzenie aktywów, które mogą zostać osierocone 92

W przedmiocie zarzutu piętnastego, dotyczącego naruszenia art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii 93

Zarzut szesnasty dotyczy uchybienia celowi i skuteczności (effet utile) rozporządzenia w sprawie taksonomii ze względu na ryzyko rozdrobnienia rynku 94

W przedmiocie złożonego przez Republikę Austrii pisma dostosowującego skargę 95

W przedmiocie kosztów 96